

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

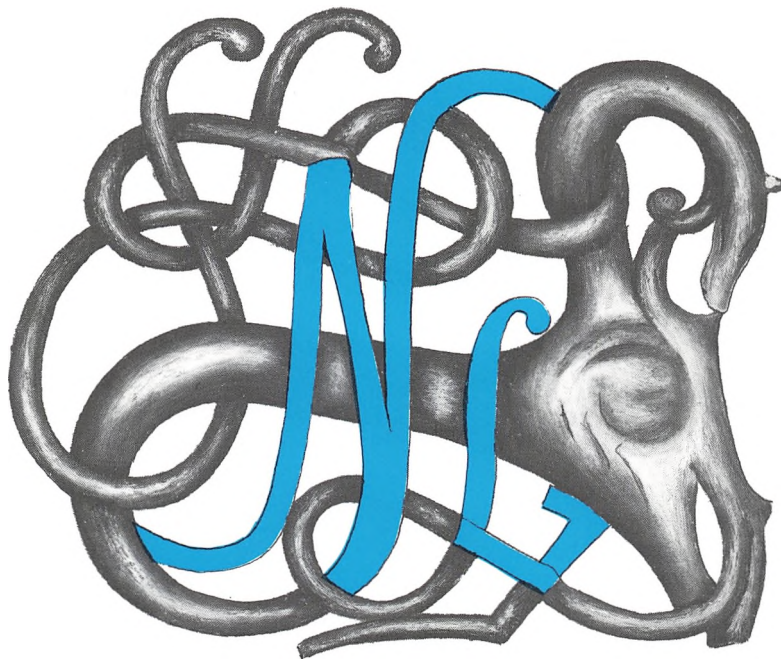
skole prog.
Aalborg

1962-87

DANMARKS
PÆDAGOGISKE
BIBLIOTEK

NØRRESUNDBY GYMNASIUM OG HF-KURSUS

+årsskrift 1987

NØRRESUNDBY GYMNASIUM OG HF-KURSUS
1962-87

Redaktion: Lars Brix Frandsen
Ib Høgsbro
Peter Rugholm

Tryk: Schmidts Bogtryk/Offset
Nørresundby

Oplag: 2000 eksemplarer

Omslagsbilleder af skolens lærer i billedkunst, Knud Henriksen, der gennem mange år har arbejdet med motiver fra industrielle miljøer og landskaber, som man kan finde omkring Nørresundby Gymnasium og HF-kursus.

Indhold

1. Forord
af rektor Peter Rugholm.
2. Nørresundby Gymnasiums start
af lektor P. Hvid Jensen og lektor J. Thorhauge Olesen.
3. Skabelseshistorien *af H. Frydendal Jensen, rektor for Nørresundby Gymnasium 1962-80.*
4. Nørresundby Gymnasium - et led i udviklingen *af lektor Elin Hansen. Grafisk bearbejdelse ved adjunkt Palle Justesen.*
5. I gamle dage
af lektor Helge Laursen.
6. Tilegnet min historielærer
af Thorkild Høyer, advokat, student 1966.
7. Den tid glemmer jeg aldrig! *af rådmand Henning G. Jensen, Aalborg, HF-eksamen 1970.*
8. Om melodi, tradition, retorik og radiser eller noget om at være klassiker
af lektor Johs. Sparre.
9. Idræt på Nørresundby Gymnasium og HF-kursus *af lektor Helene Davidsen.*
10. Hvorfor student eller HFer i 80ernes Danmark? *af Ib Kasper Munk, 1. HF 1986/87.*
11. Hvorfor student eller HFer i 80ernes Danmark? *af Charlotte Juul Sørensen, 2.g musiksproglig 1986/87.*
12. Hvorfor student eller HFer i 80ernes Danmark? *af Brian Vinter, 3.g mat.-fys. 1986/87.*
13. Tale til dimittenderne 1987
af rektor Peter Rugholm.
14. Gymnasiet i Nordjylland
af Hanne Thygesen, formand for undervisnings- og kulturudvalget i Nordjyllands Amt.
15. Åbne uddannelser
af Bertel Haarder, undervisningsminister.
16. Tidligere personale med længerevarende ansættelse ved Nørresundby Gymnasium og HF-kursus.
17. Personale ved Nørresundby Gymnasium og HF-kursus 1987 *med ansættelsesår.*
18. Tabuta gratulatoria.

Forord

Peter Rugholm, rektor

Nørresundby Gymnasium og HF-kursus blev grundlagt i 1962 og vil på sin officielle årsdag, den 15. november, i år kunne fejre sin 25 års fødselsdag.

Medens der er klare juridiske regler for, hvornår et barn er født, forholder det sig anderledes med skolers fødselsdag. Er en skole født, når den begynder at virke med eget personale, telefon og brevpapir (om foråret før første skoleår), når den begynder sin første undervisning (tidligt i august måned), når den får sine egne bygninger (som regel to år efter undervisningens begyndelse) eller når disse bygninger (på et belejligt tidspunkt, efter at håndværkerne har gjort deres) officielt indvies? Det vides ikke med sikkerhed, og måske er det, sammen med almindelig nordjysk beskedenhed, forklaringen på, at skolen i mere end 22 år ikke har fejret sin egen fødselsdag. Under indtryk af at Nørresundby Gymnasium og

HF-kursus uanset beregningsmåden snart ville nærme sig det kvarte sekel, og fordi der hvert år havde været og stadig var så meget at glæde sig over, besluttede vi i fællesudvalget i 1985 at indføre en særlig årsfest, en fødselsdagsfest, hvor vi uden at forfalde til selvforherligelse fejrede skolens fællesskab.

I overensstemmelse med stedets tradition for det praktiske valgte vi d. 15. november som skolens fødselsdag. Det er datoen for nedlæggelsen af grundstenen til skolens bygninger. Det fremgår af den bronzetavle, der er indmuret i væggen i skolens aula og af en forgyldt murerske på rektors kontor; ingen kan glemme den 15. november, og især er det en hensigtsmæssig dato i forhold til skoleårets rytme, og et tidspunkt på året, hvor behovet for en fest er stort.

I sine første år hed skolen Sundby-Hvorup Gymnasium. Ved sammenlægningen i 1968 af Sundby-Hvorup kommune med Nørresundby blev navnet til Nørresundby Gymnasium. Et navn, der blev bevaret både efter den senere sammenlægning af Nørresundby kommune med Aalborg og efter Nordjyllands amtskommunes overtagelse af ejendomsforholdet i 1973, lige til skolen i 1980 i overensstemmelse med sin egen identitet begyndte at kalde sig Nørresundby Gymnasium og HF-kursus. Trods skiftende tilhørsforhold og navne er det med skolen som med et menneske, der kan fejre sin 25 års fødselsdag. Det er det samme menneske, som da det blev født, og det er efter 25 års påvirkninger dog så anderledes. For at bidrage til forståelsen af Nørresundby Gymnasium og HF-kursus' oprindelse og udvikling gennem

25 år i samspil med det omgivende samfund blev det besluttet i år at erstatte det sædvanlige årsskrift med dette jubilæumsskrift.

Jeg vil gerne varmt takke alle, der har bidraget til udgivelsen. Tak til forfatterne, mine medredaktører og dem, der har givet økonomisk støtte.

Sidst men ikke mindst tak til elever og deres forældre, til kolleger, teknisk-administrativt personale, min forgænger i embedet, arkitekter og håndværkere, leverandører, embedsmænd og besluttende og bevilgende politikere i stat, kommuner og amt, der alle gennem årene har medvirket til, at Nørresundby Gymnasium og HF-kursus 25 års jubilæum er noget at fejre.

NORRISBURY
CITY COLLEGE

1
NORRISBURY
CITY COLLEGE

Nørresundby Gymnasiums start

Af lektor P. Hvid Jensen og lektor J. Thorhauge Olesen

Oprettelsen af Nørresundby Gymnasium (indtil 1968 Sundby Hvorup Gymnasium) skal først og fremmest ses i lyset af de gennemgribende ændringer af det danske samfund, som fandt sted fra 1950ernes slutning. Et karakteristisk træk ved »de glade 60ere« var en næsten eksplosiv udvikling inden for undervisningsområdet. Folkeskoleloven af 1958 betød bl.a., at der rundt om i landkommunerne oprettedes kommunale realafdelinger. Talrige nye gymnasier så dagens lys. Der grundlagdes tre nye universiteter, og de to gamle fyldtes til bristepunktet. Dette pres på uddannelsessystemet, især den højere undervisning, skyldtes dels, at 1940ernes »store årgange« nu nåede den gymnasie modne alder, dels at samfundets behov for højtuddannet arbejdskraft var stærkt stigende. Samtidig indtraf der et holdningsskift. Det blev almindeligt at betragte uddannelse som en grundlæggende forudsætning for økonomisk

vækst, en investering. Hertil kom tanken om uddannelse som et lighedsskabende middel, en forestilling, der navnlig fandtes hos Socialdemokratiet.

I 1960 fik ca. 6000 unge studentereksamen i Danmark, 7,4 % af årgangen. De tilsvarende procenter i henholdsvis Norge og Sverige var 16 og 14. Danmark holdte bagefter, noget man fra politisk side var meget opmærksom på og arbejdede for at få ændret, bl.a. ved at gøre det lettere at oprette og drive kommunale gymnasier. Gennemsnittet på 7,4 % dækkede over store regionale forskelle. I Nordjylland (amterne Hjørring, Aalborg og Thisted) var studenterfrekvensen således kun godt 4 %, mens den var betydeligt over landsgennemsnittet i det storkøbenhavnske område. Her rådede én million mennesker over 38 gymnasier, d.v.s. et gymnasium for hver godt 30.000 indbyggere, mens Nordjyl-

land med 600.000 indbyggere måtte nøjes med syv gymnasier og et kursus ¹⁾, d.v.s. et gymnasium for hver 80.000 borgere. I 1960 fik ca. 400 unge studenterhuen ved de nordjyske gymnasier, men det samlede antal nordjyske studenter var dog noget større, idet en hel del unge fra området blev studenter rundt om på landets kostskoler.

Med de netop færdiggjorte gymnasier i Års og Hobro og med udvidelse af kapaciteten på de eksisterende ville ca. 700 kunne få studentereksamen på de nordjyske gymnasier i 1964. Det ville svare til landsgennemsnittet fra 1960. Men man måtte imidlertid regne med, at dette gennemsnit i mellemtiden voksede stærkt, således at Nordjylland stadig ville være bagefter resten af landet. Samtidig måtte man forudse, at et stigende antal unge, nu også fra arbejder- og husmandshjem, ønskede at komme i gymnasiet. Det ville give social slagside. Kunne man ikke få plads på et lokalt gymnasium, måtte man tage på kostskole, og det havde kun de velhavende forældre råd til.

I ledende nordjyske skole- og kommunalkredse var man helt på det rene med disse forhold. Gymnasiekapaciteten måtte øges, dels for at klare presset fra de mange nyoprettede realafdelinger i landkommunerne, dels for at sikre de unge nordjyder lige muligheder og landsdelen en ligeværdig økonomisk-kulturel udvikling. Der var et voldsomt behov for uddannede folk i området,

der af de lokale eliter oplevedes som en uddannelsesmæssig udørk.

I en artikel den 5. juni 1961 i dagbladet Ny Tid redegjorde journalisten Peter Bech for de overvejelser og initiativer, der på dette tidspunkt var i gang i det nordjyske for at løse kapacitetsproblemet. I Storaalborg var de fire kommuner netop begyndt at arbejde for at få et tredje gymnasium, denne gang nord for fjorden. Nørresundby, Sundby-Hvorup og en række tilgrænsende kommuner ville udgøre et naturligt gymnasieopland med ca. 40.000 indbyggere. En kreds af skole- og kommunalfolk i Østvendsyssel arbejdede på at oprette et gymnasium på Dybvad Realskole. Man havde allerede indsendt ansøgning til undervisningsministeret. Brønderslev blev også nævnt i debatten som et trafikalt velegnet hjemsted for et gymnasium, der kunne aflaste Aalborg Katedralskole og Hjørring Gymnasium. Peter Bech nævner også muligheden for at udvide Aalborg Studenterkursus, så det foruden kursus kom til at omfatte et almindeligt daggymnasium. Man overvejede endvidere at øge de eksisterende gymnasiers kapacitet ved at fjerne realafdelingerne. Det stødte imidlertid på modstand fra gymnasielærerside, ligesom der i gymnasieloven udtrykkelig stod, at der på et almindeligt gymnasium skulle være en realafdeling.

Gymnasiedebatten foregik i en snæver kreds af kommunalpolitikere og ledende skolefolk. Der var stor politisk enighed om nødvendigheden af at øge gymnasieka-

paciteten. Den nordjyske presse refererede grundigt og interesseret forløbet. Den »jævne mand« ytrede sig næsten ikke, men hans børn bankede i stigende grad på gymnasieporten. Der skete i løbet af få år et holdnings-skift hos den brede befolkning til boglig uddannelse. Nu drejede det sig ikke mere om at komme ud og tjene penge så hurtigt som muligt. Uddannelse var en ny vej til karriere, tryghed og velstand for almindelige menneskers børn.

Det konkrete initiativ til oprettelsen af Nørresundby Gymnasium kom i 1961 fra rektorerne C. Willum Hansen, Aalborghus Statsgymnasium, og K. Løber fra Aalborg Katedralskole. De påpegede i et brev af 18. marts over for undervisningsministeret, at situationen omkring antallet af gymnasiepladser var meget alvorlig. Til trods for, at der kun var forløbet tre år siden starten af Aalborghus Statsgymnasium, var rektorernes konklusion, at der hurtigst muligt burde oprettes et tredje gymnasium i Aalborg-området, der bestod af købstads-kommunerne Aalborg og Nørresundby og sognekommunerne Sundby-Hvorup og Hasseris.

Dette brev blev starten på en usædvanlig hurtig beslutningsproces. Undervisningsministeriets gymnasieudvalg lod i april pressen forstå, at man ville afvente resultatet af den igangværende undersøgelse af gymnasiebehovet i landets forskellige dele, en undersøgelse man forventede færdig i løbet af få måneder. Udvalget efterlyste desuden initiativer fra de berørte Aalborgkommu-

ner. Sådanne initiativer var allerede taget. På lokalt plan var der bred enighed om behovet for et tredje gymnasium, og især de to nordenfjordske kommuner var ivrige. På et møde på borgmesterkontoret i Aalborg den 8. maj 1961 besluttede de fire kommuners »samordningsudvalg«, bestående af sognerådsformændene Chr. Dahl og A. Stoustrup fra hhv. Sundby-Hvorup og Hasseris og borgmestrene Jens Jensen og Robert Christensen fra hhv. Aalborg og Nørresundby, at bringe sagen op i det såkaldte »kontaktudvalg«, der bestod af de fire kommunalbestyrelsesformænd og stiftamtmand Lorck-Madsen. Amtmanden var i denne sammenhæng en nøglefigur. Dels var han statens mand på stedet, dels repræsenterede han efter den daværende kommuneordning også de implicerede landkommuner. Det lå allerede i luften, at gymnasiet ville komme til at ligge nord for fjorden, og man forestillede sig i kontaktudvalget derfor, at den halve snes landkommuner, der lå tæt op ad Sundby-Hvorup og Nørresundby, ville medvirke ved finansieringen af byggeriet. Det skulle dog senere vise sig, at man her gjorde regning uden vært!

I kontaktudvalget blev det allerede i slutningen af maj besluttet dels at foretage en samlet henvendelse til undervisningsministeriet, dels at kontakte de to Aalborg-rektorer. I juli fik bestræbelserne en vældig støtte med offentliggørelsen af ovennævnte analyse af gymnasiebehovet. Analysen fastslog, at Aalborg-området havde et akut behov for et tredje gymnasium, og i samme retning virkede det naturligvis, at de to rektorer

i en fornyet henvendelse til ministeriet i august pressede på for en hurtig løsning.

Tre store spørgsmål skulle imidlertid afgøres på lokalt plan, før en formel ansøgning til undervisningsministeriet kunne formuleres: for det første beliggenheden, for det andet finanseringen og for det tredje tid og sted for undervisningens start i midlertidige lokaler.

Med hensyn til beliggenheden lå det meget hurtigt klart, at gymnasiet skulle placeres nord for fjorden. Ganske vist kunne A. Stoustrup, der gerne så en placering i Hasseris, pege på befolkningsmæssige argumenter herfor, men han stillede sig forstående overfor, at andre hensyn kunne tale for en nordenfjordsk løsning. Aalborg gik fra starten ind for en sådan, og uformelt havde ministeriet givet udtryk for det samme. Da Nørresundby ikke mente at have plads til et gymnasiebyggeri, nåede man hurtigt frem til afgørelsen: Aalborgområdets tredje gymnasium skulle placeres i sognekommunen Sundby-Hvorup. Her havde man adskillige muligheder for at finde en egnet grund. Bl.a. drøftede man en placering nord for Høvejen ved Hvorup kirke, men i løbet af efteråret 1961 lagde man sig fast på, at gymnasiet skulle opføres ved Kirkevej (nu Studievej).

I samme tidsrum nåede man desuden til enighed om en finansieringsplan. Det lå fra starten klart, at gymnasiet skulle være kommunalt. Lovgivningen sikrede et statstilskud på 25 % af opførelsesudgifterne. Amtet

gav, som varetager af oplandskommunernes interesser, tilsagn om en halv million kr., og på det grundlag nåede man i de fire kommuner frem til følgende finansieringsplan:

Staten	1.500.000 kr.
Amtet	500.000 kr.
Aalborg	1.400.000 kr.
Hasseris	525.000 kr.
Nørresundby	700.000 kr.
Sundby-Hvorup	875.000 kr.
9 landkommuner	300.000 kr.
Grundværdi	200.000 kr.
	<hr/>
	6.000.000 kr.

Flere af disse tal gav problemer. Med enkelte undtagelser var de nordenfjordske landkommuner, man havde regnet med, ikke indstillet på at betale til et gymnasium. Ifølge Chr. Petersen, der i 1963 afløste Chr. Dahl som sognerådsformand, var hovedargumentet, at de nye gymnasielæreres skat jo ville tilfalde de aalborgenske kommunekasser! Vedrørende byggegrunden var det tilsyneladende Chr. Dahls indstilling fra starten, at denne skulle være en foræring fra Sundby-Hvorup, men senere fandt man i kontaktudvalget det rimeligt, at Nørresundby betalte halvdelen af grundens værdi. Nørresundby byråd gik da også med hertil, men ledsagede beslutningen med et par kommentarer omkring Sund-

by-Hvorups dårlige økonomi, og der faldt i den anledning adskillige knubbede ord de to kommuner imellem. Episoden skal nok først og fremmest ses som en udløber af de kort forinden mislykkede forhandlinger om en sammenlægning af de to kommuner.

Den budgetterede opførelsessum på 6 mio. holdt ikke. Allerede i slutningen af 1962 lå det klart, at udgiften ville blive ca. 10 mio. kr. Det fik Nørresundby byråd med borgmester Robert Christensen i spidsen til at sætte spørgsmålstegn ved, om forudsætningerne for udgiftsfordelingen kommunerne imellem var bristet. Byggede man større end aftalt? »Vi er ikke interesserede i en ny Lundtoftesag«, udtalte den konservative ordfører i byrådet, Erik Thorn, ifølge Aalborg Stiftstidende 22/1 1963. Kritikken forstummede dog hurtigt, da Chr. Petersen klart kunne dokumentere, at Robert Christiansen havde været med, enten personligt eller ved stedfortræder, til alle beslutninger, også beslutningen om gymnasiets størrelse.

Endelig fik man afgjort spørgsmålet om tid og sted for starten på undervisningen. Fra de to Aalborg-rektorer var det et udtalt ønske, at undervisningen skulle starte allerede i august 1962 i midlertidige lokaler, naturligvis for at lette det akutte tryk på de bestående gymnasier. Sundby-Hvorup løste problemet ved at tilbyde, at man i skoleårene 1962/63 og 1963/64 ville stille lokaler til rådighed på Nr. Uttrup Skole, idet man forudsatte, at den nye gymnasiebygning kunne tages i brug

fra august 1964. Det var tanken at starte med to matematikklasser og én sproglig samt en realklasse.

Man kunne nu indsende den formelle ansøgning, hvilket skete den 6. december 1961, og allerede den 29. december forelå ministeriets tilladelse til at opføre et kommunalt gymnasium i Sundby-Hvorup og til at starte undervisningen i midlertidige lokaler i august 1962, forudsat at undervisningsinspektøren kunne godkende de foreslåede lokaler. Alt i alt var der gået godt ni måneder siden rektorernes brev. Det tilsvarende forløb havde for Aalborghus Statsgymnasiums vedkommende taget mere end ni år!

Den vigtigste afgørelse var truffet. Nu fulgte to parallelle forløb: byggeriet ved Kirkevej og undervisningsstart på Nr. Uttrup skole.

I januar 1962 blev byggeudvalget nedsat. Det fik følgende sammensætning:

Stiftamtmand A. Lorck.Madsen,
borgmester Jens Jensen (Aalborg),
borgmester Robert Christiansen (Nørresundby),
sognerådsmedlem,
senere sognerådsformand E. Worm (Hasseris),
sognerådsformand Chr. Dahl (Sundby-Hvorup),
sognerådsmedlem A. Mølgaard Andersen (Sundby-Hvorup),
en repræsentant for undervisningsministeriet og
en repræsentant for boligministeriet.

Som arkitekter ansattes kgl. bygningsinspektør L. Teschl, Frederikshavn, og arkitekt Eigil Berthelsen, Lindholm. Chr. Dahl blev som aftalt valgt til udvalget formand, og kæmneren i Sundby-Hvorup, Evald Trudslev, blev sekretær. Jens Jensen afløstes efter kommunevalget 1962 af Th. Christensen, og da Chr. Dahl i foråret 1963 trak sig tilbage fra sognerådet, erstattedes han af den nye sognerådsformand Chr. Petersen. Fra efteråret 1962 deltog den nyudnævnte rektor H. Frydendal Jensen særdeles aktivt i byggeudvalgsmøderne.

På det første møde i udvalget den 23. januar 1962 tog man stilling til gymnasiets størrelse. De indbudte rektorer Løber og Willum Hansen anbefalede, at man lagde sig fast på ministeriets maksimumsmodel, to sproglige og fire matematiske spor samt to realspor, hvad undervisningsministeriet ikke havde ment der var behov for. Kommunalpolitikerne havde imidlertid mest fidus til rektorernes vurdering. De argumenterede over for ministeriet med, at man måtte forvente et stigende pres på gymnasierne fra landkommunerne efter skoleloven af 1958, og at der i Nordjylland var en stærkt stigende forståelse for betydningen af mere uddannelse. Undervisningsministeriet accepterede denne argumentation, og allerede den 31. januar forlår accepten af maksimumsmodellen.

Udvalget tog også hurtigt stilling til, om gymnasiet skulle indrettes traditionelt eller efter det dengang nye fagklassesprincip. Dette sidste indebærer, at eleverne

vandrer fra fagklasse til fagklasse, hvor den enkelte klasse i det traditionelt udformede gymnasium har sit eget klasselokale, hvor det meste af undervisningen foregår. Udvalget bestemte sig for fagklasseløsningen. Det lå i tiden, at gymnasieundervisningen skulle gøres videnskabelig, og at tekniske hjælpemidler havde stor betydning for undervisningsresultatet.

I foråret 1962 bestemte man sig endvidere for en bygning i ét plan med to atriumgårde, fællesarealer i midten, samt kælder. I efteråret forelå de berørte ministeriers godkendelse af skitseprojektet, og man kunne gå i gang med detailprojekteringen. I foråret 1963 blev byggeriet udbudt i offentlig licitation, i sommeren opnåede man den nødvendige dispensation fra det gældende byggestop, og byggeriet kom derefter igang. Den 15. november 1963 foregik grundstensnedlæggelsen ²⁾:

I august 1964 kunne man tage dele af bygningen i brug, og den følgende sommer stod bygningen færdig. Der var i hovedsagen tale om et betonbyggeri. Når man valgte den moderne betonløsning fremfor et traditionelt murstensbyggeri, så skyldtes det dels manglen på murersvende, dels ministeriets henstilling om så vidt muligt at anvende ufaglært arbejdskraft ³⁾.

Hermed var byggeudvalgets arbejde afsluttet. Så vidt det kan skønnes ud fra arkivmateriale og samtaler med implicerede, forløb arbejdet i udvalget roligt og effektivt. Enkelte ting gav dog anledning til livlig diskussion,

Til lykke med løsning af et nordjysk problem

— sagde undervisningsdirektør Sigurd Højby ved grundstensnedlæggelsen på Sundby-Hvorup Gymnasium i formiddags

— Er vi heldige med vintervejret, kan de første elever begynde skolegangen i det nye gymnasium ved næste skoleårs begyndelse, sagde arkitekt, kongelig bygningsinspektør Leopold Teschl, Frederikshavn, i formiddags ved en orientering om byggeriet forud for grundstensnedlæggelsen på Sundby-Hvorup gymnasium.

Fundamenter, kældergulv og kældervægge er nu støbt, og inden nytår skulle nordfløjen kunne være under lag. Denne fløj søges færdiggjort med 7 normalklasser og de nødvendige fagklasser til det nye skoleårs begyndelse. Hele byggeriet ventes færdigt i efter sommeren 1965.

Grundstensnedlæggelsen foregik i nogenlunde tørvej, men i kulde og på en opblødt byggeplads, og både elever og lærere, byggeudvalget, håndværkere, teknikere og de mange gæster fra ministeriet, amtet og de fire Ålborg-kommuner måtte trippe for at holde varmen.

Bedre uddannelse

— Til lykke med løsningen af et nordjysk gymnasieproblem, sagde direktør Sigurd Højby, un-

dervisningsministeriet, da han lagde den første grundsten. Han betegnede opførelsen af det nye gymnasium som et af beviserne på, at undervisningen var inde i en ny udvikling. Over alt i landet strømmer unge til gymnasieskolerne, og det er godt. Ikke alle skal søge gymnasierne, men alle skal søge en uddannelse, der er bredere og videre end hidtil, så de kan løse de opgaver, samfundet ikke har kunnet løse hidtil.

Han udtalte det ønske for skolen, at den må blive samlingssted for den kultur, der er knyttet til gymnasiet, og som både skal være folkeligt og akademisk.

Amtskontorchef Carl Age Larsen lagde den næste sten. Han bragte en hilsen fra sliftamtmand Lørck-Madsen og udtalte ønsket om, at bygningen må blive til gavn og skabe en bedre rustet ungdom.

Enigt Stor-Ålborg

Formanden for byggeudvalget, sognerådsformand Chr. Petersen, Sundby-Hvorup, lagde den tredje sten. Han omtalte baggrunden for gymnasiet: at øgens ungdom skulle have de samme muligheder som andre for en højere uddan-

nelse. Det gymnasieudvalg, der blev nedsat på rektor Kaj Løbers og rektor C. Willum-Hansens tilskyndelse og som repræsenterede hele Stordborg valgte i enighed Sundby-Hvorup kommune som hjemsted for gymnasiet.

Han mindede eleverne om, at de skulle være med til at skabe traditioner på det nye gymnasium og håbede, at en af dem måtte blive en målsætning.

Hurtigt ministerium

Chr. Petersen bad sin forgænger både som sognerådsformand og formand for byggeudvalget, skatterådsmedlem Chr. Dahl, om at lægge den sidste sten som den, der havde gjort den første store indsats for gymnasiebyggeriet. Chr. Dahl takkede alle, der havde medvirket til opgavens løsning. Han takkede bl. a. ministerierne for hurtigt og velvilligt arbejde, der gjorde al tale om sændrægtighed til skamme. Forståelse, samarbejde og tolerance har præget arbejdet for dette gymnasium — jeg håber, at disse tre egenskaber også må komme til at præge selve gymnasiet.

Behovet for en centralgarderobe til overtøj og tasker udsprang af beslutningen om at vælge fagklassesystemet. Ingen, hverken teknikere, skolefolk eller kommunalfolk, var i starten glade for tanken om én centralgarderobe. Sognerådsformand Chr. Dahl ønskede den således delt. Tøjgarderoben burde indrettes i kælderen, antagelig ud fra en forestilling om, at den skulle kunne bruges i forbindelse med kulturelle arrangementer i festsalen for kommunens beboere.

For at få en klaring på, om man kunne dele den centrale garderobe, blev der den 19. marts 1962 holdt garderobeprøve på Aalborghus Statsgymnasium. Her blev eleverne bedt om at forestille sig, at de i et frikvarter skulle aflevere bøger i en tænkt taskegarderobe i stueplan og derefter gå ned efter deres overtøj i en tænkt garderobe i kælderen. Den gang skulle eleverne jo ud og luftes i frikvartererne.

Det hele gik meget videnskabeligt til. Konklusionen blev, at det ville tage 12-14 minutter af et frikvarter på 15 at få eleverne ind og ud - og så var det endda under prøven gået hurtigt og »ikke i elevernes sædvanlige slentrende tempo«, som rektor Willum Hansen bemærkede. Willum Hansen mente iøvrigt ikke, at der var behov for nogen central garderobe. Overtøjet kunne som i det traditionelle gymnasium hænge uden for klasseværelset og eleverne flytte det fra time til time. Taskerne kunne eleverne undvære, hvis man opstillede klassesæt af deres bøger i de respektive faglokaler. Skulle eleverne

Ny Tid 15.11.1963

f.eks. spørgsmålene om centralgarderobe og elevator.

endelig have tasker med, så kunne problemet klares ved at udstyre hvert lokale med en taskevogn, som klassens duks så i frikvarteret kunne transportere til næste lokale!

Som enhver kan forvise sig om ved at besøge Nørresundby Gymnasium og HF-kursus, så endte byggeudvalget med at anbefale en samlet centralgarderobe, hvor hver elev har sit eget lille skab med låge for. Denne låge var meget vigtig, mente rektor Frydendal Jensen. Helst skulle den være tophængt, så den var selvlukkende. Rektor skrev i en notat af 8. maj 1963 bl.a.: »Af hensyn til den daglige passage i centralgarderoben og af hensyn til oprettelsen af orden på skolen foreslås skabene forsynet med skabsdøre. Her skulle der blive mulighed for, at der kan opretholdes orden, uden at man fra skolens ledelses side til stadighed skal kontrollere, at alt er bragt i orden. Centralgarderoben ligger lige ud for hovedindgangen, og er der ikke konstant orden i denne, vil førstehåndsindtrykket af skolen absolut ikke blive godt.«

Det var også Frydendal Jensen, der stærkest gik ind i argumentationen for, at skolen burde udstyres med en elevator, dels af hensyn til de mange bogtransporter til og fra kælders bogdepot, dels af hensyn til handicappede elever.

Dette sidst argument gjorde indtryk på Sundby-Hvorups kommunalpolitikere, derimod ikke på undervisningsministeriet. Her fastholdt man, at en elevator

faldt uden for standardprogrammet for et fagklasse-gymnasium. Når vi i dag alligevel har elevatoren skyldes det, at prisen, ca. 25.000 kr., blev betalt af Sundby-Hvorups egen lomme.

Kommunens politikere havde en generel, om end ikke særlig konkret forestilling om, at gymnasiet ud over at fungere som skole også kunne blive et aktivt kulturcenter med koncerter, teaterforestillinger og foredrag. Det var en holdning, der fandtes hos alle uanset politisk ståsted, men nok ikke mindst hos det ledende parti i Sundby-Hvorup, Socialdemokratiet. Kommunen havde siden 1930'erne været præget af stor arbejdsløshed og fattigdom, især som følge af lukningen af ØKs cementfabrik. Først med militærets ankomst i begyndelsen af 1950'erne begyndte det økonomisk at gå fremad, og fra slutningen af 50'erne følte man, at det var på tide at tænke på kulturen også.

Tanken om gymnasiet som lokalt kulturcenter kom frem flere gange under byggeudvalgets arbejde. Man brugte ideen dels til over for ministeriet at begrunde en særlig stor parkeringsplads, dels som et argument for en fast scene i festsalen. Som tidligere nævnt ønskede Chr. Dahl sikkert af samme grund tøjgarderoben i kælderen.

Rent faktisk blev gymnasiet aldrig et sådant lokalt »forsamlingshus«. Efter tidligere sognerådsformand Chr. Petersens mening skyldtes dette først og fremmest kommunesamlægningerne, i 1968 med Nørresundby og i 1970 med Aalborg, og gymnasiets overgang til amtet i

1973. Disse ændringer betød, at der ikke længere var en politisk ledelse i Sundby-Hvorup, der følte, at skolen var deres.

Parallelt med byggeriet startede undervisningen som sagt i midlertidige lokaler på Nr. Uttrup skole. Forinden var lokalene blevet godkendt af undervisningsdirektør Sigurd Højby, der den 12. februar 1962 sammen med faginspektørerne for hhv. fysik og naturfag inspicerede forholdene. I marts forelå antallet af ansøgninger til 1.g. Til Aalborghus søgte 225, til Katedralskolen 150, og til Sundby-Hvorup lidt under 40! En del af forklaringen var nok, at det ikke var almindelig kendt, at undervisningen på det nye gymnasium allerede skulle starte sommeren 1962. Ingen lærere var ansat endnu. Rektorstillingen blev først besat den 28. maj med udnævnelsen af Henry Frydendal Jensen fra Herning.

Den nye rektor kunne straks udtale til den lokale presse, at der i den beskedne bunke ansøgninger til de opslåede lærerstillinger var noget så usædvanligt som en matematiklærer (Ove Munch). Udtalelsen afspejler et meget alvorligt problem for 1960ernes rektorer, ikke mindst på nye gymnasier i provinsen: lærermanglen. Der blev da også kun i sommeren 1962 ansat tre »regulære« adjunkter i faste stillinger: foruden Munch var det Helge Laursen og Jørgen Nielsen.

Ny Tid, 21.7. 1962.

Nørresundby-præster som gymnasielærere

Klarer nogle af de timer på det nye gymnasium i
Nr. Uttrup, som man ikke har faglærere til

Helt uden nødforanstaltninger bliver starten på Stor-Alborgs tredje gymnasium i Nr. Uttrup ikke. — Det er ganske vist lykkedes at skaffe tre gymnasielærere, og en fjerde synes at være i udsigt, men alle fag har ikke kunnet dækkes, og derfor har vi måttet søge nødhjælp blandt egnede lokale med anden beskæftigelse, fortæller rektor Henry Sylvest Frydendal Jensen, Nr. Uttrup.

Adjunkt Helge Laursen fra Sønderborg statsgymnasium tager undervisningen i dansk og fransk, adjunkt Ove Juul Munk fra Københavns maskin- og elektroteknikum matematikken, magister Jørgen Nielsen, tidligere Grønlands fiskeribiologiske undersøgelser, naturfagene, og jeg selv, siger rektoren, noget mere end oprindelig antaget, nemlig både historie, tysk og oldtidskundskab. Desuden er en lærer i engelsk stillet os i udsigt, men ansættelsen er endnu ikke sket.

Også rektorens frue

Tilbage er fag som f. eks. religion og latin. Det førstnævnte har pastor Hans Volmer Krohn påtaget sig at klare, og tidligere provst for Grønland, nu kaldskapellan i

Nørresundby, pastor Balle, har påtaget sig at undervise i latin.

Håndgøring har min kone, der tidligere har undervist i dette fag, som for øvrigt det første år på Nr. Uttrup-gymnasiet kun vil omfatte et par timer ugentligt, påtaget sig. Pige- og drengegymnastik samt formning og sløjd omfatter også kun ganske få timer, og for disse fags vedkommende vil formentlig også kunne fås lokal „dækning“.

To matematikerklasser

—Hvor mange elever starter De med?

— Vi har tilmelding fra i alt 104, men et par stykker eller tre går vist fra til andre gymnasier. I realklassen får vi 28, i I. G. nysproglig 27, og i de to I. G. mat. 24 elever i hver.

— Hvad med lokaler?

— Der er et fast klasselokale til hver af de fire klasser. Særlokaler må vi dele med kommuneskolen, og lærerværelse vil indtil videre være i det studiekredsløse, der nu indrettes til rektorkontor.

— Hvornår starter De?

— Mandag den 13. august bliver første skoledag i det nye gymnasium, og formentlig markeres det på en eller anden måde fra sognerådets side, men nærmere planer herom kender jeg ikke.

Pierre

Den »lokale« dækning kom bl.a. til at bestå af organist J. Hundahl (sang) og overfenrik J. A. Nielsen (drenge-gymnastik).

Og så var man klar. Den 13. august 1962 lød for første gang »Blæsten går frisk« i Sundby-Hvorup Gymnasiums regi. Til åbningshøjtideligheden, der foregik i Nr. Uttrups skoles gymnastiksal, var bl.a. indbudt byggeudvalg, sogneråd og skolekommision. Chr. Dahl og Frydendal Jensen talte, og man kunne derefter tage hul på to års undervisning på Nr. Uttrups skole. I august 1964 kunne man planmæssigt tage dele af bygningen i brug, og den 27. august foregik den højtidelige indvielse. Blandt de ca. 1000 gæster var undervisningsminister K. B. Andersen, undervisningsdirektør Sigurd Højby, sognerådsformand Chr. Petersen og den nye

stiftamtmand J. A. Lorck. Der var almindelig flagning i kommunen, musik ved Aalborg Byorkester, kantate med musik af J. Hundahl og tekst af læge E. Fischer, gaveoverrækkelser og taler i mængder. Samt uden for programmet et mindre skænderi mellem de fire borgmestre/sognerådsformænd. Det var som sædvanlig Robert Christiansen, der gav bolden op ved under frokosten at udtale det unævnelige ord »kommunesammenlægning«, hvad der gav de to sognerådsformænd anledning til et par bidske indlæg!

To måneder forinden havde Sundby-Hvorup Gymnasium dimitteret sit første studenterhold. Vi lader en del af Aalborg Stiftstidendes fyldige reportage herom slutte denne skildring af starten på vores skole.

Sundby-Hvorups første student er fra Aalborg

Blev eksamineret i ti minutter om sygdomsbakterier. — De første færdige fra Storaalborgs nyeste gymnasium

Sundby-Hvorup Gymnasiums første student er fra Aalborg. Erik Juul Andersen, Prinsensgade 24, blev færdig kl. 8,22 i morges efter ti minutters eksamination i biologi, hvor han kom op i emnet sygdomsbakterier. To minutter senere havde hans lærer, adjunkt Jørgen Nielsen, og den beskikkede censor, lektor F. Schausen-Petersen, Aalborg Katedralskole, bedømt hans viden herom til 8.

Sognerådsformand Chr. Petersen overrækker blomster fra Sundby-Hvorup Kommune til første nysproglige student, Flemming Andersen.

— Tillykke med det, sagde adjunkt Jørgen Nielsen, da han kom ud og meddelte karakteren. Erik Juul Andersen far og hustru, lærerformand Carl Andersen og frue, stod parat med den hvide hue, men moderen rakte den til rektor H. Frydendal Jensen med anmodning om, at det blev ham, der skulle høre på den første student fra det ny gymnasium.

— Det gør jeg med glæde, sagde rektor, idet han lykønskede Erik og hans forældre.

Han var ikke ene om at lykønske. Sognerådsformand Chr. Petersen, Sundby-Hvorup, var med sammen med kærner E. Trudslev, og sognerådsformanden bragte kommunens lykønskning og overrakte en buket blomster.

Sundby-Hvorup Gymnasiums første student siger ikke farvel til skolearbejdet, fordi han har taget studentereksamen.

Jeg vil være lærer, sagde han, og jeg skal begynde på Aalborg Seminarium efter ferien.

Tve minutters ventetid på sidste karakter

Det var på forhånd nogen spænding om, hvem der skulle blive det ny gymnasiums første student, idet to klasser — en matematisk og en nysproglig — begyndte eksaminationen samtidig. Men tre matematikere naaede at få den hvide hue på, før det første resultat forelå for de nysprogliges vedkommende. Det skyldtes dels, at eksaminationen i tysk varede længere end i biologi, dels at lærer og censor, adjunkt fru Raa Harder og adjunkt frk. Daugbjerg, Aarhus, besluttede at eksaminere to, før de gav karakter. Derfor maatte Flemming Andersen, Nørresundby, sammen med sin far og mor, postbudformand Henry Andersen og frue, vente i næsten 20 minutter, før eksaminationen for fru Harder kom ud og meddelte, at han havde givet karakteren 6. I øvrigt deltog samme som næste eksaminand Erik. Der blev derfor to huer at sætte på samtidig. Fru Andersen stillede huen på sin søn hovedet, og rektor Frydendal Jensen blev hødt om, at sætte huen på hovedet af nysproglig student nr. 2, Inger Elise Andersen, Nørresundby.

Gymnasiets første nysproglige student vil gaa millitærvejen. Han har været på skolen og er taget til infanterist, og han skal afløse sin værnepligt på Nr. Ulstrup kaserne. — Jeg regner med, at jeg vil fortsætte så den vej, sagde han.

I morgen modtages på kommunkontorerne

Halvanden klasse studenter blev færdig i dag på Sundby-Hvorup Gymnasium. Haar eksamen er stillet i morgen. Heraf kommer studenterne i rækkefølge til Lindholm Høje, derfra til kommunkontoret i Sundby-Hvorup, hvor de modtages af sognerådsformanden, og videre til raadhuset i Nørresundby, hvor bygningmesteren vil modtage dem. Derfra gaa turen til Færøgehaven, hvor der festes om aftenen.

Efterskrift:

Vi vil gerne takke Sundby-Hvorups sognehistoriske arkiv og Aalborg Kommunes arkiv for velvilligt at have stillet arkivmateriale til vores rådighed. Vi vil også takke fhv. sognerådsformand Chr. Petersen og fhv. kærner Evald Trudslev, begge Sundby-Hvorup, for nyttige og inspirerende samtaler.

Noter:

1) Til de nordjyske gymnasier har vi medregnet Hobro Gymnasium, der lå i det daværende Randers amt, men lige op til Aalborg amt. De øvrige var Aalborg Katedralskole, Aalborghus Statsgymnasium, Aalborg Studenterkursus samt gymnasierne i Thisted, Hjørring og Frederikshavn.

2) Grundstendokumentets fulde ordlyd, forfattet af Henry Frydendal Jensen, kan findes i »Sundby-Hvorup før og nu« nr. 3 1966 (9 årg. 1966).

3) En mere detaljeret redegørelse for byggeriets forløb kan findes i »Sundby-Hvorup før og nu« nr. 3 1966.

*J. A. Nielsen, F. Ring Kristensen, J. Nielsen, E. Nielsen, H. Balle, V. Krohn, O. Munch,
J. Hundahl, fru Lund, rektor, fru Frydendal Jensen, H. Laursen.*

Daværende rektor H. Frydendal Jensen på talerstolen ved skolens indvielse i august 1964.

Skabelseshistorien

Af fhv. rektor H. Frydendal Jensen

Hvornår holder en skole fødselsdag eller som her jubilæum?

Ved rektors ansættelse? 1. juli 1962, ved undervisningens start? Midt i august? Ved byggeriets start 29. august?

Med henblik på at feste er 15. november en bedre dag.

Det var den dag, da grundstenen i 1963 blev nedlagt. Ikke en mursten, som man skulle tro.

Bygningen blev støbt af ægte nordjysk cement, og ikke mursten, skønt teglværket lå lige ved siden af.

Man valgte cementen, men hvem skulle lægge »sten«?

Både udenbys og lokale koryfæer skulle jo medvirke: Undervisningsdirektøren var mødt op i egen høje (eller runde) person, stiftamtmanden gav begivenheden passende baggrund. Han havde dog ikke uniform på, og

det havde den 3. heller ikke. Det var den daværende sognerådsformand, og endelig den tidligere sognerådsformand, der konstant kaldte skolen for »gymnasiet«.

Men inden man var nået så vidt, var der gået adskillige forhandlinger. Indtil 1958 var Katedralskolen ene om at dække Aalborgområdet gymnasie-mæssigt set. Dette år startede Aalborghus Statsgymnasium og det blev hurtigt fuldt belagt. og allerede i 1961 måtte der tages stilling til et nyt gymnasium, og det blev så besluttet den 29. december 1961 med pligt for de fire kommuner til at have en bygning til rådighed om 2 år.

Også dengang var der byggerestriktioner, dog havde Sundby-Hvorup kommune en ny bygning, der ikke var fuldt optaget af folkeskolen. Gymnasiet fik 4 lokaler stillet til rådighed samt plads i fysiklokalet, desuden et lokale til kontor.

Det udviklede sig hurtigt til altnuligrum, såsom lærerværelse, samtalerum og alt hvad der ellers er behov for på en moderne skole.

Vi startede med 3 gymnasieklasser, 1 nysproglig og 2 matematikerklasser, samt en realklasse, ialt 103 elever og 28 i realklassen.

Administrativt sorterede vi under Sundby-Hvorup kommune. En sådan eksisterede på det tidspunkt, og eleverne kom først og fremmest fra denne kommune samt fra denne kommune samt fra Nørresundby og Aalborg kommuner. Eleverne fra Aalborg viste ikke den store interesse for at rejse til Nørresundby, denne fjerne provins af Aalborg. Nogle - især dog pigerne - græd, men de holdt hurtigt op, for lærerne fik snart udviklet et godt forhold til dem. Det var fornuftige elever, vi fik. De indordnede sig, nu, da det ikke kunne være anderledes, og fik alle på nær 3 studentereksamen.

Rektoren ansattes naturligvis som den første. Som nærmeste medarbejder havde han inspektør, adjunkt Helge Laursen, desuden ansattes adjunkt O. J. Munck, adjunkt J. Nielsen og stud. mag. Ring Kristensen. Dette respektable antal slog dog ikke til, så man måtte søge emner i det nærmeste opland, der lærermæssigt set var et udyrket område.

Præster kan bruges til meget i en snæver situation: pastorerne Balle (latin) og Krohn (kristendomskund-

skab), og organist Hundahl (musik) samt en fra folkeskolen: Eigil Nielsen (tegning) og fenrik J. A. Nielsen (drengegygnastik), A. Frydendal Jensen (håndgerning) og G. Lund Nielsen (pigeegygnastik).

Et pionerhold holder til meget, og det gjorde dette også. De havde alle fornemmelsen af at være de få udvalgte. Der skulle faktisk gå mange år, inden lærersituationen lettede. Vi måtte igennem 1970erne også. Indtil da var det kun muligt at drive skolen ved hjælp af et lærerkorps, der var villig til at tage overtimer. Jeg erindrer, at lærere havde - med - reduktioner - op til 57 til 58 ugentlige timer. Det gjaldt navnlig for matematiklærerne. Historie var også et mangelfag. For overhovedet at kunne gennemføre undervisningen var det nødvendigt at slå klasserne sammen i faget. En enkelt historie-lærer havde indtil 56 elever i hver klasse. Det var for meget. Jeg har altid været glad for at undervise. Men jeg tabte en del af gejsten i disse år. Vi kom igennem det.

Heldigvis søgte mange cand. mag'er til Aalborgområdet. Enten ville de selv gerne tilbage efter studier i Århus, Odense og København, eller deres koner ville. Og som sagt: der var mulighed for at få overtid, og de lærere, der var praktisk anlagte, fik bil i en fart, hvis de ikke allerede havde det ved præsentationen. Og den var flottere end rektors folkevogn. De fik også eget hus, mens rektor måtte nøjes med en tjenestebolig. - Jo, de blev hurtigt borgerliggjorte, så vidt det var muligt i datiden. Både cowboybukser og skæg kunne let tilegnes. Og

så var de tilmed »overenskomstansatte« med indtil 10.000 kr. mere om året, så de udgjorde en pecuniær overklasse, som vi andre tjenestemandsansatte slet ikke kunne hamle op med.

Vi startede med realklasse. Men den blev hurtigt afviklet og afløst af HF-klasserne. Hvad man end kunne mene om dem: de passede bedre ind i gymnasiet, gled hurtigt ind og blev en sammenhørende del af gymnasiet. Det kneb mere med realklasserne. Der var altid blandt realklasseeleverne nogle stykker, der førte en lidt kedelig skyggetilværelse i 3. realklasse. Man kan beklage mellemskolens og realklassens forsvinden. Navnlig 1. og 2. mellemskoleklasse, som vi dog aldrig har haft på Sundby-Hvorup gymnasium, tilførte gymnasiet et livligt klientel, som alle gymnasielærere havde godt af at stifte bekendtskab med.

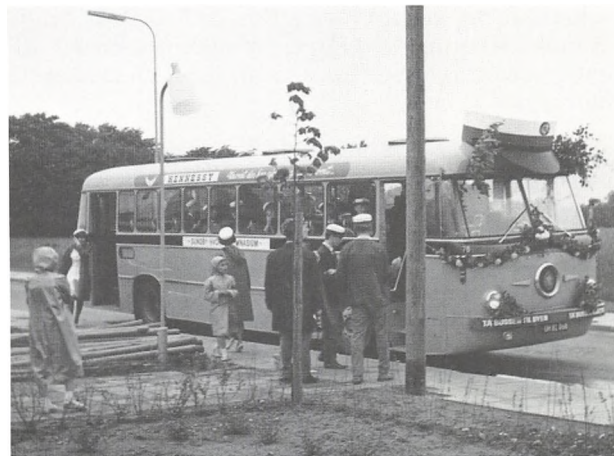
Det var en lille digression.

På et møde i undervisningsministeriet i august 1963 fik vi byggetilladelse. Men vi måtte kæmpe for den, syntes vi fra Sundby-Hvorup. Når undervisningsministeriet havde krævet en bygning parat 2 år efter starten, forekom det os en selvfølge, at vi fik en sådan. Vi tog spadestikket i slutningen af august 1963 på betingelse af, at bygningen blev rejst i beton. Herefter gik alt egentlig glat.

1965 fik vi det første studenterhold. Det blev fejret på Sundby-Hvorup kommunekontor og på Nørresundby rådhus, hvor borgmesteren dansede på byrådets nyligt istandsatte conferencebord.

Hestekøretøj havde vi ikke. Eleverne søgte at skabe en ny tradition efter aftale med Aalborg Omnibusselskab, der stillede et par busser, forsynet med studenterhuer, til rådighed. Det så rimeligt ud. Der blev dog ingen tradition skabt. Det talte eleverne ellers meget om. De ville gerne skabe traditioner. Men det løb ud i sandet. Også deres besøg på vor »nabo«, Lindholm vikinghøje. Og så havnede man i traditionen med heste, charabanc, kusk også videre, som før.

Apropos traditioner: ved indvielsen af bygningen 29. august 1965 blev det af blandt andre af undervisningsdirektøren betonet, at det måtte være dejligt at

start et nyt gymnasium. Så var man fri for traditioner og kunne gøre som man ville.

Men man slipper ikke for traditionerne. De ældre gymnasier smitter af. Ikke mindst i Aalborgområdet, hvor de 3 gymnasier: Katedralskolen, Statsgymnasiet og Sundby-Hvorup gymnasium ligger så tæt på hinanden. Der kan ikke foregå noget på det ene gymnasium, uden at det smitter af på de andre. Det er da heller ikke ønskeligt af fjerne traditionerne. De repræsenterer den historiske baggrund og de erfaringer, som vor kultur hviler på.

Flere gange har jeg brugt udtrykket Sundby-Hvorup gymnasium om institutionen. Det var logisk, da det lå i Sundby-Hvorup kommune og administreredes af Sundby-Hvorup sogneråd, som byrådet i en landkommune dengang hed.

Da imidlertid Nørresundby og Sundby-Hvorup kommuner blev sluttet sammen, sejrede betegnelsen Nørresundby Gymnasium og administrationen af gymnasiet tilfaldt den nydannede Nørresundby kommune. 2 år senere fik vi den store kommunesammenlægning, hvor de nu 3 kommuner: Aalborg, Nørresundby og Hasseri lagdes sammen. Et par år senere blev Nørresundby Gymnasium lagt under Nordjyllands amt, en rimelig placering, der fungerede godt.

Traditionelt skulle skolen jo også have pedel og kontorassistent. Det fik vi 1/5 1963.

Nørresundby Gymnasium - et led i udviklingen

Af lektor Elin Hansen. Grafisk bearbejdelse ved adjunkt Palle Justesen.

Med oprettelsen af et gymnasium i Sundby-Hvorup sognekommune i 1962 blev der skabt betingelser for en almen studieforberegende undervisning for unge i såvel Nørresundby som i de tilstødende oplandskommuner nord for Limfjorden. Aalborg Katedralskole og det nye Aalborghus Statsgymnasium fra 1958 kunne ikke i længden give plads for alle gymnasieegnede indenfor en rimelig radius. Behovet for uddannelsespladser kan lokalt ses på baggrund af befolkningstilvæksten i Sundby-Hvorup og Nørresundby ¹⁾ samt i det forhold, at kun 15% af samtlige landets gymnasieelever i 1961 kom fra sognekommunerne²⁾.

Den lokalpolitiske beslutning om en videregående ungdomsuddannelse i Sundby-Hvorup falder også i forlængelse af det økonomiske opsving, der satte ind i slutningen af 1950'erne. Gode internationale konjunk-

turer var med til at fremme specielt dansk industrieksport, og det satte gang i produktion, beskæftigelse og investeringer af såvel privat som offentlig karakter. Randområder med traditionel høj arbejdsløshed kom også med begunstiget af loven om egnsudvikling og forbedrede afskrivningsregler fra 1958. Produktions- og levevilkårene blev så at sige ændret for hele den danske befolkning, og forventninger til fremtiden gjorde det naturligt at satse på uddannelse.

Ved indgangen til 1960'erne stod det klart for mange, at de 15-19 årige ikke i længden kunne indgå i produktionen som ukvalificeret fuldtidsarbejdskraft i større antal. Samtidig viste den igangværende samfundsudvikling, at behovet for veluddannede mennesker til varetagelse af opgaver i det private erhvervsliv og indenfor den stærkt ekspanderende offentlige sektor voksede

i takt med Danmarks industrialisering. Den gymnasiale uddannelse, varetaget af gymnasier, studenterkurser og senere HF-kurser, blev vejen for en stadig stigende del af befolkningen til de højere læreanstalter. Af tabel 1 ses denne udvikling for Nordjylland og hele landet.

Tabel 1.

Procentandel af hver årgang unge, der har påbegyndt en gymnasial uddannelse i Nordjylland og hele landet.

	1960	1965	1970	1975	1981	1984
Nordjylland	5	10	22	30	36,8	38,4
Hele landet	10	14	24	32	37,8	37,5

Forskellen på landstallene og de nordjyske i 1960'erne skyldes givet, at vor landsdel var marginalt område i forhold til de økonomiske kræfter, der skabte det store opsving i dette årti. Det mest bemærkelsesværdige ved udviklingen er måske den relativt korte tid det tager at komme på niveau med landsgennemsnittet. Det siger noget om, at der blandt lokale politikere og hos befolkningen var en vilje og et ønske om at udnytte de muligheder, der blev skabt i tiden. Landsdelen er nu udbygget med gymnasier og unge skulle have adgang til denne uddannelse uanset bosted og social baggrund.

En række undersøgelser foretaget af Erik Jørgen Jensen ved Socialforskningsinstituttet har belyst forholdet mellem gymnasial uddannelse og socialgruppe. Hovedresultatet er, at den generelle stigning i den gymnasiale

frekvens frem til begyndelsen af 1970'erne, skyldes en øget tilgang fra de bedrestillede lag i befolkningen og i mindre grad har sin baggrund i større tilgang fra arbejderklassen⁴⁾. Oprettelsen af HF i 1967 og den stærkt stigende gymnasiale frekvens i specielt 1970'erne har ændret dette billede, men stadig udgør børn af ikke-faglærte forældre 18% af eleverne i 9. klasse, men kun 7% af 1. g'erne og 12% af 1. HF'erne⁵⁾. HF synes altså i højere grad end gymnasiet at have indpasset nye sociale grupper i den gymnasiale uddannelse.

Af tidsmæssige grunde er den sociale baggrund for elever, der har gået på Nørresundby Gymnasium ikke belyst i den følgende undersøgelse⁶⁾. Spørgsmålet vil dog dukke op i forbindelse med elevernes geografiske rekruttering og valg af gymnasial uddannelse uden at der kan siges noget sikkert herom.

Indledningsvis vil Nørresundby Gymnasiums historie kort blive omtalt, samt de love skolen har fungeret under.

Nørresundby Gymnasium og loven

Skole har de første 25 år gennemlevet mange skelsættende begivenheder, større og mindre. Ved kommunesammenlægningen med Nørresundby i 1968 tog man afsked med navnet Sundby-Hvorup Gymnasium. Kommunalreformen i 1970 medførte at skolen i 1973 overgik til Nordjyllands Amtskommune. Den 3-årige realafdeling blev nedlagt i skoleåret 1968/69. Samme år startede det toårige HF-kursus på Nørresundby Gymnasium.

Ved udbygningen i 1970'erne blev skolens kapacitet øget, som det vil fremgå af figur 2 og 3. Det blev herved lettere at etablere grenvalg, og den daglige undervisning kunne gøres mere afvekslende ved indretning af et sproglaboratorium og et klassetrinsauditorium til filmforevisning og foredrag.

Gymnasiets første arbejdsår var præget af stigende elevtilgang og mangel på lærerkræfter. Det var derfor nødvendigt at lærerne påtog sig overtimer for at få skolen til at fungere. I de senere år har dette ændret sig, og der har bl.a. af den grund været kræfter til at igangsætte forsøg på skolen. Af større forsøg kan nævnes musikfaglig gren på den matematiske linie, en kemigren og et idrætslinieforsøg.

Den lovgivning gymnasiet har fungeret under, blev vedtaget i 1958 med efterfølgende bekendtgørelse fra 1961 ⁷⁾, hvorved loven om højere alment skole fra 1903 blev revideret og i 1966 ⁸⁾ med loven om højere forberedelseseksamen, der kom i forlængelse af den nye læreruddannelse fra samme år.

Skoleloven fra 1958 ⁹⁾ havde skabt en treårig realafdeling som betød at valget mellem en boglig og en ikke-boglig uddannelse efter få år blev udskudt til det 8. skoleår. Hensigten var bl.a. at lette vejen for et bredere lag af befolkningen til en studieforberevende ungdomsuddannelse. Dette aktualiserede en revision af gymnasieordningen fra 1903, der var baseret på 3 linier: den klassiske sproglige, den nysproglige, og den matematisk-naturfaglige.

Med 1961-ordningen indførtes gradvist en sproglig linie med nysproglig, klassisk sproglig og samfundssproglig gren og en matematisk linie med matematisk-fysisk, naturfaglig og samfundsfaglig gren.

Eleverne på de to linier skulle det første år undervises i en stamklasse og i 2. g. foretage grenvalg. I 1966 suppleredes den sproglige linie med en musiksproglig gren og året efter med en fransksproglig gren. Kun den første gren har det været muligt at indføre på Nørresundby Gymnasium. Desuden er der nu valgfrihed mellem fransk, russisk og spansk, forudsat skolen har lærerkræfter hertil. Siden 1981 har Nørresundby Gymnasium kunne tilbyde russisk som fællesfag.

Loven om højere forberedelseseksamen indførte en ny toårig uddannelse for unge og voksne, som erstatning for seminariernes præparandklasser, der nu blev nedlagt. Herved blev der skabt en studieforberevende undervisning udenom de eksisterende kanaler. Der er således ikke faste adgangskriterier, desuden blev HF et tilvalgskursus med fællesfag for at imødekomme spredning i alder, interesse og forkundskaber. Den giver på linie med studentereksamen adgang til alle højere læreranstalter.

De senere år har gymnasiets struktur været debatteret ivrigt i politiske og pædagogiske kredse, og i forsommeren 1987 vedtog folkettingen en ny lov for gymnasiet som et forlig mellem regeringspartierne og Det radikale Venstre ¹⁰⁾.

Det linieopdelte gymnasium er blevet bevaret. Valgfriheden øges med fagkombinationer og undervisningen gives på højt- og mellemlivniveau, således at på begge linier skal to fag vælges på højt niveau og indgå med faste bindinger til bestemte fag. Kun fremtiden kan vise om denne struktur vil blive lige så levedygtig som 1961-ordningen, der i et samfund under stadig forandring formåede at tilpasse sig de unges og tidens behov. Andelen af en ungdomsårgang, der har søgt en gymnasieuddannelse, er således steget fra ca. 10% i 1961 til 30,5% i 1987 ¹¹⁾.

Den geografiske rekruttering til Nørresundby Gymnasium 1962-1987.

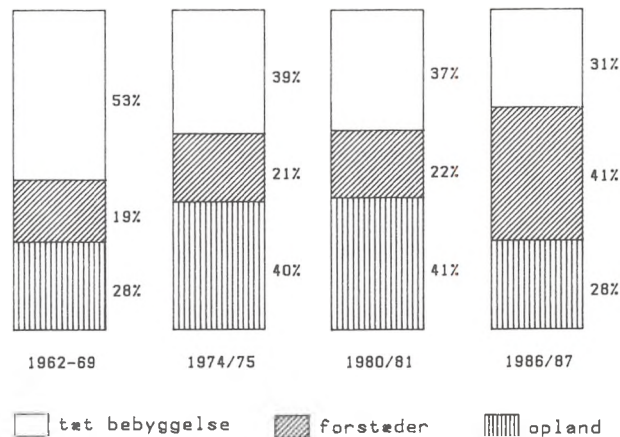
Søgningen til Nørresundby Gymnasium har ændret sig i takt med gymnasieudbygningen i Nordjyllands Amtskommune, svingningerne i antallet af 15-19 årige samt væksten i den gymnasiale frekvens. Talmateriale til belysning af den geografiske rekruttering bygger på skolens elevprotokoller fra 1962/63 til 1968/69 opdelt efter elevens hjemkommune og omfattende samtlige elever pr. årgang.

Optællingerne fra 1974/75, 1980/81 og 1986/87 er udelukkende baseret på afgangsklasserne hentet fra eksamensprotokollerne. Perioden 1962-1969 er derfor ikke helt sammenlignelig med de følgende årgange, men kan vise udviklingen i gymnasiets første år med hensyn til geografisk spredning - som det fremgår af bilag - samt hovedtendensen i de følgende år. Geografisk sik-

ker placering af den enkelte elev og sammenligninger år for år vanskeliggøres af kommunesammenlægninger i undersøgelsesperioden, men der er så vidt muligt taget højde herfor ¹²⁾. Af hensyn til overskueligheden er eleverne i figur 1 inddelt efter:

1. Tæt bymæssig bebyggelse forstået som Nørresundby, Sundby-Hvorup, Aalborg, Aalborg Ø, Aalborg SØ, Aalborg SV.
2. Forstæder omfattende Vadum, Vestbjerg og Vodskov afgrænset ved postdistrikter.
3. Opland ligeledes afgrænset ved postdistrikter.

Fig. 1. Geografisk rekruttering

En hovedtendens i undersøgelsen er at Nørresundby Gymnasium i perioden 1962-69 hentede godt og vel halvdelen af eleverne fra storbyområdet fordelt med 36% fra Nørresundby/Sundby-Hvorup og ca. 16% fra Aalborg. I 1987 kommer under en trediedel fra samme område og nu fordelt med henholdsvis 23% fra Nørresundby og 8% fra Aalborg. Denne udvikling skyldes givet vis oprettelsen af Hasseris Gymnasium i 1970 og Støvring Gymnasium i 1978.

Da gymnasiet startede i 1962 var Sundby-Hvorup sognekommune allerede sammenvokset med Nørresundby. I de følgende 25 år er Vadum, Vestbjerg og Vodskov blevet udbygget som forstads- og parcelhuskvarterer for Aalborg/Nørresundby og typisk beboet af sociale mellemlagsgrupper. Herfra kom frem til 1980/81 ca. 20% af eleverne, men i 1986/87 stiger tallet til 40%. Forklaringen herpå må være den stigende gymnasiefrekvens for specielt de ovenfor omtalte grupper, men også faldende søgning til Nørresundby Gymnasium fra opland og tæt bymæssig bebyggelse.

Oplandet tegner sig frem til 1969 for en bred geografisk spredning lige fra Brovst, Åbybro, Saltum-Hune, Brønderslev, Jerslev, Dronninglund til Hals samt syd for fjorden. Andelen var da 28% og den steg i begyndelsen af 1970'erne til 40% for atter at dale til 28% i 1980'erne. Forklaringen på den markante stigning omkring 1970 skal nok søges i at den gymnasiale frekvens i Nordjylland på det tidspunkt nærmer sig landsgennemsnittet jfr. tabel 1 uden at landsdelen endnu er ud-

bygget med gymnasier. Faldet i elevtallet fra oplandet i 1980'erne kan forklares med opførelsen af de nye gymnasier i Dronninglund og Fjerritslev i 1979. Allerede fra 1973 havde Brønderslev Gymnasium taget det nordligste rekrutteringsområde fra Nørresundby Gymnasium.

HF-elever kommer stadig fra randområder, hvilket nok hænger sammen med at de to sidst tilkomne gymnasier ikke har HF-afdeling. Desuden er visse fjernere-liggende oplandsdistrikter endnu pænt repræsenteret på Nørresundby Gymnasium - f.eks. Åbybroområdet, der ligger tættere på Fjerritslev Gymnasium. Årsager hertil kan være transportforhold, grenvalgsmuligheder, storbyeffekt og måske tradition.

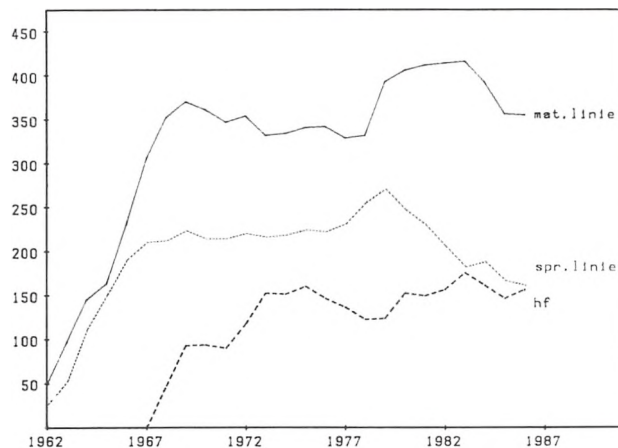
Hvis tallene fra 1986/87 er typiske, tegner der sig et billede af Nørresundby Gymnasium som en forstads-skole med by- og oplandselever. Herved fastholdes den geografiske og sociale spredning, der er med til at udvikle forståelse på tværs af sociale lag og grænser, hvilket var et sigte med oprettelsen af et gymnasium i Sundby-Hvorup.

Antal elever og fordeling på de gymnasiale uddannelser.

Figur 2 viser udviklingen i skolens samlede elevbestand fordelt på de gymnasiale uddannelser i perioden 1962-1986 og opgjort pr. 1. september ¹³⁾. Nørresundby Gymnasium har frem til 1986 ialt dimitteret 2180 matematiske og 1413 sproglige studenter, 977 HFER og 73 realister ¹⁴⁾.

Fig. 2

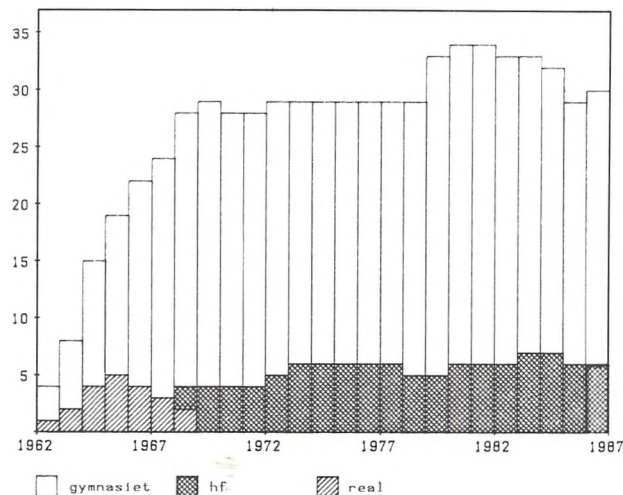
Fordeling på gymnasiale uddannelser

Tendensen i elevantallets udvikling ses også i figur 3, hvor klasseantallet er opgjort for de enkelte år. Den store stigning i 1960'erne finder sted i en periode, hvor andelen af unge, der påbegynder en gymnasial uddannelse i Nordjylland, stiger fra 10% til 22% af en ungdomsårgang. Det sker uden at der bygges nye gymnasier i området, og vil derfor som nævnt tidligere afspejle sig i et større antal elever på de eksisterende gymnasier herunder Nørresundby Gymnasium, som på det tidspunkt var under opbygning.

Fig. 3

Antal klasser

Når stigningen ikke fortsætter i 1970'erne, hvor den gymnasiale frekvens stiger til over 30% af en ungdomsårgang i regionen, må det tilsvarende skyldes oprettelsen af nye gymnasier i Aalborg, Brønderslev, Støvring, Dronninglund og Fjerritslev. Hertil kommer at skolen havde nået grænserne for sine fysiske rammer og fungerede med overbelægning frem til den store udbygning i slutningen af 1970'erne.

Den lille stigning først i 1980'erne skyldes sikkert at Nørresundby Gymnasium får sin del af den øgede tilgang til gymnasierne i landsdelen. Det stærke fald i ungdomsårgangene, der sætter ind 1982-83 og fortsætter frem til idag ¹⁵⁾slår mærkbart igennem på Nørresundby Gymnasium til trods for at den gymnasiale frekvens i Nordjylland når op på ca. 38%.

Figur 4 og 5 belyser gymnasieelevernes grenvalg på den sproglige og den matematiske linie. På førstnævnte linie har den nysproglige gren domineret gennem hele perioden bortset fra de sidste 3 år, hvor den har måttet vige pladsen for den samfundssproglige gren, der startede i 1972. Den klassisk sproglige gren, der blev oprettet på skolen i 1966, har haft søgning lige siden, bortset fra 1980. Det samme gælder for den musiksproglige gren, der blev indført på Nørresundby Gymnasium i 1971.

På den matematiske linie har den matematisk-fysiske gren gennem alle årene haft størst tilslutning. Den naturfaglige gren startede i 1966 og elevtilgangen viser gennemgående samme tendens som den matematisk-fysiske gren, men med en lavere søgning. For den samfundsfaglige gren gælder at den har haft relativt svagere tilslutning sammenlignet med den tilsvarende sproglige gren.

Tendensen i elevernes valg af HF og linier i gymnasiet følger i store træk udviklingen på landsplan ¹⁶⁾. Der er

afvigelser fra hovedtendensen også i forhold til landsdelen, især indenfor det sidste par år, hvor faldet i elevtilgangen til den sproglige linie er større på Nørresundby Gymnasium end i landet som helhed og på de øvrige gymnasier i Nordjylland¹⁷⁾. Det er vanskeligt med det materiale, der er til rådighed at give en dækkende forklaring herpå.

Det interessante ved elevernes valg er nok at den matematiske linie fra omkring 1970 udvikler sig således at den fra da af har mellem 50% og 100% større tilslutning end den sproglige linie, og at HF udbygges som en alternativ vej til en gymnasial uddannelse. En forklaring på det første forhold kunne være en øget bevidsthed hos elever og forældre om at den matematiske linie giver en højere grad af frihed i valg af voksenuddannelse. Når HF fastholder og udbygger sin position kunne det bl.a. skyldes at denne uddannelse har formået at appellere til elever fra traditionelt gymnasiefremmede miljøer.

I undersøgelsesperioden er elevernes valgmuligheder blevet øget betydeligt. Det er sket i takt med ændringer i lov- og retsgrundlaget, elevønsker og skolens kapacitet. Nørresundby Gymnasium har, fordi det er tænkt og fastholdt som en stor skole, kunnet leve op til næsten alle nye udviklingstendenser, der har præget gymnasieskolen fra 1962 til 1987. Samtidig hermed har man haft evne til at etablere og bevare den klassisk sproglige gren, der mere end andre grene forvalter værdier i dansk gymnasietradition.

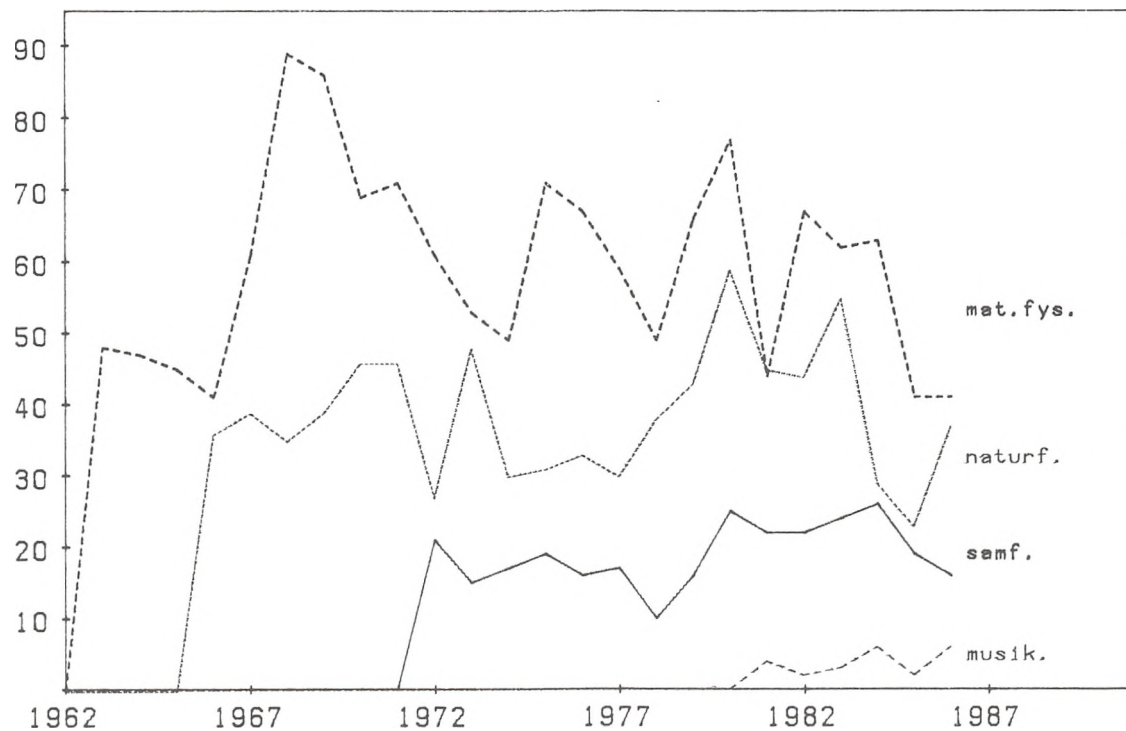
Figur 4.

Sproglige elever fordelt på grene (2.g)

Figur 5.

Matematiske elever fordelt på grene (2.g)

Elevernes fordeling på køn.

I den 25-årige periode undersøgelsen omfatter har pigerne erobret de gymnasiale uddannelser. På landsplan har der siden 1973 været overvægt af piger i gymnasiet¹⁸⁾. For HF's vedkommende er der fra starten i 1967 kønsmæssig ligevægt, men her har udviklingen været endnu mere markant end i gymnasiet, idet pigerne nu udgør lidt over 70% på HF¹⁹⁾. For tiden debatteres ligestilling i uddannelse og karriere, og kendsgerningerne viser at på trods af pigernes overvægt i de gymnasiale uddannelser, er det drengene, der i meget høj grad forsætter med de lange videregående uddannelser²⁰⁾ og placerer sig i overordnede stillinger på alle planer.

På Nørresundby Gymnasium ses lignende tendenser i figur 6 angivet i absolutte tal. Også her udgør pigerne efter 1973 flertallet i gymnasiet, og i de sidste par år med faldende ungdomsårgange ses en nedadgående kurve for drenge, hvorimod pigernes andel vokser. På HF var der ligevægt mellem kønnene ved starten i 1969, men også her steg antallet af piger i forhold til drenge og ligger nu højere end landsgennemsnittet²¹⁾.

For den sproglige linie gælder at drengene i perioden 1966-68 udgjorde ca. en trediedel for herefter at falde til under en femtedel. På den matematiske linie svinger pi-

gernes antal mellem 25 og 30% fra 1962-1971 for så at bevæge sig op over de 40%, og i 1986/87 - det første år med overvægt af piger på den matematiske linie - udgør deres andel 51%.

På figur 7 kan man følge kønsfordelingen på de enkelte grene. Det er her karakteristisk at pigernes andel på den matematisk-fysiske gren næsten ikke ændrer sig og på den matematisk-samfundsfaglige gren kun svagt²²⁾. Derimod har pigerne gradvist overtaget den naturfaglige gren.

Undersøgelser har forsøgt at klarlægge elevens motiver ved valg af linie og gren. Der er i den forbindelse blevet peget på de karakterer som eleverne møder op med i de pågældende grenfag. Endvidere selvtillid som noget specifikt mandligt der - uanset standpunkt - skulle føre til at drenge vælger grene, der almindeligvis anses for krævende, og her tænkes først og fremmest på den matematisk-fysiske gren. Elevernes interesser, fremtidsplaner og presset fra det omgivende samfund anføres også som afgørende faktorer. Jeg vil undlade at tage stilling hertil, men blot konstatere at pigerne idag udgør flertallet på Nørresundby Gymnasium, og at man fra mange sider ønsker pigerne sporet ind på en matematisk-fysisk uddannelse. Behovet for arbejdskraft på længere sigt, hensynet til pigernes personlige udvikling, og ønsket om at anvende deres måde at anske tilværelsen på indenfor den ny teknologi taler derfor.

Figur 6.

HF- og gymnasieelever fordelt på køn

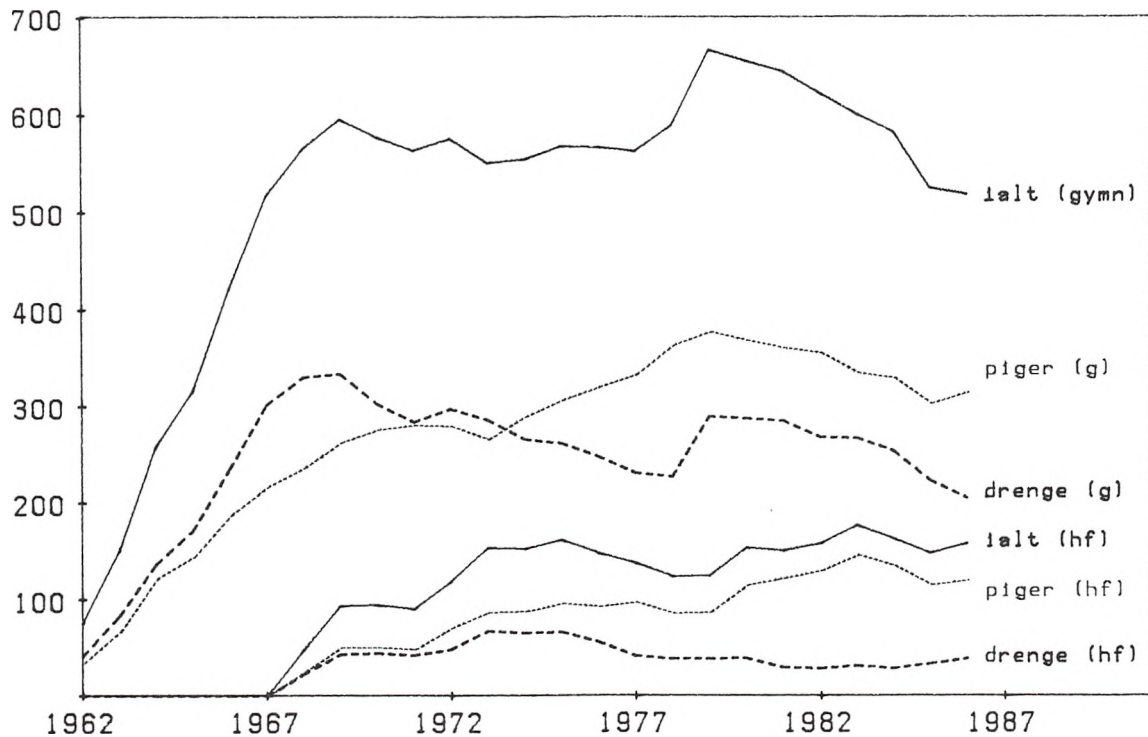
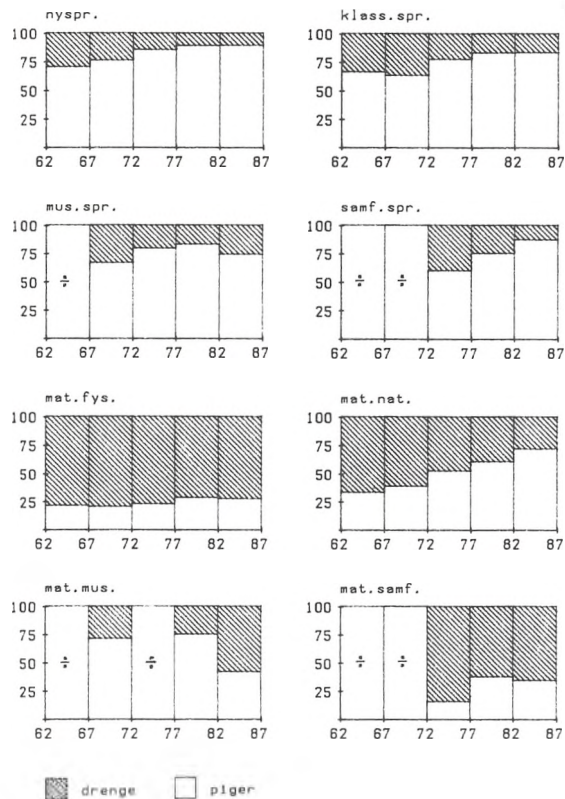

Fig. 7. Kønskvotering på grene

Nørresundby Gymnasium har nu i et kvart århundrede været med til at give unge fra land og by en almen og studieforberedende uddannelse og ydet et bidrag til at nedbryde gamle skel. De sociale skævheder ved rekrutteringen til uddannelsen er blevet mindre med årene, specielt synes de nye mellemlagsgrupper at vælge en gymnasial uddannelse for deres børn; dette underbygges af den geografiske elevsammensætning fra 1986/87. Endelig viser fordelingen på køn at pigerne har overtaget de gymnasiale uddannelser; det næste skridt bliver at de i fuldt omfang gør brug af den.

Noter

1. Statistisk Årbog for Aalborg 1974, s. 1
Statistisk Årbog for Aalborg 1975, s. 5
Statistisk Årbog for Aalborg 1985, s. 4
2. Statistisk Årbog 1962, s. 318
3. Levevilkår i Danmark, Statistisk oversigt 1980, s. 117, s. 119.
Statistiske efterretninger 1984,
Uddannelse og kultur, nr. 7 s. 23.
Ungdomsuddannelser i Nordjylland 1985.94, Nordjyllands
Amtskommune, 1985, bilag 6 og 7.
4. E. J. Jensen: De 14-20 åriges uddannelsessituation, 1968,
bd. 1. s. 86f.
E. J. Jensen: Arbejderklassen og de højere uddannelser,
1983 s. 13, s. 36.
5. Tema/6 fra Direktoratet for gymnasieskolerne og højere for-
beredelseseksamen. Arbejdsgruppe vedr. HF, 1987, s. 82.
6. Tema/6 fra Direktoratet.... Arbejdsgruppe vedr. HF, 1987.
Den sociale rekruttering til den gymnasiale udd. i Nordjyl-
land belyses i bilag 4
7. Lov om gymnasieskolen 7. juni 1958, Lovtidende.
Undervisningsministeriets bekendtgørelse nr. 229, 293 af 6.
sep. 1961.
8. Lov om højere forberedelseseksamen af 8. juni 1966.
9. Lov om ændring af lov om Folkeskolen nr. 161 af 7. juni
1958
Note 7-9 fra Kroghs Skolehåndbog.
10. Lov nr. 370 af 10. juni 1987, Lovtidende.
Direktoratet for gymnasieskolerne og højere forberedelse-
eksamen, 1987, Gymnasiereformen.
11. Levevilkår i Danmark, Statistisk oversigt 1980, s. 117.
Gymnasieskolen nr. 7 1987, s. 332.
12. J. P. Trap: Danmark, bd. VI, 1961 samt bd. XV: Trap Dan-
mark og kommuneinddelingen pr. 1. april 1970, 1972.
Postvæsenets kort over postdistrikter, 1987.
13. Nørresundby Gymnasium, Elevprotokoller m.m. 1962-1986.
14. Nørresundby Gymnasium, Eksamensprotokoller 1965-1986.
15. Ungdomsuddannelserne i Nordjylland 1985.94, Nordjyl-
lands Amtskommune, 1985, s. 21.
16. Gymnasieskolen 7a, 15. april 1987, s. 12.
Statistiske Efterretninger 1984,
Uddannelse og kultur nr. 3, s. 28.
17. Undervisningsministeriet. Direktoratet for gymnasiesko-
lerne og højere forberedelseseksamen. Ansøgere pr. 3. marts
1987 fordelt på amter, skoler og efter egnethed. Tabel 2.
18. Statistiske Efterretninger 1980, Uddannelse og kultur nr. A
29, s. 998.
19. Gymnasieskolen 7a, 15. april 1987, s. 9.
20. Tema/6 fra Direktoratet.
Arbejdsgruppe vedr. HF 1987, s. 64
Tre gange så mange drenge som piger med HF-eksamen starter
en lang videregående uddannelse. Dobbelt så mange drenge
som piger med studentereksamen begynder på en tilsvarende
uddannelse.
21. Nørresundby Gymnasium, Elevprotokollerne 1962-1986
22. Finn Verner Jensen, Jens Møller Pedersen:
Linievalg og grenvalg i gymnasiet, 1985.
Gymnasieskolen nr. 20, 1985,
Gymnasieskolen nr. 3 1986,
Gymnasieskolen nr. 12, 1986.

Bilag.**Elever ved Nørresundby Gymnasium 1962-68 placeret efter hjemkommune.****Optællinger 1974, 1980 og 1986 efter postdistrikter.**

Kommuner før 1970	1962	1963	1964	1965	1966	1967	1968	1974	1980	1986	
Albæk			1	2	2	2	3	5	6	1	Aså
Als							1				
Brovst	4	5	7	10	14	18	26	13	1	6	Brovst
Brønderslev	1	1	1	1	6	8	15	9	1		Brønderslev
Børglum-Furreby							1	1		1	Bløkkhus, Løkken
Dronninglund	5	17	30	34	37	34	50	14	27	8	Dronninglund
Gjøl				1	1	2	4	1	1		Fjerritslev
Gudum-Lillevorde							1	1		1	Storvorde
Gunderup-Nøvling						1					
Hals	1	3	5	9	11	16	17	2	20	2	Hals
Hasseri		1	2	3	11	23	23				
Hellum							1				
Hellevad-Ørum	2	4	7	8	12	12	14	10	14	1	Hjallerup
Horsens Hammer	7	12	21	38	47	48	41	25	32	47	Vodskov
Haverslev-Beistrup					1	3	3				
Ingstrup-V. Hjerimitslev	1	2	2	2	1	3	3				
Jerslev							1				
Jetsmark		3	5	11	19	20	29				
Lerum-Tranum	3	4	5								
Løgstør			1	1	1						
Nibe		1	1	1							
Nørresundby	19	50	64	75	66	186	196	70	81	54	Nørresundby

Elever ved Nørresundby Gymnasium 1962-68 placeret efter hjemkommune.

Optællinger 1974, 1980 og 1986 efter postdistrikter.

Kommuner før 1970	1962	1963	1964	1965	1966	1967	1968	1974	1980	1986	
Romdrup-Klarup							1				
Saltum-Hune	2	3	3	5	8	13	12	3			Pandrup
Storvorde			1	1	1			2			Saltum
Sulsted-Aistrup	4	9	17	20	21	21	36	18	18	29	Vestbjerg
Sundby-Hvorup ¹⁾	25	51	86	102	104						
Søndertranders						2	2				
Sønderholm-Frejlev					1	1	3				
Vedsted		1	3	3	5	6	10				
Vadum	3	4	14	17	20	15	14	9	10	18	Vadum
V.-Ø. Hassing		3	11	19	23	20	26	5	10	1	Gandrup
Voer	2	3	3	1	1	1					
Østr. Svenstrup	1	1									
Aabybro-Biersted	1	1	4	6	19	16	31	30	33	43	Åbybro
Aalborg	21	26	46	55	77	98	75	24	22	18	Aalborg, Aalborg Ø, SØ, SV
Ulsted			2	2	4	6	11				
Andre				1	2	4	1		1	1	Andre
Ialt	101	205	342	426	514	580	643	242	277	230	Ialt

1) Sundby-Hvorup sammenlægges med Nørresundby

I gamle dage

Af lektor Helge Laursen

Der er næppe mange der ved at Nørresundby Gymnasium har et mindre kontormaskinemuseum i et afsidesliggende kælderrum. Når man ser de mange defekte og antikverede maskiner genoplever man de første år i skolens administration og man må uvægerligt undre sig over at skolen kunne fungere uden de mange sofistikerede hjælpemidler som nu er til rådighed, for slet ikke at tale om at vi i mange år kun havde én skolesekretær, nemlig Gudrun Wormstrup, mens der nu er tre. Ja, det meste af det første år var rektor Frydendal og jeg alene om skolens administrative drift. Vi havde naturligvis en skrivemaskine, men ingen anden mulighed for at reproducere end karbonpapir. De første år måtte vi lade vores eksamenplan trykke på Schmidts bogtrykkeri i Lindholm. Vi fik ret hurtigt en håndtrukken sværteduplikator, som dog tit voldte os store problemer, sværten kom ofte ud de forkerte steder, hvad der jo ikke fremmede

trykkeprocessen og ofte tilsværtede den der betjente maskinen. Senere fik vi en duplikator med motor. Selve trykkeprocessen kunne nu gå hurtigere, men svineriet blev ikke mindre og stadig skulle det vi ønskede mangfoldiggjort maskinskrives på en stencil. Der indtraf en mindre revolution engang sidst i 1960'erne da skolen fik bevilling til at anskaffe en elektronisk stencilbrænder, en såkaldt Electro-Rex, der på ca. 20 minutter ved hjælp af en ubegribelig raffineret teknik kunne fremstille en stencil i A4-format. Spritduplikatorer blev også indkøbt til brug for lærerne til fremstilling af undervisningsmateriale. Vi anskaffede også en maskine som gennem en ret primitiv varmeprocess kunne lave spritstencils, men den voldte mange kvaler og blev ret hurtigt kasseret.

I museet i kælderen findes der også et apparat til smeltning af segllak. De første år var det et problem for

kontoret at nå at forsyne eksamensbeviserne med skolens segl. Jeg husker hvordan rektor Frydendal og jeg sled i det til langt ud på aftenen dagen før dimissionen med lakstænger og signet når fru Wormstrup endelig undte sig lidt frihed efter en lang travl dag. Gik der ild i et eksamensbevis eller mislykkedes forseglingsprocessen måtte hele eksamensbeviset skrives om. Det var et spændende arbejde, nerverne kunne godt være lidt på højkant, men Frydendal tog det altid roligt, cigarkassen stod fremme, og mon ikke også vi fik et enkelt glas portvin til at styrke os på? Det var et stort fremskridt da den omtalt laksmelter blev anskaffet. Rigtig rask gik det dog først da vi gik over til klistermærker med skolens segl. Pynten gik ganske vist dermed af eksamensbeviserne, men vi måtte jo følge med udviklingen.

Blandt rariteterne i museet er der også et besynderligt adresseringsapparat. Det blev anskaffet for at lette arbejdet med adressering af meddelelser til de forældre der var medlemmer af gymnasiets forældreforening. Der blev også en kort overgang udgivet en publikation med orientering om skolens virksomhed. Denne blev også udsendt til forældrene. Ideen til dette skrift, som skulle udkomme et par gange om året, var vistnok Frydendals. Lektor Ovesen, der dengang var lærerrådsformand, var skriftets ihærdige redaktør. At ideen opstod skyldtes vel også at skolen netop havde anskaffet den omtalte maskine til fremstilling af stencils samt den motordrevne duplikator som gjorde produktionen af en sådan publikation mulig. Problemet var at skolen ikke rå-

dede over et sorteringsanlæg, så processen var trods alt langsommelig, og adresseringsmaskinen viste sig også hurtigt at være lidet rationel. Hele projektet, hvis ide vel må betragtes som udmærket men som også var et udslag af maskinernes tyranni, blev ret hurtigt opgivet. Mon der endnu er bevaret eksemplarer af disse blade?

Man må konstatere at skolens administration i dag, til trods for at personalet er mere end fordoblet og maskinernes perfektion og arbejdshastighed er mangedoblet, er præget af en travlhed og et stress som forekommer større end i skolens første år. Man kan derfor ikke lade være med at spørge sig selv - en kættersk tanke antal var mindre.

Når jeg mindes de første år som administrativ inspektor med en vis nostalgi skyldes det måske nok en almindelig tendens til at glemme vanskeligheder og travlhed og kun huske den gode og venlige ånd der herskede i administrationen dengang. De første to år havde skolen som bekendt til huse i Nørre Uttrup skole. Rektorkontor, inspectorkontor og lærerværelse var et smalt rum på 30-35 m². Møblementet var to skriveborde og et bord med 12 stole. Et loftsværelse med skråvægge og et lille tagvindue over kontoret/lærerværelset blev forsynet med hylder og indrettet som bibliotek og bogdepot. Et nøgent loftsrums tjente som depot for fagene biologi og fysik. Det skal iøvrigt her nævnes at samarbejdet med Nørre Uttrup skole var meget fint. Vores tilstedeværelse på skolen lagde naturligvis, især det andet år, pres på faglokalerne (biologi, kemi, fysik, musik, idræt og

sløjde), men vi oplevede en meget høj grad af velvilje hos både skoleinspektør Pilgaard og hele lærerkollegiet. Vore lærere havde også uindskrænket adgang til Nørre Uttrup-lærernes faciliteter. Dette gode samarbejde, som gjorde alting lettere for os, mindes vi med taknemmelighed. I foråret 1963 fik skolen sin første sekretær Gudrun Wormstrup, så det trange lokale var herefter også sekretærkontor. Den 1. maj samme år ansattes Niels Ejstrup som pedel. Han var især beskæftiget på byggepladsen på Studievej, men der skulle jo også være plads til ham på kontoret. Det første år var der ca. 10 lærere, heraf 4 med fuldt timetal. Selv om pladsen var trang var stemningen god. Vi var alle besjælede af den pionerånd der naturligt råder når noget nyt skal skabes. Frydendal forstod med sit muntre sjællandske lune og sit effektive administrationstalant at løse alle problemer. Der var travlhed, men den jovialitet og sans for hygge som også er væsentlige elementer i Frydendals karakter, satte sit præg på stemningen. Det var ikke ualmindeligt at se rektor mageligt tilbagekædet med benene oppe på kanten af skrivebordet, mere travlt havde vi heller ikke. Lærermøder indledtes ofte med et glas portvin og cigarkassen gik altid rundt, en skik som fortsattes i flere år efter at vi var flyttet til Studievej.

De gamle maskiner samler støv i kælderen, men de minder om en svunden tid og bør naturligvis bevares. Med de nye superelektroniske skrivemaskiner, kopimaskiner og med edb-registrering af forsømmelser og skolebøger må man vel regne med at udviklingen har nået

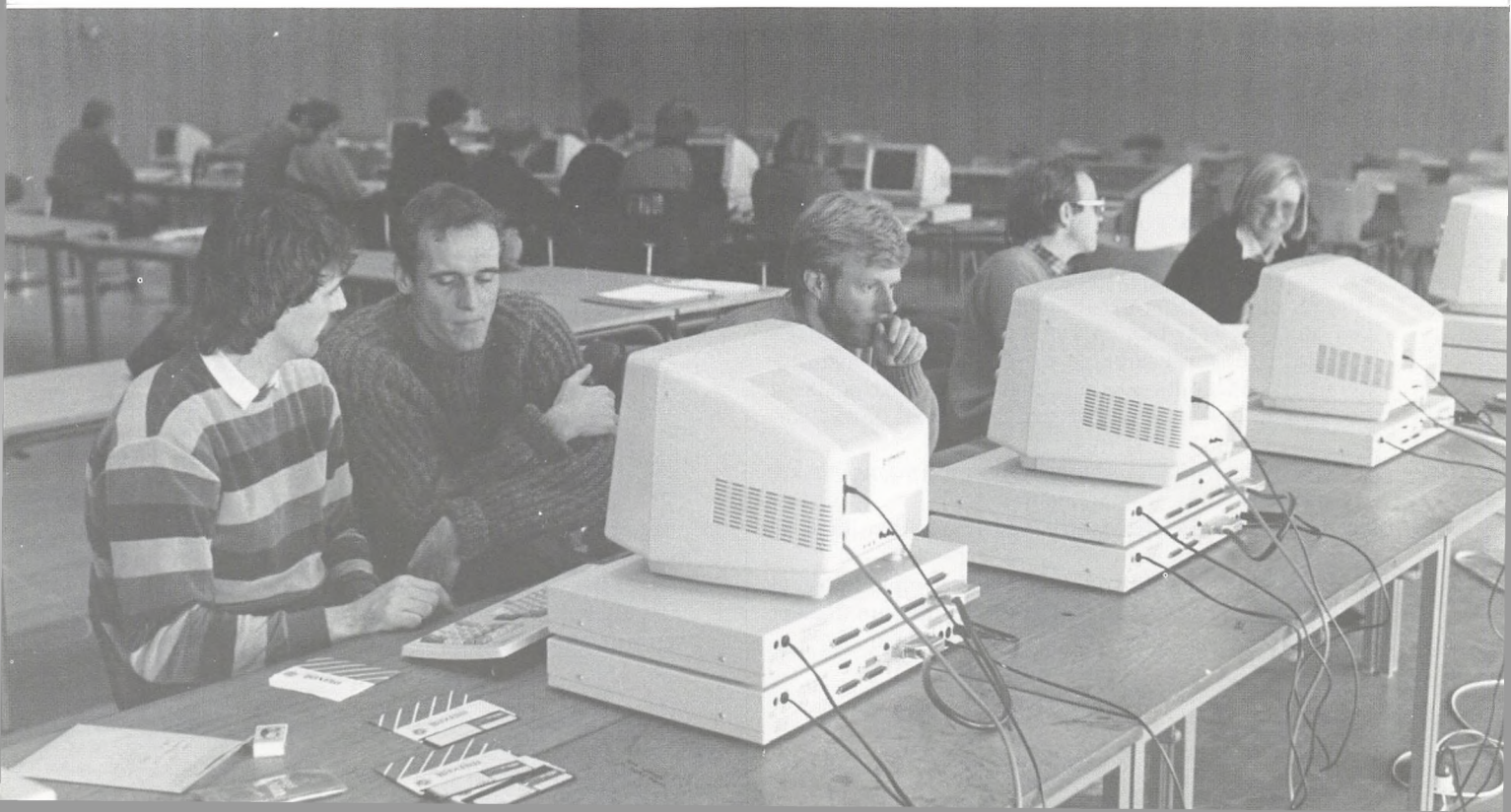
sit højdepunkt, man har jo ikke fantasi til at forestille sig hvad der mere skulle kunne hittes på. At livet hermed skulle være blevet lettere for administrationspersonalet har man imidlertid svært ved at se.

For lærerne har de mange tekniske hjælpemidler, som nu også står til deres rådighed, betydet at undervisningsmateriale kan produceres i et omfang og med en hastighed som man ikke ville have drømt om da skolen begyndte sin virksomhed. Dengang krævede det mange timers arbejde at fremstille et classesæt af en mindre novelle, en proces som nu kan klares på under et kvarter. Igen må man spørge sig selv - endnu en kættersk Jeronimus-tanke - om de studenter vi producerede dengang ikke fuldt ud fik en lige så god undervisning som dem vi sender ud i dag. Maskinernes tyranni har i hvert fald ikke gjort livet som lærer nemmere. De gamle maskiner der står i kældermuseet - herunder en gammel edb-maskine til hulstrimmel - og dem der står ubrugte rundt om på depoterne - videomaskiner, filmsapparater, diaskoper, for ikke at tale om sproglaboratoriet, som jo kun bruges i meget ringe omfang - kan vel også give anledning til at overveje om man ikke bør nyvurdere fænomenet undervisningsmaskiner, herunder kopimaskiner. Der spildes mange penge og uendelig megen kostbar tid på dem, tænk bare på den tid der går med at dele kopier ud til eleverne, mange elever skal jo have kopier to gange fordi de ikke kan holde styr på den strøm af kopier vi dænger over dem (ca. 1000 stk. pr. år!). De eneroverende oplevelser mange mindre teknisk

anlagte kolleger har med de arbejdsbesparende maskiner og de komplicerede pædagogiske hjælpemidler medfører ikke blot spildt tid - også ofte for eleverne - men medvirker til at gøre skolearbejdet hektisk og stres-

sende. Det paradoksale er at vi lader os forføre til at tro at de hurtige maskiner sparer os tid. Hvornår bliver vi klogere?

*Lærere på edb-kursus på Nørresundby Gymnasium 1987.
Foto: Thorkild Johs. Nielsen.*

Tilegnet min historielærer

Af Thorkild Høyer, advokat, student 1966.

Vi lærte mange årstal, da jeg fra 1963 til 1966 gik på gymnasiet. Vores historielærer lagde megen vægt på årstal. Det kan man ikke sige, at vi gjorde. Vi bidrog derfor alle meget flittigt til den bødekasse, han havde indført for at bekæmpe vor inderlige gaben, der kun blev begrænset af vore begrænsede økonomiske ressourcer. Det lærte mig måske nok, at straf ikke var et egnet middel til at ændre folks adfærd, men jeg vil ikke påstå, at det var det, der fik mig til senere at vælge at blive advokat.

Selvom der blev lagt så megen vægt på årstal, husker jeg alligevel kun 3 årstal, nemlig for 3 krige: 30-årskrigen 1618-48, 1. verdenskrig 1914-18 og 2. verdenskrig 1939-45.

1618-48 husker jeg, fordi tallene rimer og ligger godt i munden. Hvad krigen egentlig drejede sig om, husker jeg ikke.

1. verdenskrig husker jeg, fordi den regnedes for den første krig, der berørte hele kloden. Det var ihvertfald, hvad vi lærte. Sidenhen forstod jeg, at det først og fremmest var en europæisk krig, og at den altomfattende og livsafsluttende verdenskrig endnu ligger foran os.

2. verdenskrig nåede vi aldrig til i historietimerne. Et kendskab til den regnedes tilsyneladende ikke som så vigtigt for vores almindelse. Til gengæld var det den, der interesserede mig mest, selvom jeg også først langt senere forstod, at den blot var en noget udvidet europæisk krig.

Jeg ærgres mig over, at vi ikke nåede 2. verdenskrig: Den var god at blive klogere af, syntes jeg. Især optog fortællelserne og folkelige selvbedrag mig meget. I 1965 - 20 år efter befrielsen - flød aviserne over i begejstring over vores indsats mod nazismen. Særlig Jyllandspø-

sten var fuldstændig eksalteret. Jeg skrev en artikel - min første til et dagblad - om ikke at ikke blot den danske regering, men langt hovedparten af befolkningen indtil sommeren 1943 ikke blot var nazivenlige, men i udpræget grad var nazisympatiserende. Man samarbejdede også med de nazistiske besættelsesstyrker og betegnede frihedskæmpere som terrorister. Jeg sendte den til Jyllandsposten, der afslog at bringe den. Jeg havde fået smag for at skrive og blev på et tidspunkt redaktør af skolebladet. Det førte til, at jeg takket være rektor mere direkte blev konfronteret med juraen. Han forlangte at godkende hvert nummer af bladet, inden det gik til trykning. Jeg vidste, at grundloven indeholdt et forbud mod censur og nægtede at efterkomme ordren. Han holdt på sit, og mine undersøgelser afslørede, at han havde ret. Man måtte censurere på skoler, institutioner og i fængsler! Men rimeligt var det ikke, så vi solgte bladet bag hans ryg og undskyldte beklagende vor glemsomhed, når han opdagede det. Det tog han meget påen, formentlig fordi det var et meget tamt skoleblad.

Gymnasiet havde (dengang?) mange sære typer blandt lærerne, men det er vel altid sådan, at kun en enkelt eller to får en særlig fremtrædende plads i erindringer. Som f.eks. min historielærer. Han havde stor betydning for mig dengang og også i tiden derefter. Han konkretiserede min afsmag for opblæste og selvhøjtidelige autoriteter, for hvem det at have magt er vigtigere end at udøve den i rimelighed. Først mange år efter forstod jeg, hvor sørgeligt ensidig den mening var. Ikke

fordi den ikke var sand, men fordi den ikke var sand nok. Det var en bekvem mening, fordi den var letforståelig. En doven mening. En sort-eller-hvid mening.

At begynde på universitetet var som at blive smidt i vandet uden at have lært at svømme. Det var en svær tid, og hvor var det guddommeligt kedeligt! At terpe paragraffer, mens verden stod i brand! Paris, studenteroprør, forskning for folket. Det var nu og her, det skete. Fremtiden begynder idag. Nu skulle piben have en anden lyd! USA ud af Vietnam! Kamp mod imperialismen!

Ikke flere årstal, nej tak. Vi ville bygge en ny verden, uden krig og undertrykkelse, og her var årstal ikke vigtige.

Vi gjorde, hvad vi kunne. Besatte universitetet. Afbrød møder. Saboterede valghandlinger. Terroriserede mindretal. Gennemtvang vor politik.

Vi benyttede de metoder, vi bekæmpede. Derfor holdt vore resultater så kort.

Studenterbevægelsen endte i intellektuelle gymnastiske krampetrækninger - og jeg i slumstormerbevægelsen, der med smil og fantasi ville besætte Københavns arbejderkvarter til Røde Kommuner. Som nu, så da: kommune, kapital og politi var alt for stærk i en treenig-

hed, og mange af os radikaliseredes over i den marxistisk-leninistiske bevægelse i en række hurtigt skiftende organisationer med forvirrende forkortelser: BO m-l, MLE, KFML, KAP.

Vi førte kampe, omend ikke krige. Fjendebilledet var klart afgrænset og ligeså politikken. Deri adskilte vi os ikke fra andre partier. Virkeligheden var delt op i kasser, indbyrdes forbundet af et strengt logisk system, og vi som de talte politisk om magt. Politikernes sprog. Politikens magtsprog. Min historielærer og jeg var kommet hinanden nærmere. For nær, syntes jeg, så nær, at alle broer måtte brydes for igen at forstå, at enhver forandring begynder med dig selv.

Sådan er det sket, ikke blot for mig, men for mange.

Det er dette, der idag står frem som bærer af håbet, trods trusler om altomfattende sammenbrud af økosystemet og atomkrig: tusindvis af mennesker, der har taget fat om deres egen tilværelse og er begyndt at forme en anden måde at leve sammen på. En måde, hvor fællesskabet og ikke jeg'et står i forgrunden, men uden at skubbe individualiteten til side.

Endnu er de kun spirer, og det er ikke blot ren idyl, hvor alt endeligt og langt om længe fungerer pænt og ordentligt. Freds- og miljøbevægelserne deler stadig verden op i sort og hvidt, i gode og onde. Deres fjendebilleder adskiller sig kun fra deres modstanderes ved at

have et andet fortegn, og derved er der netop ingen forskel.

Men spirerne er der, uafhængigt af, hvad politikerne i øst og vest foretager sig. Og de vokser med billedet af vor vidunderlige blå-grønne klode på nethinden. Et billede, som rumteknologien har foræret os, og hvor grænser, endsige mennesker, ikke ses. Hvor hudfarve, høj og lav, ondt og godt, fremstår som en enhed på vores store og smukke planet. Vores planet. Den planet, vi alle er afhængige af at kunne leve på, og som vi alle har ansvaret for.

Det er, hvad min historielærer trods min stivnakket-hed fik lært mig.

No guru, no method, no
teacher,
Just you and I and nature
And the Father in the
garden.

Van Morrison (1986)

*Ekskursion i biologi til St. Restrup, 1986.
Foto: Thorkild Johs. Nielsen.*

Den tid glemmer jeg aldrig!

Af rådmand Henning G. Jensen

Når en årgang 1950 som jeg diskuterer skolegang - uddannelse - ungdom og andre tilsvarende interessante emner med unge, der er en 15-20 år yngre, får man ofte præsenteret spørgsmålet: »Jamen, så har du gået på gymnasiet i 1968 - det år, hvor ungdomsoprøret gik over Europa«. Spørgsmålet efterlader som regel opspilede interesserede øjne hos spørgeren, og man tænker selv: hvad lavede vi egentlig i Nørresundby, da ungdommens kraftige oprørs- og demokratiseringsbølge gik over Europa?

Jeg begyndte på daværende Sundby-Hvorups Gymnasium i august 1967 i 1.g matematisk. Jeg ville egentlig ikke have været i gymnasiet og var faktisk tæt på en elevplads som journalist - men af forskellige familiemæssige årsager var mine bånd til Lindholm så stærke, at jeg blev. Hverken matematik eller sprog var min stærke side, så valget mellem pest og kolera udmøntede

sig i 1. my sammen med 25 unge mænd. Der gik ikke mange uger eller måneder, før jeg vidste med mig selv, at det ikke var sagen at gå i gymnasiet, men jeg befandt mig godt både personligt og menneskeligt på stedet, så gode råd var dyre. Min redningsplanke var HF, der blev indført ved lov i 1966, og de første HF-kurser blev oprettet i skoleåret 1967/68 få steder i landet. Fra august 1968 blev HF etableret på det, der fra 1. april 1968, var kommet til at hedde Nørresundby Gymnasium.

Jeg tog springet fra 1.g til 1. HF - en beslutning jeg aldrig har fortrudt, idet denne uddannelse for mig har betydet enormt i min senere udvikling. Uddannelsen var hverken sproglig eller matematisk - mere almen med vægten på det humanistiske og samfundsmæssige. Dengang var der ikke de mange grenvalgsmuligheder i gymnasiet.

Tilbage til det med 1968.

I oktober blev jeg indlagt på sygehuset og opereret for blindtarmsbetændelse og galdesten, så jeg begyndte først på skolen efter juleferien. Jeg havde ikke mange kræfter oven på den tur og var heller ikke for godt med rent skolemæssigt p.g.a. sygdommen. Jeg havde heller ikke »råd« til flere fiaskoer efter det med springet fra 1.g til HF, så jeg måtte spytte i næven med skolearbejde og arbejdet i Frit Forum - den socialdemokratiske studentorganisation. Men i foråret 1969 skete det uhorste, at en HF'er - jeg husker endnu, hvordan gymnasiasterne kunne udtale det efterfulgt af en grimasse - blev elevrådets formand på det gymnasium, hvor der var 579 gymnasiaster og 91 HF-studerende. Dette valg blev for mig den største udfordring i den tid, jeg gik på gymnasiet. Jeg ville vise mine kammerater og lærere, at ved fælles hjælp kunne elevrådet komme til at fungere bedre. Den person, jeg allerhelst ville bevise det overfor, var daværende rektor H. Frydendal Jensen. Han var efter min vurdering ikke alt for optimistisk, da jeg blev valgt - men han har sidenhen - ligesom jeg selv - været meget tilfreds med det samarbejde, der var mellem os. I beretningen for Nørresundby Gymnasium 1969/70, side 46, skriver jeg da også: »Konklusionen på dette års elevrådsarbejde må blive, at det tegner lyst for fremtidigt samarbejde på Nørresundby Gymnasium«.

Nå, det var lidt om de mindreværdskomplekser, jeg gik ind i dette samarbejde med. Hvad lavede vi så:

Operation Dagsværk, 1986. Eleverne bidrager med et »Stykke Dagsværk« og samler penge ind. Foto: Lars Brix Frandsen.

- fællestimer og studiekredse
- operation Dagværk etableredes
- nye vedtægter for elevrådet
- oplæg til studieuge
- nye ordensregler
- demonstrationsrejse til København for Nordjysk Universitet.
- fik elevrepræsentanter i stipendienævn
- deltog i samarbejdsudvalg med lærerne o.m.a.

Jo, der var kul på! Selv om vore demokratiseringsten-denser ikke var så voldsomme i deres udtryksform, nåede vi gode resultater. Rektor forandrede sig meget i disse år. Han blev mere åben overfor nye ideer - troede på os - viste os tillid. Han havde også en ambition om, at NG. skulle være et godt sted at være. Strategien var klar. En plan eller idé - så ind til »far«, der som regel var imod. Jeg lærte dengang ordet, som jeg ofte selv nu om dage må ty til: »Det danner precedens Henning - det kan vi ikke holde til«. Men dagen eller et par dage efter blev jeg kaldt ind til rektor, der så havde tænkt lidt over sa-gerne, og så næsten lagde det ud, som om det var hans plan og idé. Jeg spillede med og var ligeglad, hvem der fik æren, bare tingene blev gennemført.

De to højdepunkter var klart demonstrationsrejsen til København 12. december 1969 for et Nordjysk Uni-versitet og demokratisering på gymnasiet. Vi rejste 1000 unge herfra i tog til København. Rektor ville ikke give fri til sådanne oprørstilbøjeligheder i forhold til det bestå-ende samfund - men bøjede sig hurtigt.

Folkeopbakningen for NU var fantastisk - det lykke-des at få politikerne i tale, og vi fik AUC.

Det andet højdepunkt var demokratiseringen af elev-rådet og elevrådets kompetence. I elevrådets opgaver, som det hed før, kunne skolens ledelse »rådspørge elev-rådet på områder, som skønnes egnede til det«. Det var en sammenblanding af elevråd og præfeker, der skulle hjælpe med at »opretholde ro og orden på skolen efter de retningslinier, der angives af skolens ledelse«. Derfor havde disse elever en beskyttelse, idet »Præfekerne vil som følge af, at de får en vis myndighed overfor kam-meraterne, ikke af disse kunne fratages deres stilling i valgperioden«. Disse bestemmelser passede ikke ind i den nyere tid med medindflydelse, elevdemokrati o.m.a., og derfor blev der også i min tid vedtaget nye vedtægter for elevrådet ved NG. Heri fastslås bl.a., at elevrådet er elevernes officielle repræsentation i alle spørgsmål. Vedtægterne blev vedtaget på det, der for den tid var noget nyt og revolutionerende, nemlig elev-møde den 2. marts 1970. I de nye vedtægter blev det også fastslået, at der skulle holdes et sådant møde hvert år i april, og at eleverne havde ret til elevmøde »om hvil-ket som helst emne, der måtte ønskes, såfremt 1/10 af eleverne ønskede det«.

Ungdomsoprøret nåede også Nørresundby, men på en stiltfærdig og positiv måde.

Jeg fik HF eksamen i juni 1970 og måtte forlade NG. Jeg ser tilbage på en tid med kammeratskab, fælles-skabsfølelse og engagerede lærere. Alt dette har bidra-get til min personlige udvikling som menneske og sam-fundsborger - alt i alt har skolegangen på Sundby-Hvorup/Nørresundby Gymnasium givet mig en ballast for livet.

*Scene fra lærerrevyen, efteråret 1985.
Foto: Jørgen Ballermann.*

Om melodi og tradition, retorik og radiser - eller noget om det at være klassiker

Af lektor Johs. Sparre

I klassikerværelset på Nørresundby Gymnasium hænger der på opslagstavlen, blandt meget andet godt, en tegneseriesituation i kraftigt forstørret udgave: den gode Søren Brun, af Radisernes vistnok udødelige slægt, er i gang med at skrive dansk stil. Emnet er »Det gamle Grækenland«, hvilket har hensat vor helt i den nok så velkendte Søren Brunske tilstand af heftig græmmelse. Under stærk koncentration gennem fire billeder lykkes det ham dog imidlertid at få nedskrevet følgende: »Det gamle Grækenland var forud for sin tid og før vor tid. De havde ikke TV, men de havde mange filosoffer. Jeg for mit vedkommende ville ikke bryde mig om at sidde og glo på en filosof en hel aften igennem«. - Derpå sammenbrud og total udmattelse!

Enhver ved at det kan være ruinerende for effekten af en god vittighed, hvis man giver sig til at analysere den.

Vitsens kvalitet er ligefrem proportional med dens følsomhed over for fortolkning og forklaring, og enhver tilføjelse til det perfekte eller suveræne opleves som krænkelse eller endog overgreb.

Dersom man nu faktisk mener at Søren Bruns fristil i al sin raffinerede troskyldighed er et storartet eksempel på humor af høj kvalitet, bør man følgelig afstå fra yderligere kommentarer. Jeg ser mig imidlertid nødsaget til - naturligvis af hensyn til mit egentlige ærinde - at fremkomme med et par simple, især sproglige iagttagelser.

Lad os begynde med at foregribe facit. Nemlig at Søren Bruns tekst fremstår som en flot demonstration af vaskeægte klassisk retorik. Hvad man straks bemærker, er at teksten er bygget op af tre led (faglig betegnelse:

oratio trimembris), hvoraf det sidste - helt korrekt - er det længste og tungeste. Indholdselementerne er: Grækenland, tidsbegrebet, TV, filosoffer samt tekstens JEG. Disse elementer er på god retorisk vis stillet op som modsætninger (antiteser): Det gamle Grækenland over for vor tid, det underfundige spil mellem »forud for« og »før«, ikke TV men filosoffer, og tilsidst »jeg« over for »en filosof«. Yderligere får teksten karakter af det der i logikken kaldes en syllogisme, derved at de to første led i det trefasede forløb fungerer som præmisser i forhold til det sidste led, som rummer konklusionen, hvor både »før« og »nu« og »jeg« og filosofen kolliderer, og pointen udløses via det sproglige kup »at sidde og glo på en filosof«. Det hele er således komponeret i en fast og stram struktur og med den sproglige præcision og prægnans der netop kendetegner græsk og latin sprogkunst når den er bedst.

Hvis den velvillige læser nu heraf drager den slutning, at det åbenbart må være utrolig morsomt at læse latin og græsk, så har han naturligvis ganske ret - uden at han dog derfor bør lade sig forlede til at tro at den klassiske litteratur udelukkende består af vittige indfald og morsomme situationer. Det gør den ikke, selvom der såvist findes masser af begge dele.

På den anden side kunne den vrangvillige læser drage den modsatte slutning og konstatere, at der med ovenstående sprogteoretiske betragtninger er leveret et fortræffeligt bevis for påstanden om uforeneligheden af

spontan morskab og pedantisk analyse: den spontane morskab er omgående blevet afløst af (lige så spontan) kedsomhed.

Til det sidste er der at sige, at morskab og analyse ingenlunde behøver at udelukke hinanden, og at retorik og humor i virkeligheden er nært beslægtede størrelser, der endog faktisk forudsætter hinanden. Den »aha-oplevelse«, der indfinder sig når den præcise analyse åbner en kompliceret sammenhæng og med ét gør dens mening aldeles klar, er ikke væsensforskellig fra den pludselige morskab som den gode vittigheds leg med ordene og sproget afstedkommer.

Den velturnerede replik, den slagfærdige bemærkning, det træffende svar er ren retorik og røber det retoriske talent hos den der formulerer dem. Men at præstere den slags finesser kræver netop at man kan få sit sprog til at makke ret, og derfor kan den sprogligt slappe servering som bekendt også få f.eks. den vittighed der måske ellers i sin idé er fremragende komisk til at falde håbløst til jorden. Den der ikke tager sit sprog alvorligt siger sjældent noget morsomt.

Det er klart at latin og græsk ikke er de eneste fremmedsprog der kan lære os at tage sproget alvorligt - det vil enhver systematisk beskæftigelse med sprog overhovedet kunne bidrage til. Af og til hører man det synspunkt gjort gældende, at det jo oven i købet drejer sig om »døde« sprog, de tales ikke mere, kun de tavse tek-

ster står tilbage, stemmerne bag dem er for stedse forstummet. Javel, men her glemmer man at det ikke er tilfældige eller ligegyldige tekster der overlever to årtusinder, og man overser den kendsgerning, at al læsning til enhver tid netop er et tavst mellemværende mellem afsender og modtager, en tavs dialog, hvis væsentlighed beror på mere tidløse fællesnævner end som så.

Men hvad er det da for specielle kvaliteter, der gør disse to døde sprog så velegnede til at gøre vores eget lidt mere levende - hvis vi altså beskæftiger os seriøst med dem? Det er der to enkle svar på. Det første har noget at gøre med de to gamle sprogs særlige grammatiske og syntaktiske struktur, det andet hænger sammen med karakteren af den litteratur de formidler. Først lidt om det sproglige.

Latinske og græske ord opfører sig noget anderledes end danske ord gør. Når ordene bringes sammen i sætninger, udsender hvert enkelt af dem hver sit præcise signal om, hvilken funktion det har i det selskabelige samvær med de andre, og betingelsen for at kunne begribe hvad der foregår er at man forstår signalerne og kender spillereglerne, altså simpelthen at man har lært grammatikken og syntaksen. Det siger sig selv, at jo større forskel eller afstand der er mellem spilleregler og signalsystem og hele strukturen i det fremmede sprog og i ens eget, desto mere kompliceret bliver både forståelsen og oversættelsen. Afstanden mellem dansk og de klassiske sprog er i den henseende faktisk ret betragtelig, og det vil sige en hel del større end mellem moderne

sprog indbyrdes. Derfor stilles der i latin og græsk tilsvarende større krav om eksakt iagttagelses- og kombinationsevne, om sproglig fantasi og kreativitet og om vilje til præcision i den sproglige detalje - også og ikke mindst på dansk, når det gælder om at finde det dækkende udtryk eller den nøjagtige formulering.

For det andet er det vigtigt at huske på, at det talte ord spillede en langt væsentligere rolle hos Antikkens grækere og romere end hos os i nutiden. Der fandtes f.eks. ikke nogen skreven presse, hvilket betyder at det vi forstår ved »offentlig debat« ikke har eksisteret i nævneværdig grad, og den der ville gøre sig håb om succes i det politiske liv i Rom eller Athen måtte derfor nødvendigvis og allermindst være en habil taler. At te sig på talerstolen og at kunne begå sig under den mundtlige meningsudvekslings sproglige konfrontationer i råd og folkeforsamling blev afgørende, og det er ikke underligt at talens teknik og teori efterhånden blev udviklet til noget nær fuldkommenhed. Både politikernes taler og juristernes forsvars- og anklagetaler udviklede sig snart til en litterær genre, idet det blev moderne at bearbejde dem og udgive dem i skriftlig form - hvilket er én af forklaringerne på at der findes bevaret så stor en mængde af dem.

Men talernes optagethed af det retoriske raffinement, af den perfekte sproglige aflevering så at sige, genfinder man i alle andre genrer. Så godt som al klassisk litteratur, fra epos, drama og den filosofiske dialog til historieskrivning, satire og lyrik, er kendetegnet ved

denne formens akkuratelse, hvor ord og sætninger ordner sig i rytmiske sekvenser og sindrige mønstre af faste figurer, en sprogets arkitektur, der appellerer til øjet såvel som til øret.

Retorikkens risiko har altid været at den kan blive et mål i sig selv, at den kan degenerere til overfladiske fløjtigheder, som nok appellerer til øret og øjet, men afslører sig som tomme banaliteter eller vitterligt vås hvis den udsættes for nærmere eftersyn. Men hvor den styres og fungerer efter sin hensigt, der slutter sproget så tæt om tanken som handsken om hånden, og form og indhold bliver en uopløselig enhed. Det er skarpheden i den grammatisk-syntaktiske profil i latin og græsk der i sig selv gør disse sprog »retoriske« af natur og samtidig smitter af som en udfordring om tilsvarende tydelighed i tankens bevægelser og dens udtryk i sproget. - At det også betyder en ekstra udfordring til oversætteren er indlysende.

Derfor: den der læser klassisk litteratur - på græsk og latin vel at mærke - undgår ikke at blive tvunget til respekt for sproget, og til at indse at det ikke er ligeegyldigt om man siger sådan eller sådan. Formsans, stilfornemmelse og tilegnelsen af teksternes tankeindhold skærpes i én og samme proces, nemlig oversættelsen. Hvad der også skærpes, er evnen til at afsløre sproglig manipulation og maner og til at se når finesser bliver til fiduser. Det kan der godt være behov for, både når man læser græsk og latin - hvor den slags også forekommer - og i

det daglige blandt brugere af vores eget sprog, f.eks. politikere og journalister - eller lærere.

Teksternes indhold bringer læseren langt omkring: samfundsforhold og politik, religion, filosofi og historie, arkæologi, naturvidenskab og psykologi, elskov og livsvisdom. Men der er andre felter i antik kultur, hvor man kan iagttage den samme koncentration om klarhed og orden i indhold og udtryk som i litteraturen, nemlig i arkitektur og kunst og især i den periode i græsk kunst, som netop kaldes den klassiske, d.v.s. i 5. århundrede f. Kr. - På samme måde som man praktisk talt kan se sammenføjningerne i kompositionen af et drama af Sofokles, en dialog af Platon, et Seneca-brev eller en Cicero-tale, således fremtræder klassisk arkitektur og billedhuggerkunst næsten som matematiske idealkonstruktioner hvis enkeltdele virker sammen i en nøje afbalanceret harmonisk helhed. Man ser det i Parthenontemplet på Akropolis: det præcist beregnede forhold mellem længde, bredde og højde, søjlernes form og hældning, fundamentets svagt nedadgående krumning mod hjørnerne, som gentages i de vandrette flader opad gennem hele bygningen o.s.v. Man ser det i Polykleitos' berømte statue »Lansebæreren«, den ideale atlet: kontrasten i højre- og venstresidens fordeling af aktive og passive punkter, de symmetriske udmålte størrelsesforhold i lemmernes og kroppens proportioner, hele figurens rolige ligevægt.

Hvad det hele egentlig drejer sig om - både i sproget, i litteraturen og i kunsten - kan sammenfattes i tre ord, la-

tinske og græske, naturligvis: det artikulerede, det melodiske og det harmoniske. Det første kommer af det latinske articulus, der er diminutiv (formindskelsesform) af ordet artus som betyder et lem eller et led. At udtrykke sig velartikuleret vil altså sige at man i sit sprog bekymrer sig om hvert enkelt led og sørger for at det hele hænger sammen på ordentlig og forståelig vis. Melodisk og melodi er sammensat af de to græske ord melos og ode (udtalt med hårdt d og lange vokaler!): melos betyder også et led og ode er en sang. En melodi er således egentlig »lemmernes (leddenes) sang«, og det melodiske opstår (også) i arkitektur og skulptur, når leddene synger sammen i velafstemte og skønne harmonier (græsk: harmonia = sammenføjning).

Nutidens begreb om »skønhed« falder ikke uden videre sammen med de gamle grækeres, og retorikkens tilstand i dagens Danmark (herunder f.eks. Folketinget) ville nok på det nærmeste ryste en romersk senator, men vores almindelige forestillinger i disse henseender er alligevel stadig dybt præget af det klassiske ideal: det uartikulerede opfattes ikke som noget positivt, er altid besværligt at forstå og fører derfor let til sproglige fejlafløvere, ligesom det uharmoniske eller det uformelige sjældent bliver betragtet som særlig kønt eller eftertrættelsesværdigt. Talrige andre eksempler fra almindelig dagligdags sprogbrug kunne vise at begrebet »det klassiske« ikke (lige så lidt, iøvrigt, som det at være klassisk-sproglig) er udtryk for noget »specielt«, sådan som det ellers ofte opfattes. Det forholder sig omvendt. Det

klassiske er slet og ret det mønstergyldige, det eksemplariske, hvis kvaliteter vurderes som almengyldige, fordi de åbenbart lader til at være i overensstemmelse med bestemte fundamentale lovmæssigheder i den proces der foregår, når vi forsøger at udtrykke vores erkendelse eller oplevelse af verden og os selv. Derfor overlever det klassiske, mere eller mindre tydeligt og hvad enten vi ved af det eller ej. Om de klassiske sprog også overlever i gymnasiet, vil fremtiden vise.

Men lad os et øjeblik vende tilbage til Søren Brun for at se lidt nærmere på indholdet og betydningen af det han så møjsommeligt skrev. Jeg begynder igen med at foregribe facit. Nemlig at vor ven faktisk befinder sig i en situation, hvor han uforvarende kommer til at afsløre sig selv som »historieløs«. For hvad er det egentlig der er Søren Bruns problem? Staklen aner ikke hvad han skal stille op med en filosof på en TV-skærm. Kombinationen synes jo også umulig: filosofi er og bliver »dårligt fjernsyn« - og så en hel aften igennem!

Sagen er, at Søren Brun er blevet nærsynet p.g.a. fjernsynet. Han er ude af stand til at se ud over sin egen nutid, og fortiden har han intet forhold til, fordi den for ham ikke er andet end den tid der ligger »før vor tid«, og hvor man ikke havde TV. Han stejler over det som er anderledes og fremmedartet, og han er, når det kommer til stykket, nok en smule intolerant, alt sammen fordi han i sin nærsynethed efterhånden er blevet berøvet evnen til genkendelse og til at finde noget han kan sammen-

ligne det ukendte med. Hans eneste vurderingskriterium er TV, og hans forestillingsverden er begrænset til forhold og fænomener som på den ene eller anden måde kan gøres TV-relevante. Søren Brun er blevet historieløs, og her viser sig først perspektivet eller brodden i vittigheden. Tekst og tegning er fremragende morsomt gjort, men den melding som skjuler sig bag den symbolske form er ret besat en lille smule trist. Man morer sig - og man græmmes (lidt).

Dette bringer os frem til det sidste punkt af mit ærinde - som selvfølgelig har noget at gøre med det historiske.

Grækerne og romerne var, som Søren Brun rigtigt konstaterer, før vor tid, og hvad der skete dengang, hvad de tænkte og mente, følte og oplevede, det er altså så længe siden. Og med afstanden i tid følger forskelle i vaner og vilkår, i muligheder og begrænsninger på snart sagt alle dagliglivets felter, fysisk, socialt, politisk og religiøst - hvortil iøvrigt bør lægges det faktum at klima og geografi til alle tider har gjort sydeuropæernes tilværelse temmelig meget anderledes end hos os i det høje nord.

Hvad der er sagt ovenfor om det sproglige, gælder således også for det historiske: konfrontationen med den klassiske kultur er i første omgang et møde med det fremmedartede og det usædvanlige. Man overraskes og man undres. Men når man undres, er man allerede blevet opmærksom, og i sin opmærksomhed er man allerede nysgerrig efter at vide mere om det nye man blev

opmærksom på. Men inden længe opdager man til sin fornøjelse og med fornyet forundring, at det fjerne og fremmede alligevel kan forstås, man genfinder og genkender begreber, holdninger og værdier, tankemønstre, problemstillinger og ideer, og man begynder at begribe at man har fat i en større helhed som man selv må være en del af.

Det fremmedartede og dog fortrolige, det anderledes og dog genkendelige: det kunne være en tilføjelse til den definition af »det klassiske« jeg for lidt siden prøvede at give. Når det er rimeligt at karakterisere de to fjerne (og dog nærværende) kulturer dernede mod syd på den måde, så hænger det naturligvis sammen med at det var grækerne og romerne som skabte det fundament al senere vesteuropæisk kultur er bygget på, og som formede elementerne i den tradition alle vi sent fødte stadig er fælles om. Det er derfor vi kalder deres kultur »klassisk«, og at erkende sig selv som en del af den fælles tradition er at blive historisk bevidst.

Har man ingen historie, har man heller ingen identitet. Den der kasserer sin fortid og giver pokker i traditionen, har gjort sig selv historieløs og identitetsløs på samme tid - en tilstand hvis symptomer i nutiden unægtelig ikke er ukendte: isolation og anonymitet, fravær af fællesskab, mangel på mening og harmoni, besvær med at finde »melodien«, for nu igen at tale græsk.

Det er værd at minde om, at gymnasiets formål bl.a. er at være alment-dannende. Deri ligger forestillingen

om at der trods alt faktisk er noget som vi er fælles om, og at undervisningen derfor skal føre til oplevelser af helhed, sammenhæng og perspektiv og til muligheden for at definere egne værdier og egen identitet. Der er massive kræfter i det moderne samfund som virker i modsat retning. At præstere et modspil mod dem, er én af de opgaver alle gymnasiets fag i princippet er forpligtet på.

Det har været nærværende artikels hensigt at give et indtryk af hvad den klassisk-sproglige gren for sit vedkommende har at tilbyde. Den klassiske kultur er mangfoldig, men alligevel overskuelig, den er afsluttet og alligevel uendelig. Det er denne dobbelthed i dens væsen, der giver arbejdet med den et særligt perspektiv. Den er tidsbunden og tidløs på én gang. Opgaven er at forstå den både som en (sammensat) helhed i sin tid og som en (levende) del af vor tid.

At lære at lytte til »leddenes sang« - i sprog og i digtning, i kunst, arkitektur, filosofi og historie - det er hvad det at være klassiker frem for alt drejer sig om.

P.S.

Hvad Søren Brun angår, kan det fastslås at han fortjener sin hædersplads på væggen i klassikerværelset. Også han er både tidløs og tidstypisk på én gang. Han spiller sin rolle og holder sin stil som han skal. Han forbliver sig selv lig men ligner samtidig alle os andre. På sin vis og i sin genre er han selv »en klassiker«.

Idræt på Nørresundby Gymnasium og HF-kursus

Af Helene Davidsen, lektor

Det er ikke tilfældigt, at netop idræt og de klassiske fag - græsk og latin -, fremhæves særligt i skolens jubilæumsskrift, for det er den klassisk-sproglige gren og forsøgsundervisningen med idræt i gymnasiet, der i de senere år især har været med til at gøre Nørresundby Gymnasium og HF-kurser til noget specielt. Hverken klassisk-sproglig gren eller idræts-matematisk linie eller -gren findes på de øvrige gymnasieskoler i Aalborg, og derfor passer elevernes slagsang om skolen så godt. Den starter med ordene:

»Vi er ikke som de andre,
vi er noget for os selv.«

Idræt i samfundet - idræt i gymnasiet

Når vi på N.G + HF arbejder med vidtgående forsøg i idræt som eksamensfag i gymnasiet, hænger det sam-

men med, at vi mener, det er vigtigt, at gymnasiet er åbent for strømninger i tiden og forholder sig kritisk og vurderende til dem.

Interessen for idræt er blevet en massekultur; de politiske partier har en idrætspolitik, store offentlige og private midler bruges på idrætten, der skrives tykke betænkninger om elite- og breddeidræt, idrætskader koster samfundet store summer, dårlig fysisk form koster endnu større summer, mange af vore elever er aktive idrætsudøvere, og de er også fremtidens idrætsledere og trænere. Disse aspekter og flere til berettiger forsøgsarbejdet med idræt på højt niveau i gymnasiet. Den studentereksamen, som eleverne på vores idrætsliniefor-søg og vores idrætsgrenforsøg får, er da også i god overensstemmelse med gymnasieloven som almindende og studieforbereende, og den giver samme kompe-

tence som alle øvrige studentereksaminer. En oplagt mulighed for idrætsstuderne vil dog være en uddannelse inden for sundhedssektoren.

Under alle omstændigheder vil idrætsstuderne kunne tilføre idrætslivet noget i det kommende fritids-samfund.

Udviklingen i idrætsfaget

I et jubilæumsskrift er det nærliggende at fortælle om nogle ændringer, der er sket i faget i de 25 år, skolen har eksisteret. Selvom forsøgene i idræt er fagets »flag-skib«, så er den obligatoriske idrætsundervisning ikke blevet af ringere betydning. Faget har nemlig ikke bare skiftet navn fra gymnastik til idræt, det har også ændret form og indhold. Piger og drenge bliver undervist sammen, drenge laver rytmisk gymnastik, pigerne spiller fodbold og nogle arbejder individuelt.

Den obligatoriske idrætsundervisning

Formålet med faget idræt i gymnasiet og på HF er beskrevet i bekendtgørelser og undervisningsvejledninger, men man kan ganske kort sige, at de to timer, faget idræt har om ugen, skal give eleverne en oplevelse af glæde ved at bevæge sig, viden om, hvordan man kan bringe sig i bedre fysisk form, og indblik i mange forskellige former for idræt. Der kan være mange veje til den mål-sætning, og den form, vi har valgt på Nørresundby Gymnasium og HF, er blevet til gennem mange års erfaring og et udstrakt samarbejde mellem idrætslærerne.

I 1.g. og 1. HF undervises piger og drenge sammen, konkurrencemomentet tages ud af idrætten, og det sociale aspekt opprioriteres. Boldspillene skal fungere med både begyndere og konkurrencesportsfolk på holdet. I rytmisk gymnastik er opvisningsgymnaster og fuldstændig urytmiske sammen. Eleverne præsenteres i løbet af deres første år på skolen for atletik, rytmisk gymnastik, basketball, volleyball, svømning, fodbold og håndbold. Alsidigheden i de obligatoriske tilbud skal sikre, at de mange elever, der dyrker idræt uden for skolen, får indblik i og lyst til at prøve noget andet, og de, der ikke dyrker idræt i klub og heller ikke har meget lyst til det, finder en idræt eller en motionsform, de kunne tænke sig at dyrke i fritiden.

Mens gennemgangen af forskellige idrætter først og fremmest er en præsentation og indføring på grundniveau, forsøger vi at lave en meget grundig undervisning i grundtræning. Det er nok en god ide at forklare, hvad grundtræning indeholder. Det drejer sig om opvarmning, styrketræning, konditionstræning og bevægelighedstræning - udstrækning.

Samtidig med den praktiske udførelse af de forskellige træningsformer får eleverne en gennemgang af den teoretiske baggrund samt af arbejdsteknik og bevægelseslære.

Målet med denne undervisning er først og fremmest at give dem mulighed for at kende deres egen fysiske til-

stand og at arbejde selvstændigt med træning og afspænding.

I 2.g. foregår undervisningen i større grad efter en tilvalgsmodel; eleverne kan vælge sig ind på forskellige idrætter og forskellige niveauer, grundtræningen er dog fortsat obligatorisk og foregår samlet.

Det ideelle forløb for undervisningen ville så være, at eleverne i 3.g. selv planlagde og gennemførte undervisning i de discipliner, de kunne blive enige om enten i grupper eller selvstændigt, og idrætslærerne kun gik ind med hjælp og vejledning, når det blev nødvendigt. Sådan ender det naturligvis ikke så ofte, men der er på de fleste af idrætsholdene grupper af elever og enkeltpersoner, der arbejder selvstændigt og godt, og de allerfleste elever finder en eller anden form for idræt, som de med lyst og iver dyrker i idrætstimerne. Med stor tilfredshed har idrætslærerne oplevet, at eleverne meget sjældent forsømmer idrætstimerne, og at de efter uheld og skader bruger idrætstimerne til genoptræning.

Den øgede interesse for motion og kropskultur i samfundet som helhed er naturligvis af betydning for elevernes indstilling til faget.

Idræt som tilvalgsfag på HF

Et af de spændende aspekter for idræt i de gymnasieuddannelser kom med HF-kursernes oprettelse i '68, hvor tilvalgsfaget idræt blev eksamensfag med idrætsteori og eksamen i praktisk idræt.

For idrætslærerne var det en ny og spændende dimension at skulle undervise i længere forløb i idrætsteori, tilrettelægge øvelser og rette rapporter. Der blev da også gennemført et omfattende efteruddannelsesprogram for idrætslærerne. HF-kursisterne opfattede idræt som et meget attraktivt tilbud som mange benyttede sig af.

Også på Nørresundby Gymnasium og HF har idræt som tilvalgsfag haft god tilslutning og mange gymnasieelever har været misundelige på HF'ernes mulighed for at arbejde med idræt på højere niveau.

Forsøg med idræt i gymnasiet

Den øgede interesse for idræt i samfundet og dermed også blandt gymnasieeleverne, samt de erfaringer, idrætslærerne havde fået i HF-undervisningen, medførte, at der blev givet tilladelse til at lave forsøg med idræt på højt niveau i gymnasiet. Det resulterede i, at der på nogle gymnasier blev oprettet en idrætsgren, som eleverne så kunne vælge sig ind på ved grenvalget efter 1.g.

Idrætsgrenen er nu blevet anerkendt som standardforsøg, og der er oprettet idrætsgren på 24 gymnasier.

På Nørresundby Gymnasium og HF var der også interesse for at lave forsøg med idræt i gymnasiet, men i samarbejde med Direktoratet for gymnasieskolen og HF blev der søgt om at lave et mere vidtgående forsøgsarbejde end en idrætsgren.

Vi fik på skolen tilladelse til at starte en idrætslinie i 1985. At det er et linieforsøg betyder, at eleverne søger ind på idrætslinien allerede fra 1.g.'s begyndelse. Klassen går udelt gennem gymnasiet, og alle klassens timer er fællestimer.

Idrætsundervisningen får et A-niveau og svarer til f.eks. fysik for matematisk-fysisk gren, eller engelsk for de ny-sproglige.

Interessen for idrætslinien var stor, og der har været omtrent dobbelt så mange ansøgere, som der kunne optages på idrætslinien i både 1985 og 1986. Ikke så få elever har valgt idrætslinien på Nørresundby Gymnasium og HF og dermed en lang skolevej frem for det nærmeste gymnasium og en kort skolevej.

Der er af mange gode grunde nok en vis tradition for, at alle undervisningsforsøg lykkes, og vi må håbe, at vores idrætslinieforsøg ikke bliver nogen undtagelse, men det er naturligvis for tidligt at udtale sig om det, da det første forsøgshold ikke afsluttes før i 1988.

Et andet aspekt ved forsøget med den udelte klasse, som har fungeret i stort omfang, er det tværfaglige samarbejde med tysk og engelsk om idrætsteoretisk litteratur, med matematik, fysik og biologi om idrætsteorien og med idræt som synsvinkel i dansk, historie og samfundsfag.

Den opbakning, som undervisningsministeriet har givet idrætsforsøget i gymnasiet, hænger - ud over den

øgede idrætsinteresse i samfundet som helhed - også sammen med de fremtidsvisioner, DIF har om idrætscentre, om uddannelse af eliteidrætsudøvere og om behovet for idrætsledere og -trænere i fritidssamfundet. Der er oprettet idrætsforsøg med elever i specielle idrætsgrene som forløbere for idrætscentre efter svensk og norsk forbillede. Erfaringerne hermed er lidt blandede, og hænger vel sammen med, at det i Danmark ikke er tradition, at unge flytter hjemmefra for at gå i gymnasiet.

Idrætsforsøget på Nørresundby Gymnasium og HF er ikke rettet mod specielle idrætter eller eliteidrætsudøvere. Det er et tilbud til alle idrætsinteresserede, og der tilstræbes en alsidig idrætsuddannelse både praktisk og teoretisk.

Ud over et meget vidtgående forsøg med idrætslinien starter vi i skoleåret 1987/88 standardgrenforsøget med idræt, og på 2.g.-niveau får vi så sideløbende en idrætslinie og en idrætsgren. Det bliver interessant at sammenligne fordele og ulemper i de to forsøgsformer i den rapport, som skal udarbejdes i tilknytning til forsøgsarbejdet. Årsagen til, at skolen har ønsket og fået tilladelse til de to sideløbende forsøg i 2.g. er, at der ikke umiddelbart var baggrund for at fortsætte linieforsøget efter at den nye gymnasireform var vedtaget, og skolen var fortsat meget interesseret i at beholde idræt på højt niveau i gymnasiet.

Gymnasireformen og idræt

Det »nye« gymnasium starter i 1988 og som alle andre fag har idræt også fået ny bekendtgørelse.

For den obligatoriske idrætsundervisning kommer det ikke til at betyde så store ændringer på Nørresundby Gymnasium og HF, da den alsidighed og større selvstændighed, bekendtgørelsen lægger op til, i høj grad ligner den undervisning, der er blevet praktiseret på skolen i lang tid.

Desværre har eksamensfaget idræt ikke fået den placering i fagrækken, som de idrætsinteresserede havde håbet. Faget er blevet et et-årigt tilvalgsfag med samme timetal som på HF, og der er i de begrænsninger i valgmulighederne, som det nye gymnasium indebærer, ikke mulighed for f. eks. at vælge både idræt og biologi eller idræt og samfundsfag. Dermed falder nogle oplagte samarbejdsmuligheder væk, og det vil betyde, at eleverne får et noget mindre udbytte af idrætsundervisningen i det nye gymnasium, end de har fået på idrætsgrenen og idrætslinien.

Det er i hvert fald ikke elevinteresser, man har tilgode-set med dette noget amputerede idrætsfag, hvor de be-grænsede valgmuligheder ikke indfrier berettigede for-ventninger.

Forsøgsundervisning i fremtiden?

Selv om der er kommet en ny gymnasielov, og selv om kræfter og penge i høj grad skal anvendes til efterud-

dannelse og omskoling, bliver der måske alligevel også mulighed for at arbejde med forsøgsundervisning på andre niveauer end dem, bekendtgørelsen lige nu fore-skriver, og som mulighederne i de løbende forsøg tegner sig, er der ingen tvivl om, at der også i fremtiden vil være ønsker om at arbejde med idræt på det højeste niveau på Nørresundby Gymnasium og HF.

En idrætlærers ønsker i et jubilæumsår

Idrætsinteressen på Nørresundby Gymnasium er stor både hos lærere, elever og ledelse, med idrætsfacilite-terne er vel ikke helt tidssvarende, og i hvert fald ikke så gode som vi kunne ønske os. De to gymnastiksale er net-op **gymnastiksale**, og selv ikke al vores opfindsomhed med styrketræningslokale, badminton i festsalen og inddragelse af lokaler uden for skolen kan erstatte den boldspilshal/idrætshal, som vi har så forfærdelig god brug for.

Mit første ønske i jubilæumsåret skal derfor være, at skolen får en idrætshal, - og vi har også en god ide om, hvordan den kan laves godt og billigt.

Begge de eksisterende gymnastiksales omklædnings- rum er overdimensionerede i forhold til gymnastiksales- nes kapacitet. Ved at bygge en hal på siden af de to gym- nastiksale og med adgang herfra, vil man kunne spare omklædnings- og redskabsrum o.l. til hallen, og byg- geudgifterne til en sådan »skrabet« hal vil næsten kunne forrentes af de beløb, der nu anvendes til leje af

Solsidehallen og til transport af eleverne til og fra samme.

Det må selv i sparetider kunne friste politikere, når man for så små midler kan gøre en så stor skole lige så tidsvarende som mange af amtets nye, små gymnasier.

Mit andet ønske er for faget idræt i gymnasiet, - og det drejer sig om, at idræt også i det nye gymnasium kan blive et eksamensfag på højeste niveau, og at den obligatoriske idrætsundervisning kan bidrage til at give alle glæden ved at dyrke idræt alene eller sammen med andre.

Foto: Thorkild Johs. Nielsen.

Bidrag til essaykonkurrencen: »Hvorfor student eller HF'er i 80ernes Danmark?«

Af Ib Kasper Munch, 1. HF 1986/87.

Nu slutter endnu et skoleår snart på Nørresundby Gymnasium og HF-kursus. En stor flok unge står så med et bevis i hånden og en hue på hovedet. De ser sikkert alle sammen glade ud, hopper og danser, som om de glæder sig til, der skal ske noget mægtigt spændende. Det skal der jo faktisk også, for nu skal de lukkes ud i samfundet. Men hvorfor gik de ikke direkte ud i det? Hvorfor valgte de at gå den omvej som hedder gymnasiet eller et HF-kursus? Hvad angår de HF'ere, som har følt samfundet på tænderne, hvorfor valgte de at søge tilbage til skolen?

Det klassiske svar er jo, at man ønsker at få nogle flere almene kundskaber, men hvad vil det så sige? Jo, almene kundskaber er mange ting, det er et omfattende begreb. Jeg mener, at de almene kundskaber er dem som giver en person mulighed for at deltage i en debat og

ikke mindst være i stand til at forholde sig kritisk til indlæggene i den. Almene kundskaber eller almen viden er altså efter min mening en viden, der dækker de mest grundlæggende elementer i vort samfunds funktion og struktur. Et godt eksempel vil være at nævne den netop så aktuelle miljødebat. Her har jeg gennem undervisningen i biologi på HF-fællesfag fået et bredt indblik i forskellige økologiske grundprincipper. Jeg har således været i stand til at danne mig en selvstændig mening og har ligeledes kunnet forholde mig kritisk til den offentlige debat.

Man kunne så spørge, om det ikke var ligegyldigt, om man kunne deltage i debatten eller ej, man lever vel lige godt af den grund? Dertil vil jeg svare, at det i høj grad er et spørgsmål om det enkelte individs indstilling til livet som helhed. Man kan have den opfattelse, at livet

på forhånd er arrangeret for en, det er blot som at sætte sig ind i et tog, hvis endestation på forhånd er bestemt. Man kan derimod også have den opfattelse, at man selv vil være med til at bestemme, hvilken retning toget skal køre i, og i det øjeblik hvor man siger fra, ja, så ønsker man, at toget skal skifte spor og køre i en, efter egen mening, bedre retning. Er man af den opfattelse vil man også se samfundet i et større perspektiv, og dermed ikke blot være interesseret i, at det er godt for en selv, men i lige så høj grad for ens efterkommere. Man ser jo nødtigt at toget kører i en afgrund.

Jeg vil ikke lægge skjul på, at det er den sidste holdning, der tiltaler mig mest. Jeg bryder mig ikke om at se tingene blot glide forbi, uden at jeg forstår noget af det hele. Jeg hader at læse avis uden at kunne forstå, hvorfor der er krig, oprustning og at der på samme tid er millioner af mennesker, der sulter. Jeg vil vide noget mere om baggrunden for disse ting, blandt andet derfor går jeg på HF-kursus. Selvfølgelig er det ikke nødvendigt at gå i gymnasiet eller på HF-kursus for at kunne få indsigt i de ting, som sker omkring os, men trods alt tilbyder netop de uddannelser en fin mulighed for at få del i den viden, som er nødvendigt for at kunne danne sig en kritisk og objektiv mening. De almene kundskaber er klart det bedste argument for at blive student eller HF'er idag. Det næstbedste argument er de muligheder, som uddannelserne giver en. Her er det karakteristisk, at ingen af uddannelserne giver nogen direkte adgang til noget erhverv, men derimod til en videregående uddannelse. Det er vel netop på dette område, gymnasiet og

HF-kurset adskiller sig fra alle andre uddannelser, hvor eleverne er på samme alderstrin. En HH'er er f.eks. lige parat til at gå ud i erhvervslivet efter endt uddannelse, men har alligevel de samme muligheder hvad angår de videregående uddannelser, som både studenter og HF'ere har. Jeg har hørt mange, som bandlyser gymnasiet og HF-kurset, fordi de mener, at disse uddannelser tilgodeser de humanistiske fag frem for nogle fag, som kunne tilgodese erhvervslivets interesser. Det synes jeg er en forstokket holdning. Det er jo netop de humanistiske fag som er de to uddannelsers særegenhed. Fjernede eller slækkede man på disse fag, mener jeg, at vi var godt på vej til at rive endnu et stykke dansk kultur i stykker. Løvrigt ville det være noget af en falliterklæring, eftersom det har vist sig i de senere år, at stadigt flere humanister finder anvendelse i erhvervslivet. I USA er det blevet sådan, at det i stigende grad er humanister, der kommer ind på de ledende stillinger, hvor der er brug for kreativitet og nytænkning, mens folk med de »almindelige« handelsuddannelser finder anvendelse længere og længere nede i systemet. På de ledende poster er der brug for generalister, folk som kan samle trådene til en helhed, mens trådene bliver lavet af specialister, der let bliver væk i vrirnen.

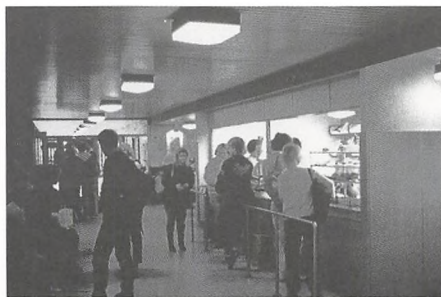
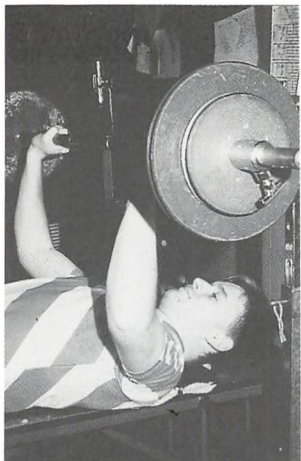
Det er jo en kendt sag, at udviklingen herhjemme altid er et stykke bagud for udviklingen i USA. Det tolker jeg derhen, at de nuværende og kommende studenter og HF'ere står godt rustet til at imødekomme fremtidens uddannelseskrav.

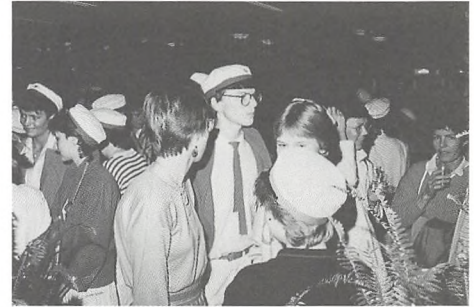
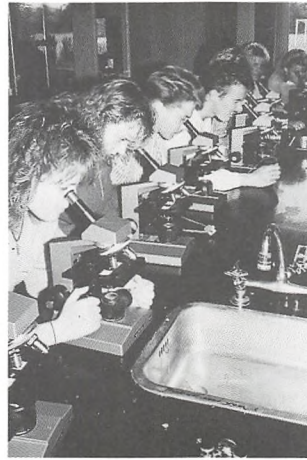
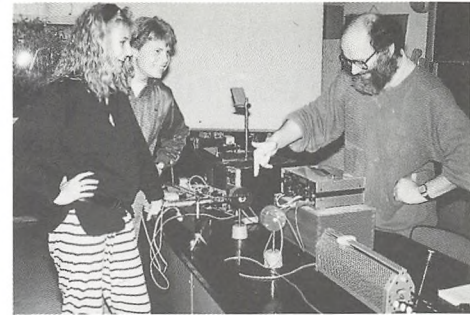
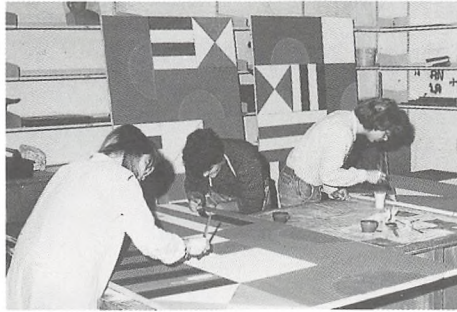
Som et tredje argument for at vælge enten gymnasiet eller HF-kurset, mener jeg helt klart, at mulighederne for elevmedbestemmelse og de mange sociale aktiviteter kommer ind. Når man taler med lidt ældre mennesker om, hvad de bedst husker fra deres tid som studenter eller HF'ere, får man ofte det svar, at det var kammeratskabet og de mange fælles oplevelser på studieture og lignende der gjorde størst indtryk på dem. Jeg synes, at det er dejligt, at det er den slags minder, man får med sig, når man forlader uddannelsesstedet. Så skal det dog også tilføjes at der altid kommer en følgesætning: »Men vi lavede da også noget indimellem.«

De begrundelser, som jeg har givet for at blive student eller HF'ere i 80ernes Danmark, er naturligvis ikke de eneste, men alligevel tror jeg, at de dækker spørgsmålet ret godt. Skulle man finde en slags fællesnævner for disse begrundelser må det blive noget i retning af det enkelte menneskes ønske om at blive en fri, uadvendt samfundsborger, som er sin egen og ikke mindst andres situation bevidst.

*Sociale aktiviteter - Operation Dagsværk 1986.
Foto: Lars Brix Frandsen.*

Bidrag til essaykonkurrencen

»Hvorfor student i 80ernes Danmark«

Af Charlotte Sørensen, 2.g musiksproglig 1986/87

Da Lis var 6 år gammel, drømte hun om at blive line-danser og rejse rundt i verden med et stort cirkus. Da hun var 10 år gammel, var hendes højeste ønske at blive sygeplejerske og hjælpe folk, der ikke kunne klare sig selv. Da hun var 13 år gammel, forestillede hun sig en fremtid som sangerinde i et kendt land. Men da Lis var 16 år gammel og færdig med skolen, havde hun ikke den fjerneste ide om hvad hun ville være. »Bliv student!«, rådede hendes far hende. »Du skal have den uddannelse, jeg aldrig fik. Bliver du student, kan du vælge og vrage mellem alle de bedste uddannelser. Hele verden vil ligge for dine fødder. Det er studenterne, der er fremtiden.«

»Gå på gymnasiet!« sagde hendes mor. »De har så-dan nogle dygtige lærere. Og så er de tilmed rigtig fornuftige mennesker. De kan lære dig noget om, hvordan

man begår sig i verden. Og du vil sikkert også finde dig nogle fornuftige kammerater på gymnasiet.«

»Selvfølgelig skal du på gymnasiet!« mente kammeraterne. »Er du klar over, hvor mange flotte fyre der går derude? For slet ikke at snakke om lærerne! Og deres fester skulle bare være noget af det fedeste!«

Og det lød da alltsammen meget godt, tænkte Lis. En god uddannelse så hun kunne komme til at tjene mange penge. Og så kunne hun tilmed få nye kammerater og have det sjovt samtidig. Og når de tre år er gået, ville hun sikkert også vide, hvad hun skulle uddanne sig som. Så Lis gik på gymnasiet.

Da Lis startede på sin nye skole, var hun fuld af iver og gå-på-mod. Den første tid var forvirret og spændende.

Hun mødte hele tiden nye mennesker. Nye kammerater og nye lærere. Og mange af fagene var helt fremmede. Men efterhånden mistede gymnasiet nyhedens interesse og blev til dagligdag for Lis. Hun fandt ud af, at kammeraterne ikke var spor anderledes end dem, hun havde haft tidligere. Og lærerne var hverken specielt flotte eller særlig fornuftige. Til gengæld havde hun aldrig haft så meget at lave. Hun arbejdede sig gennem ugerne og sov sig gennem weekenderne. Og altid var der en eller anden opgave, der skulle laves, eller stil, der skulle afleveres.

Selvfølgelig havde skolen sine gode sider. Engelsktimerne for eksempel. Dem kunne Lis godt lide, for det vidste hun da, hun kunne bruge til noget. Eller de historietimer, hvor deres historielærer var i godt humør og fortalte om de gamle kongers vaner og uvaner. Eller klassens time, hvor hele klassen var samlet og sad og hyggesnakkede. Eller der kunne være en særlig god fælestime. Eller en fest, der var helt sjov, fordi folk bare gav los og morede sig. Men det meste af det, Lis foretog sig på skolen, mente hun var spild af tid. Hvorfor skulle hun lære latin, når der nu alligevel ikke længere var nogen, der talte sproget? Hvad skulle det tjene til at læse islandske sagaer, når de tider forlængst var forbi, hvor folk slog hinanden ihjel for et godt ord? Og mon ikke hendes fremtidige arbejdsgiver ville være ligeglad med, om hun vidste, hvem Ludvig XIV og Platon var? Det var allsammen små brudstykker af viden, som Lis ikke syntes hun kunne bruge til noget.

Alligevel fortsatte hun med at møde i skole hver dag klokken otte. Dagene og ugerne gik hurtigere og hurtigere og syntes til sidst at flyde i en jævn strøm, hvor den ene ikke adskilte sig fra den anden. Selv festerne lignede efterhånden hinanden. Lis følte hun gik i stå. Hun læste sine lektier og afleverede sine stile, men hun interesserede sig ikke for det, hun lavede. I timerne sad hun og sløvede hen, og meget af det, der blev sagt, gik hen over hovedet på hende. Da hun var nået hen omkring midten af 2.g, følte hun det som om der lå en stor grå sky omkring hende, som ingenting rigtig kunne trænge igennem.

Men pludselig en dag var det som et ord alligevel nåede gennem skyen og ind til Lis. »Platonisme«, tænkte Lis, »Har jeg ikke hørt noget lignende før?« Med al sin viljestyrke kæmpede hun sig fri af skyen og opdagede til sin forbavselse, at hun befandt sig midt i en dansktime. »Det var pokkers«, tænkte hun. »Platonisme.....Platon! Jeg troede, det var noget med old.« Og næste gang, Lis hørte tale om Platon, var ganske rigtigt i en oldtime. Det syntes hun var utroligt. Her var noget, der passede sammen. Det var som to brikker i et puslespil. Midt i det fuldstændige kaos var der pludselig to brikker, der gik i hak, til trods for at de alle lignede hinanden til forveksling.

Fra den dag begyndte Lis at kæmpe sig vej ud af skyen. Hun blev mere og mere opmærksom på, hvad der foregik i timerne, og fra tid til anden skete det, at hun fandt

to brikker, der passede sammen. Det kunne være ting to forskellige lærere sagde, som rimede med hinanden. Eller det kunne være en bemærkning, der kunne anvendes i en anden sammenhæng, end den var blevet sagt i. Lis begyndte at deltage i diskussioner. Ikke kun dem i timerne, men også derhjemme og med folk hun mødte. Efterhånden som tiden gik, kunne hun drage flere og flere paralleller mellem det, hun lærte, og det, der skete rundt omkring i verden. Hun følte sig derfor på stadig mere sikker grund med hensyn til de ting, hun mente.

Lis nærmede sig afslutningen på 3.g og atter meldte tanken sig om, hvad hun skulle foretage sig, når hun var færdig med skolen. Hun var godt klar over, at verden på ingen måde lå for hendes fødder, bare fordi hun var student. Og de tre år på gymnasiet havde ikke bragt hende nærmere løsningen på, hvad der ville være det perfekte job til hende. Men det havde været tre hårde år, så Lis mente bestemt, hun havde fortjent et år til at holde fri i. Hendes far var skuffet. Hvad skulle hun dog med en

studentereksamen, hvis hun ikke ville tage en af de uddannelser, det gav hende mulighed for? Tre års arbejde spildt!

Men uddannelse eller ej, så syntes Lis nu ikke, de tre år på gymnasiet havde været spild af tid. Det havde været spild af tid at lære latin bare for latinens skyld, eller at lære om Platon bare for Platons skyld. Men når brikkerne begyndte at finde hinanden, var det ikke længere spild, så dannede det tilsammen en baggrund og gav en viden om ting og mennesker, som man kunne bygge videre på. Endnu havde Lis kun lagt små brudstykker af puslespillet og det var nok tvivlsomt, om den sidste brik nogensinde ville falde på plads. Men nu vidste hun, hvordan hun skulle gribe det an, og hun var sikker på, at hvis hun fortsatte med at arbejde på det, også når hun kom ud fra gymnasiet, ville hun før eller siden være i stand til at få en ide om, hvad det skulle forestille.

Bidrag til essaykonkurrencen: »Hvorfor student eller HF'er i 80ernes Danmark?«

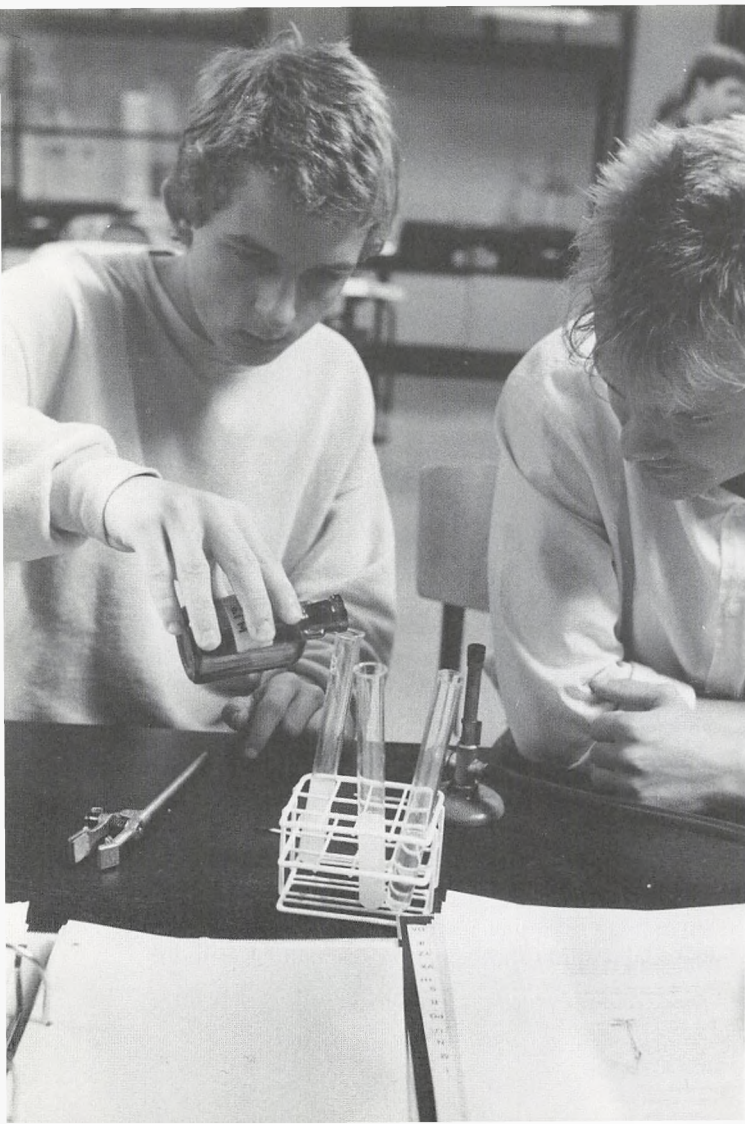
Af Brian Vinter, 3.g mat.-fys. 1986/87

Det lakker mod enden, efter påske - 10 skoledage igen. Men hvad er der egentligt sket gennem de tre sidste år, og hvad fik mig til at vælge gymnasiet, da jeg for tre år siden, for første gang nogensinde, selv skulle vælge noget større end et par bukser? Student, var det egentligt besværet værd, og hvad har det givet mig? Min tid som gymnasie-elev synger på sidste vers, og eksamen nærmer sig med hastige skridt, den har allerede fået en plads langt fremme i min aftenbøn. Hvorfor valgte jeg egentligt gymnasiet? Var det den røde hue, der som en sirene tiltrak mig for til sidst at lade mig forsvinde under et bjerg af notater, fysikrapporter og danske stile, eller var det mere titlen: student? Jeg ved det ikke med sikkerhed, men jeg ved, hvorfor jeg idag, efter at have overstået gymnasietiden, helt klart vil anbefale gymnasiet.

Da jeg begyndte på gymnasiet, var der ingen tvivl om, hvad jeg så frem til. Jeg skulle gennem tre år vælte mig

i labre matematikopgaver, kaste om mig med EDB-programmer og træde ind i fysikkens aller-helligste. Efter min gymnasietid er det ikke lige disse ting jeg ser tilbage på med den største glæde. Til gengæld vælder melankolien op i mig, når tankerne falder på svundne oldtidskundskabs-, religions- og dansktimer. Denne indtræden i en dimensionsløs verden, hvor intet er sikkert, men alligevel urokeligt.

Gymnasiet har forandret mig. Som en fabrik forarbejder et råmiddel til et fint produkt, sådan føler jeg mig forarbejdet fra en klump værdiløs hjernemasse og til et produkt af den højere tænkning. Gymnasiet har åbnet døre, jeg ikke kunne se, og ledt mig ad stier, der ikke er på kortet. Jeg føler mig beriget selvom mine ideer kun har givet mig problemer med familien. Som den første student nogensinde skal jeg kanøfles som en grim æl-

ling, »hør hellere efter de voksne, din opblæste nar.« Jeg lever en skizofren tilværelse, skiftende mellem slagtersvendens søn og den intellektuelle gymnasieelev, to personer, der ikke vil blive forenet, førend jeg får en titel, jeg kan leve af, en titel, der passer i en bås et sted på den sociale rangstige. Gymnasiet har gjort mig kasteløs, men lykkelig.

Student - og så studerende! Det er i manges opfattelse en naturlov på side med Newtons, og bevares, jeg har da også selv i sinde at læse videre en fem-seks år, før jeg træder ud i den virkelige verden. Men det må ikke være betingelsen for at gå på gymnasiet. Vil man være revisor, så behøver man ikke gå dirkede fra folkeskolen på EFG og derfra på HH, vi må immervæk regne med at blive 100 år, så hvorfor dette hastværk? Stop op, folkeskoleelev, og betænk dig, der er ingen grund til at være færdig som 20-årig! Studentereksamen virker måske ikke just erhvervsrelevant, men den er gavnlig, og jeg tror, at hvis alle stoppede med at tro blindt på det, der kommer fra politikernes munde, og begyndte at tænke selv, så ville Danmarks fremtid være sikret. Dette at tænke selv og være kritisk overfor det, man hører, det kan kun gymnasiet/HF give dig. Derfor er en studentereksamen måske ikke dårlig, selvom man engang med tiden vil i lære som tømrer.

Forsøg i kemi, 1986.

Tale til dimittenderne 1987

Rektor Peter Rugholm

Kære HF'ere og kære studenter.
På skolens vegne vil jeg gerne ønske jer alle rigtig hjertelig til lykke med eksamen. Ja, I har jo ofte måtte høre mig tale til jer på skolens og embeds vegne, og jeg er bange for, at det i jeres øren undertiden har kunne lyde, som når en rektor taler i en af Houstrups komedier fra forrige århundrede. Her lyder rektor sådan:

»På plads, dreng! Hold mund!
Det er arbejdets stund,
du må stride og stræbe
slide og slæbe,
du må ase og samle
lidt af alt,
helt og halvt,
Det ny og det gamle,
det sure og vample,

visdom og pjat,
alt i een vælling, så har du en skat,
så er dig hele verden opladt.

Bliv ved, bliv ved at se i din bog,
der er gudernes sprog,
kunsten er lang og timerne få,
Kjør på!
For når du så humaniora har læst
så blir du human som jeg, dit bæst«.

Jeg skal forsøge at gøre mig umage med at tale på en måde, der ikke helt lyder sådan, selv om jeg nu vil benytte mig af traditionen til for sidste gang at give jer nogle ord med på vejen.

Dagen i dag markerer jo et vendepunkt i jeres tilværelse. Endelig oprandt denne længe ventede dag, hvor I

afslutter 12-13 års skolegang. - Den dag, som nogen så målrettet har styrtet mod og som andre blot længselsfuldt har drømt om som begyndelsen til alt det nye, der så skal til at ske. Faktisk har mange af jer vel hele tiden (og af forskellige grunde) ment, at HF- eller studentereksamen lå meget langt ud i fremtiden, og selv hen i april, hvor eksamen var begyndt at kaste sin lange slag-skygge over skoledagene, vidnede de mange fantasifulde nedtællingskalendere i garderoberne om, at tiden sneglede sig afsted.

Omkring 1. maj havde I sidste skoledag, og det var tydeligt, at mange af jer følte den tilstundende eksamensperiode som et bjerglandskab, der stod foran jer, og vel at mærke med bjerge, der SKULLE bestiges - ufremkommelige bjerge man ikke kunne komme uden om. I gik i gang med de lange og uomgængelige bestigninger.

- Og pludselig var I på den anden side af bjergene, der nu måske ikke mere syntes så store. Glemte var spænding, frygt og håb. I havde fået vished. Resultatet var i hus. I havde klaret eksamen. Set over skulderen ligner det hele nu måske snarere en rask spadseretur i Lindholm Høje. Og nu sidder I altså her som centrum i en dejlig festdag, med hvide huer, flag og blomster, omgivet af pårørende og lærere, der alle under jer og forstår jeres glæde over, at det nu er lykkedes, at skolegang og eksamen er veloverstået. Og måske undrer I jer nu pludseligt over, hvor de mange års skolegang er blevet af. Er det ret længe siden, at I noget forknytte mødte

første gang her på skolen og måtte døje at blive kaldt sutter o.l.?

Jeg er i hvert fald ikke i tvivl om, at for os halv- og helgamle, jeres forældre og bedsteforældre, og vi, jeres lærere, er det lidt overrumplende, at I nu sidder der for om ganske kort tid at tage afsked, ikke bare med skolen, men med et helt livsafsnit.

Benny Andersen, har skrevet et lille digt, der ganske godt giver udtryk for i hvert fald VORES opfattelse af denne hastigt svundne tid. Her hedder det bl.a.:

»Vi har tolv ure i huset
alligevel slår tiden ikke til
Man går ud i sit køkken
henter kakaomælk til sin spinkle søn
men når man vender tilbage
er han blevet for gammel til kakaomælk
kræver øl piger og revolution
Man må udnytte tiden mens man har den
Ens datter kommer fra skole
går ud for at hinke
kommer ind lidt efter
og spør om man vil passe den lille
mens hun og manden går i teatret
og mens de er i teatret
rykker den lille med noget besvær op i 3.g.
Man må udnytte tiden mens man har den
men den blir væk hele tiden.
hvor bliver den af«

Nu kunne jeg jo så med risiko for at ligne den Hostrupske rektor spørge, om I har udnyttet tiden i gymnasiet og på HF, mens I havde den. Jeg tror det, for det er med jer, som med rektorer og med Wagners musik: I er bedre end I lyder.

Det skal jeg forklare nærmere:

Til alle tider har den ældre generation været optaget af at beskrive, forstå og kritisere de unge. Ofte ud fra en fornemmelse af de gode sæders og dydernes forfald. I de senere år er der udgivet en sand syndflod af artikler og afhandlinger skrevet af antropologer, filosoffer, psykologer og kultursociologer, der alle er dybt bekymrede over ungdommen og dens anderledes adfærd. - Hvad enten kodeordene nu har været »Nå-generation«, »Skråt-op-generation«, narcissisme, yuppiestil eller ungkonservatisme. - Deri er der egentlig intet nyt under solen. Men man kan sige, at der er meget nyt under solariet, når også aldrende rockgrupper i klar forlængelse af de akademiske afhandlinger giver sig af med systematiske, afstandstagende beskrivelser af jeres generation på deres LP-plader. For så kender I kritikken.

Til eksamen i skriftlig dansk fik HF'erne udleveret et tekstmateriale, der skulle vise nogle tendenser i tiden. Herunder et par tekster fra rockgruppen TV-2's LP »Nutidens unge«.

I den ene tekst, der med en vis ironisk selvdistance hedder »Ræven og rønnebærrene«, står der:

»Nutidens unge er
som sure rønnebær
sagde ræven, han ku' ikke nå dem.

Nu fyrene især
blir virkelig noget værd
stræbsomme, stærke ser de ud.

Og så hygger de sig med dans og musik
fester, fodbold og matematik

Så snakker de om økonomi
og tegner den fremtid vi lever i.

Og pigerne de ved
alt om husgerning og kærlighed
de er meget smukke når de smiler

Sammen vil de frem
karriere, hund og hjem
alle hver for sig og ligeglade«.

Lytter man rigtigt efter, er det grove løjer: Nutidens unge karakteriseres som overfladiske, materialistiske tryghedsnarkomaner, der stræber efter karriere og isoleret tosomhed i villaens traditionelle kønsrollefordeling. Veltilpassede, individualistiske og asociale. I den anden tekst, der har lånt titel fra et rocknummer fra min ungdom: Be bab a lu la, beskrives de unge på en bytur en typisk fredag aften.

Her hedder det:

»Vi elsker disse kolde -- nætter
så højt som vi elsker os selv
se hvor venlige alle smiler
se hvor følsomt vi sammen slår tiden ihjel

Og nogen brækker sig af glæde over livet
i det nærmeste havnebassin
mens andre morer sig lidt mere diskret
snakker verdensfjernt om det rene ingenting.

Ind til byen og hjem igen og tra la la la
op til baren, ned igen og hva' vil du ha'?
hen til dig og væk igen og tra la la la
begejstringen vil ingen ende ta'«

og videre hedder det:

»Be bab a lu la (she's my baby)
op og ned ad strøget og hva' var det nu du
sagde?

Det er fuld fart frem uden at se sig tilbage,
der er bevægelse på stedet, det er be bab a lu la
det er spil for galleriet, det er utrolig godt gået.

Det er film for millioner og hva' du vil ha'
det er billed uden lyd, det er lyd uden ord
det er ord uden mening, det er be bab a lu la.«

Her er jeres fritidsliv beskrevet udelukkende som tomhed, overfladiskhed og ensom selvfremstilling, og meningsløst tidsfordriv uden ærlig glæde. - Et fritidsliv i spejlcafeer og på diskoteker, »hvor de midlertidige masker udleveres ved indgangen mod aflevering af visse hjernedele, omfattende minder om barndom, kærlighed og drift mod stjerner og oprør« som jeres egen generations digter Michael Strunge engang har udtrykt det. Det er alt i alt hårde ord i juni, der stemmer godt med den mere akademiske tale om, at ungdommen er præget af karakter- og karriereræs og af enhver-er-sig-selv-nok-mentalitet, med talen om jeres hvileløse, narcissistiske søgen efter selvbekræftelse i de andre eller i tidens mange spejle.

Det er muligt, at denne mentalitet og denne tendens i livstil også kan findes hos jer - jeg tror jeg har set glimt af den - men den er langt fra dominerende hos jer eller karakteristisk for jer. I har gang på gang gjort sådanne beskrivelser til skamme. I har gang på gang demonstreret et helt anderledes socialt og kærligt livsmod, en helt anderledes åben og solidarisk livsholdning. Jeg har set det ved DE GODE fester på skolen, hvor I har beruset jer i hinanden og oplevet et stemning af nærhed og intenst liv, der rækker langt ud over, hvad de obligatoriske weekend-bajere kan give.

Det har vist sig, når det af og til er sket i timerne, at I har taget hinanden alvorligt og i ægte solidaritet har sagt hinanden imod, lyttet og forsøgt at forstå hinanden

og et vanskeligt emne. Det kræver mod at glemme sig selv og at opgive at beskærme sig selv i en sådan situation. Det samme mod og den samme given sig selv har jeg set til de bedste af morgensamlingerne, til forårs-koncert, i studieugen, eller når I spillede skolekomedie og revy, eller afholdt sidste-skoledagsarrangementer, hvor I solidarisk og venligt tog gas på hinanden, jeres lærere og mig. - Og lad mig i denne forbindelse takke for den ansvars- og fællesfølelse, der blev demonstreret på 3.g'erne sidste skoledag, hvor I trods rekord i udsmykning med flag, balloner og guirlander efterlod en skole, der nærmest var som blæst. Det var OGSÅ rekord i social holdning. - Den samme holdning, der på højere plan kom til udtryk, da I entusiastisk og opfindsomt samarbejdede med andre gymnasie- og HF-elever i Projekt Dagsværk til fordel for betrængte unge i andre dele af verden.

Jo, I ER som ungdomsgruppe bedre end det generelle ry, - og I HAR udnyttet jeres tid på skolen, mens I havde den. I er både menneskeligt og fagligt velrustede til at forlade skolen og gå ud i det såkaldte virkelige liv, der har så hårdt brug for sådan nogen som jer. - For hvad enten I har gået i gymnasieafdelingen eller på HF, så har I også fået en god UDDANNELSE. Fagene er på den ene side STUDIEFORBEREDENDE og giver et solidt grundlag for megen praktisk adfærd, og på den anden side ALMENDANNENDE og giver jer et godt grundlag for at analysere og forstå jeres egen, andres og samfundets holdninger. Gymnasieskolen er den uddannel-

sesinstitution i ungdomsuddannelsen der mest konsekvent spørger ikke bare HVORDAN, men også HVORFOR. Gennem beskæftigelse med fag, hvor formuleringer som »kreativitet«, »personlig stillingtagen« og »kritisk holdning« går igen i de faglige bestemmelser, har I fået større muligheder end mange af jeres jævnaldrende for at udvikle jeres egen identitet. I vil bedre kunne klare de krav, som det moderne samfund stiller til den enkelte om præcision i arbejdet, personlig holdning, psykisk bevægelighed, fantasi og indlevelses-evne. Hermed har jeg så også givet et begrundet svar på et af de mest påtrængende spørgsmål i den moderne uddannelses- og skolepolitiske debat. Det stod skrevet på en mur i København for nogle år siden.

Der stod:

»Hvorfor gå i skole, når man kan spise sin madpakke hjemme?«

Synes I min begrundelse alligevel lignede den Høstrupske rektor for meget, så vil jeg slutte med at citere, hvad en deltager skrev i sin besvarelse af prisopgaven »Hvorfor student eller HF'er i 80'ernes Danmark.«

Han skrev bl.a.:

»Gymnasiet har forandret mig. Gymnasiet har åbnet dørene jeg ikke kunne se og ledt mig ad stier der ikke er på kortet. Jeg føler mig beriget, selv om mine ideer har givet mig problemer med familien. Jeg har levet en ski-

zofren tilværelse, skiftende mellem slagtersvendens søn og den intellektuelle gymnasieelev, to personer, der ikke vil blive forenet før end jeg får en titel jeg kan leve af. Gymnasiet har gjort mig kasteløs, men lykkelig.«

Tak fordi I spiste jeres madpakke her på skolen!

Vi vil savne jer!

Og hermed dimitterer jeg årgang 1987 fra Nørresundby Gymnasium og HF-kursus.

Gymnasiet i Nordjylland

Af Hanne Thygesen, formand for Undervisnings- og kulturudvalget i Nordjyllands Amt.

Gymnasiet og HF rummer jo efterhånden en meget stor andel af de 16-19 årige. Her i Nordjylland har vi i de sidste år haft en større tilgang end forventet. Det giver os selvfølgelig økonomiske problemer på grund af de dikterede regeringsrammer, men bortset fra det er det godt og positivt.

Nordjylland har altid ligget under landsgennemsnittet hvad angår skolegang og uddannelsesniveau og er derfor også traditionelt et af Danmarks lavtlønsområder. Det får vi forhåbentligt efterhånden rettet op på. Søgningen til gymnasium er dog stadig under landsgennemsnittet.

Amtet byggede 3 mindre gymnasier sidst i halvfjerds-erne, så vi har en ret decentral struktur og ingen pladsproblemer, endnu. Vi har haft en nogenlunde lav klassekvotient, omkring 24-25 i gennemsnit i de nyoprettede

klasser. Jeg håber meget, at vi kan fortsætte med det, og vil arbejde for det. Men det er klart, at en stadig strammere økonomi kræver en stadig bedre argumentation for at bevare denne fordel.

Jeg tror selv, at rimelig klassekvotient har stor betydning for elevernes udbytte af undervisningen. Vi har fået flere urolige og ukoncentrerede børn og unge, og vi må være tilfredse med de børn, vi har skabt, og indrette deres arbejdspladser på en, for dem, så god måde som muligt.

I Nordjylland har der på mange gymnasier gennem årene været tradition for at gøre meget ud af de kreative frivillige fag. Jeg tror, det er fantastisk godt, og håber på, at den udvikling kan fortsætte. Men det er klart, at det er den ikke-obligatoriske del af undervisningen, som bliver ramt i sparetider, idet det jo er det eneste

sted, der kan skæres. Alt andet er jo overenskomst eller lovbestemt.

Jeg så fornylig resultatet af en undersøgelse af unges syn på uddannelse, skoler o.s.v. Overskriften hed »Unge lægger vægt på stil og ikke indhold.« Jeg tror desværre, at det er rigtigt, og netop derfor er det vigtigt, at vi arbejder for at fastholde det kreative og skabende moment på vore uddannelsessteder. Men jeg tror også, at det er vigtigt, at undervisere viser de unge en HOLDNING til samfundet, til udviklingen og til fagene. Lærere med holdning er blevet stærkt kritiseret i de senere år. Kritikken har formentlig bevirket, at mange undlægger sig en god del selvcensur, hvilket i værst fald kan bevirke at unge oplever lærere som aldeles indholdsløse og uinteressante. Uenighed og debat har sandelig også sine fordele. Interessen for noget og dermed indholdet kommer ofte i forbindelse med en stillingtagen.

Jeg er således ikke bange for det, man har kaldt indoktrinering uanset i hvilken retning, det kører. Jeg er meget mere bange for den evigt neutrale underviser, som kan kede enhver ung ihjel. Lad os endelig få farverige lærere, som er synlige for det omgivende samfund og som kan medvirke til debat om gymnasiet, om livsværdier og om andre grupperes forhold. Jeg husker, at vi i amtets første gymnasieudbygningsplan understregede, at et gymnasium ville give det omgivende samfund et kulturelt løft.

*Aktivitet i formningslokalet, 1987.
Foto: Thorkild Johs. Nielsen.*

Det synes jeg egentlig ikke er særlig udpræget. Gymnasierne virker ret lukkede og indadvendte og hverken lærere eller elever blander sig særligt med det omgivende samfund.

Det syntes jeg er forkert. Jeg kunne forestille mig, at gymnasierne, som et led i amtets kulturpolitik, blev lukket op til brug for både elever og andre udenfor undervisningstiden. I virkeligheden rummer gymnasierne utrolig mange faciliteter, som kunne bruges, også af andre i befolkningen, i fritiden. Jeg tror egentlig, at et gymnasium med indhold ville kunne tilføre et relativt kulturfattigt område som Nordjylland en del værdier. Og endelig tror jeg, at det er meget vigtigt, at unge fra andre miljøer og uddannelsessteder og unge fra gymnasiet får større mulighed for at præge hinanden.

Jeg var fornylig på besøg på en af de nordjyske erhvervsskoler. Et helt andet miljø viser sig, og det slog mig, at de unge på EFG-uddannelsen i alle tilfælde ikke fik del i traditionelle kreative fag eller anden kulturel oplevelse under uddannelsen. Det kunne man måske rette op på gennem en åbning af gymnasierne udenfor undervisningstiden. Jeg så desuden gerne et samarbejde omkring undervisning mellem gymnasier og erhvervsskoler, hvor dette er muligt. Den type eksperimenter ville formentlig kunne lade sig gøre, såfremt samtlige uddannelsesinstitutioner for 16-19 årige hørte under samme offentlige ansvar.

Planlægningsmæssigt er det upraktisk, at staten har ansvar for erhvervsskolerne og amterne for gymnasier og HF. Man kan udmærket forestille sig, at mangel på

pladser det ene sted fører til øget måske u hensigtsmæssig søgning det andet sted. Amterne høres ganske vist angående statens udbygningsplaner, men der er ikke megen respekt for vores ønsker og gode råd.

Til sidst en kommentar om HF-uddannelsen, som jo har været diskuteret livligt i den senere tid. Jeg synes, at det er vigtigt at have en almen bred uddannelse som giver adgang til længerevarende uddannelser. Og hvis HF ikke i dag er god nok, forstår jeg ikke, at al forsøgsundervisning har været forbeholdt gymnasiet. HF er naturligvis præget af, at gruppen socialt er mere kompliceret sammensat end gymnasiet, og den realitet burde have givet anledning til en række forsøg.

Tilbuddet er jo i sig selv fint. Både som alternativ til gymnasiet til unge, men så sandelig også til mere modne, som får brug for mere skolegang af den ene eller anden grund. Den sidste gruppe, som oprettelsen af uddannelsen vel egentlig var tiltænkt, er nok i mindretal på HF, og det burde vi måske i vores information gøre noget ved her i Nordjylland.

Havde jeg nu været undervisnings- og kulturformand i en periode, hvor man måtte tænke tanker, som kostede noget, havde dette lille indlæg nok været anderledes. Man er konstant bange for at love noget, som ikke kan holdes. Trods mangelen på bevægelsesmuligheder er min mening, at undervisning og kultur er den væsentligste andel af de goder vi kan tilbyde mennesker i alle aldersgrupper, og jeg vil arbejde for at forbedre det samlede uddannelsessystem, og for at så mange som muligt kan bruge de tilbud, vi allerede har.

Åbne uddannelser

Af Bertel Haarder, undervisningsminister

For at kunne svare på spørgsmålet: Hvordan skal fremtidens gymnasie- og HF-uddannelse være, er det nødvendigt først at svare på spørgsmålet: Hvordan ser det samfund ud, som vi kommer til at leve i om 10-15 år. Med andre ord: Hvad er det, der er behov for at blive uddannet til?

Det er min opfattelse, at Danmark vil blive præget af økonomisk vækst. Det giver mulighed for øgede investeringer, således at forældede og forurenende produktionsmetoder kan blive erstattet af moderne og mere miljøvenlige. Den økonomiske vækst betyder også, at der vil være en svag stigning i det samlede antal beskæftigede, samtidig med at de mindre ungdomsårgange betyder et fald i tilgangen til arbejdsmarkedet. Der bliver derfor fuld beskæftigelse.

Nok så interessant er det imidlertid, at arbejdsmarkedet skifter karakter. Det bliver langt mere varieret end i dag, f.eks. vil der blive brug for flere ingeniører og teknikere med meget forskellige specialområder og antallet af servicefunktioner vil vokse betydeligt. Moderne teknologi, især elektronikken, vil muliggøre en omfattende decentralisering. Det indebære bl.a., at en meget stor del af danskerne på et eller andet tidspunkt vil være beskæftiget med lederfunktioner; efter nogles opfattelse vil det dreje sig om at hver femte ansatte får en form for selvstændigt ansvar for en del af en produktionsproces.

Decentraliseringen betyder også, at København vil miste i indflydelse, og at tyngdepunktet vil flytte mod vest. Jylland og ikke mindst Nordvestjylland vil komme til at spille en afgørende rolle i fremtiden. Endelig kan der være grund til at nævne, at Danmark vil blive udsat

for voldsomme internationale påvirkninger. Det har to konsekvenser. For det første må danskerne blive mere åbne og internationale og lære fremmede landes sprog og kultur. For det andet må danskerne bliver mere kulturelt bevidste på hjemmefronten, i skole- og kulturpolitikken, hvis vi vil bevare vort særpræg.

Dette er kun et hastigt rids af den udvikling, der venter os, men nok til at vise, at den vil få store konsekvenser for uddannelserne. Meget tyder på, at det stærkt differentierede arbejdsmarked og informationssamfundets tekniske hjælpemidler vil nedbryde uddannelsesinstitutionernes monopol på lærdom. Efteruddannelse, fjernundervisning, selvundervisning osv. vil brede sig og skabe et frugtbart kaos inden for uddannelsessektoren.

Når uddannelserne åbnes og ikke alle behøver at gå ad den slagne landevej for at nå et givet mål, betyder det, at den enkelte i højere grad selv kommer til at bestemme sin tilværelse og dermed også sin uddannelsesvej. I den gymnasireform, som nu er gennemført, kan man se skridt her hen imod. For eksempel forøges elevernes frie valgmuligheder, og der lægges op til en større selvstændighed hos den enkelte elev, f.eks. i forbindelse med nye arbejdsformer og opgavetyper. Også indholdsmæssigt peger reformen fremad mod det nye samfund, det er de »indre« og ikke de »ydre« værdier, der lægges vægt på. Som nogle enkelte karakteristiske træk kan jeg f.eks. nævne, at det nye gymnasium vil styrke den kultu-

*Ekskursion til Nordkraft, 1986.
Foto: Thorkild Johs. Nielsen.*

relle bevidsthed, bl.a. ved at gøre op med det synspunkt, at alt er lige gyldigt. Vi ved jo i virkeligheden godt alle sammen, at noget er mere værdifuldt end andet: det gælder i litteraturen, i kunsten og i historien. Vi overvældes hver dag af et hav af lige gyldige informationer, og derfor er det vigtigt at kunne se, hvilke der er relevante og har kvalitet i forhold til de opgaver, der skal løses.

Det nye gymnasium vil også fremme internationaliseringen, bl.a. gennem en opprioritering af fremmedsprogundervisningen. De naturvidenskabelige discipliner styrkes, opmærksomheden rettes i højere grad mod den private sektor og de kreative elementer styrkes.

Mens der nu er stukket en vej af for gymnasiet, gælder det ikke i samme grad for HF. Men også her kan der snart ventes nyt: jeg har for nylig nedsat et udvalg med højskoleforstander Niels Højlund som formand, der får til opgave at komme med forslag til fornyelse af HF-

uddannelsen såvel på de 2-årige kurser som på enkeltfagskurserne.

Selv om HF-uddannelsen i dag er et smidigt system, er det et spørgsmål, om det ikke kan gøres endnu mere smidigt. Man kan f.eks. forestille sig, at HF-uddannelsen kan kobles sammen med den åbne uddannelse. Det må være muligt ad mange forskellige veje for den enkelte studerende at nå frem til kendte HF-niveauer baseret f.eks. på eksamen som selvstuderende. Det må også være relativt enkelt at finde ud af, hvordan HF kan kombineres med andre uddannelser, ikke mindst inden for enkeltfagsnetværket.

Kodeordene for den udvikling, der er i gang, er altså øget selvbestemmelser og selvforvaltning, væk fra de stive institutionaliserede båse. Det kræver, at vi alle gør op med vanetænkning og gammelkendte løsninger, og har mod til at virkeliggøre nye tanker.

Tidligere personale med længerevarende ansættelse ved Nørresundby Gymnasium og HF-kursus

H. Frydendal Jensen, 62-80
Astrid Frydendal Jensen, 62-64
Jørgen Hundahl, 62-66
Fl. Ring Kristensen, 62-66
Gerda Lund Nielsen, 62-68
Jens Arne Nielsen, 62-64, 66-67
Bruno Thorsted, 63-71
B. Traberg Lauritsen, 62-72
Niels Chr. Christensen, 64-68
Poul Fl. Petersen, 64-67
Ebbe la Cour, 64-66
Gunnar Thaarup, 64-68, 70-82
Hans Peter Stoltenberg, 64-71
Ejvind Bøytler, 64-68
O. Ramskov Pedersen, 64-68
Ann Ruth Nielsen, 64-68
Hans Schausen, 65-70
Susanne Waage, 65-69
Thomas Krogh, 65-67
Inge Frydendal Jensen, 66-73
Jørgen Ervø, 66-70
Per Dolmer, 66-79
Thyra Jensen, 66-77
Henning Staunsbæk, 67-72
Birte Knudsen, 67-69
Jørgen Milert Møller, 68-75
Hanne Smidth, 68-72

Gunnar Ovesen, 68-80
Birthe Ovesen, 69-74
Grethe Therkilsen, 69-71
Kirsten Egekvist, 69-76
Knud Jensen, 69-80
Birgit Trolle Hansen, 69-75
Søren Gert Arnbjerg, 71-80
Gurli Thaagaard Larsen, 76-78
Verner Bech, 76-78
Karin Ørskov Pedersen, 75-78
Ragnhild Waage Beck, 75-82
Morten Kaufmann, 76-81
Inge-Lise Bjørnvig, 76-79
Anne Grethe Hansen, 77-79
Ingrid Kromann, 77-79
Jane Nielsen, 77-79
Søren Frei Hansen, 79-81
Elo Hjørringgaard, 79-81
Niels Kr. Andersen, 79-86
Anna Jørgensen, 80-81
Vibeke Schiøtt, 80-82
Aase Vinther, 80-85
Erik Kristensen, 81-83
Lene Hauge, 81-84
Peder Holmquist Sørensen, 82-85
Anne Marie Kastberg, 82-84

Personale ved Nørresundby Gymnasium og HF-kursus 1987

Rektor 1980
Peter Rugholm
Dansk, idræt

Rektors stedfortræder
Lektor Hans Boisen
Geografi 1972

Skolesekretær 1963
Gudrun Wormstrup

Skolesekretær 1978
Hanne Scheving

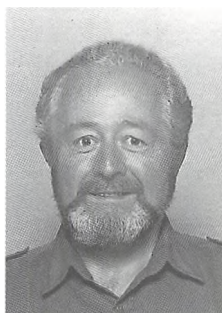
Skolesekretær 1973
Ingrid Skjøth

Pedel 1964
Niels Ejstrup Andersen

Pedelmedhjælper 1984
John Benni Jakobsen

Pedelmedhjælper 1974
Karlo Thomsen

Køkkenleder 1964
Else Ejstrup Andersen

Kantineleder 1980
Lis Pedersen

Kantinemedhjælper
Ketty Bjerregaard 1985

Adjunkt 1979
Mogens Skov Andersen
Dansk, fransk

Adjunkt 1979
Elisabeth Bendsen
Russisk, idræt

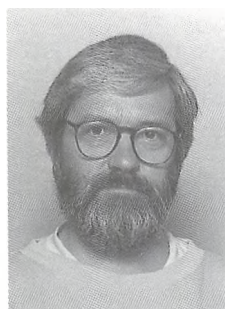
Adjunkt 1974
Niels Bjøreng
Engelsk, idræt

Adjunkt 1983
Marianne Borch
Biologi, idræt

Adjunkt 1982
Alice Dam Bruun
Dansk, idræt

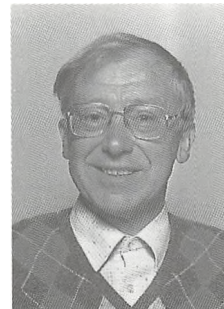
Lektor 1967
Leif Bøgh
Biologi, geografi

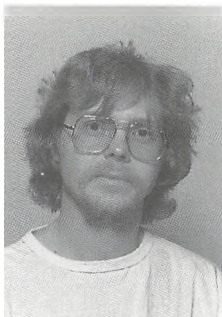
Lektor 1969
Helene Davidsen
Historie, idræt

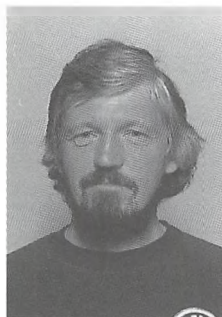
Lektor 1966
Reimert Dissing
Fysik, kemi, matematik

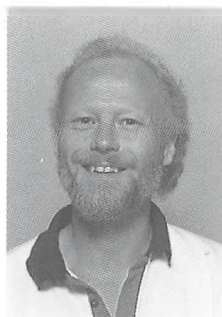
Lektor 1964
Kaj Frandsen
Engelsk, dansk

Adjunkt 1982
Lars Brix Frandsen
Dansk, formning

Lektor 1971
Thorkild Frandsen
Engelsk, fransk

Lektor 1969
Bjørn B. Gyland
Engelsk, historie

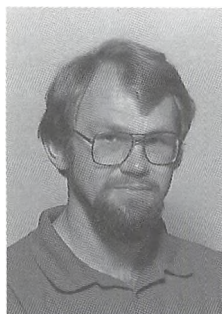
Lektor 1966
Mette Hampen
Engelsk, fransk

Lektor 1970
Elin Hansen
Historie, oldtidkundsk.

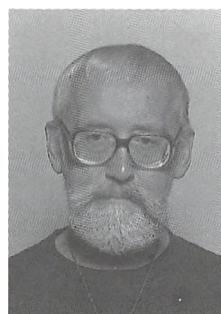
Lektor 1965
Kai Hansen
Matematik

Adjunkt 1979
Peter Hansen
Fysik, matematik

Lektor 1963
Risa Harder
Tysk, engelsk

Lektor 1971
Knud Henriksen
Formning

Adjunkt 1979
Maj-britt Hestehave
Dansk, engelsk

Adjunkt 1971
Thormod Holm
Idræt

Lektor 1963
Ib Høgsbro
Dansk, oldtidskundsk.,

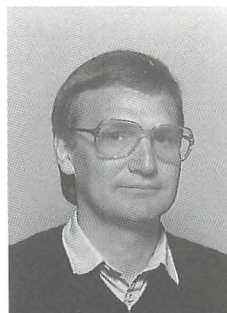
Adjunkt 1975
Anders Jensen
Græsk, latin, religion
oldtidskundskab

Lektor 1972
Peter Hvid Jensen
Samfundsfag, historie

Adjunkt 1975
Palle Erland Justesen
Matematik, fysik

Lektor 1980
Niels Therkel Jørgensen
Fysik, matematik

Adjunkt 1982
Ruth Adler Jørgensen
Religion, musik

Lektor 1970
Werner Kindberg
Matematik

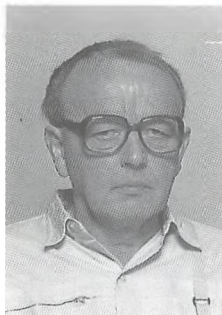
Lektor 1970
Inger Knudsen
Engelsk, fransk

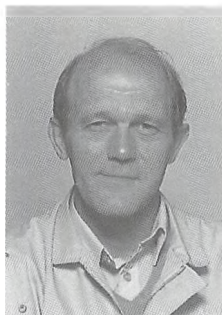
Adjunkt 1973
Ole Knudsen
Dansk, religion

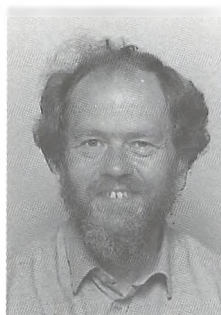
Lektor 1968
Vera Kragh
Matematik

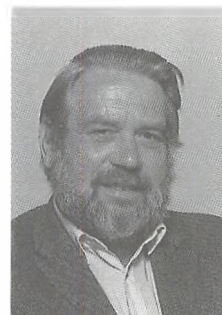
lektor 1966
Martin Chr. Langholz
Fysik, kemi, matematik

Lektor 1962
Helge Laursen
Dansk, fransk

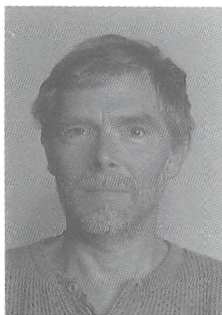
Lektor 1969
Jørn Mikkelsen
Matematik

Lektor 1962
Ove Munch
Matematik, fysik, kemi

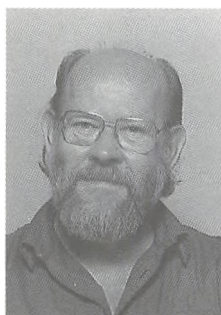
Adjunkt 1987
Birthe Tønne Nielsen
Engelsk, idræt

Lektor 1964
Eigil Stig Nielsen
Dansk, religion

Adjunkt 1987
Inge Nielsen
Historie, samfundsfag

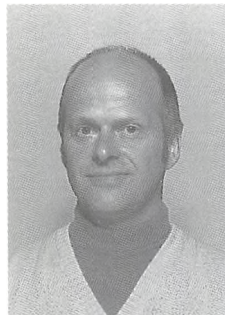
Lektor 1962
Jørgen Nielsen
Biologi, geografi

Adjunkt 1975
Mogens Nielsen
Fysik, matematik

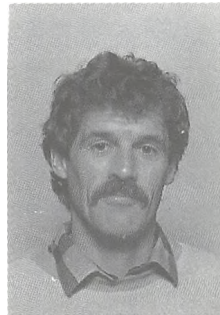
Adjunkt 1980
Thorkild Johannes
Nielsen
Biologi, kemi

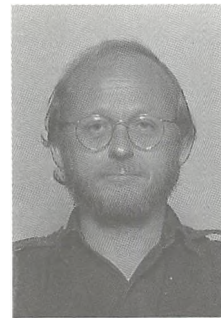
Adjunkt 1979
Thorkild M. Nielsen
Geografi

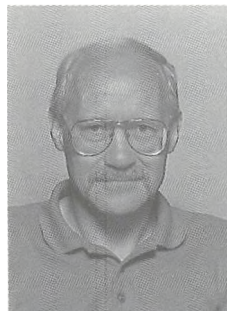
Adjunkt 1984
Klaus B. Nørgaard
Dansk, psykologi

Adjunkt 1985
Mogens Nørgaard
Olesen
Samfundsfag, idræt

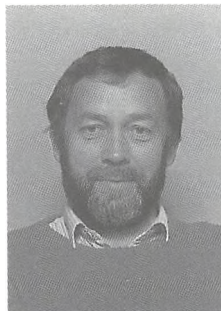
Lektor 1970
Jens Thorhauge Olesen
Historie, dansk

Lektor 1972
Poul Erik Olesen
Dansk, oldtidskundsk.

Adjunkt 1987
Renè Oskjær
Engelsk, idræt

Lektor 1972
Jes Paludan
Historie, religion,
oldtidskundskab

Lektor 1965
Ole Brunse Pedersen
Fransk, tysk

Adjunkt 1987
Bente Primdal
Engelsk, formning

Lektor 1974
Jacob Schmidt
Rasmussen
Kemi, fysik

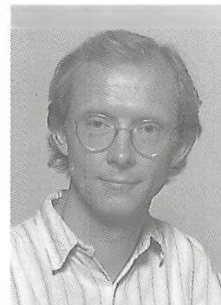
Adjunkt 1979
Thorkild M. Rasmussen
Musik, historie

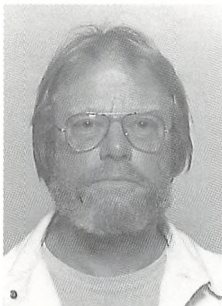
Lektor 1975
Birgit Reymann
Dansk, fransk

Lektor 1967
Ole Rønn
Biologi, geografi

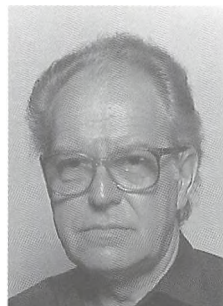
Adjunkt 1979
Carsten P. Schiøtt
Historie, religion

Lektor 1967
Klaus Skyttegaard-
Nielsen
Musik, tysk

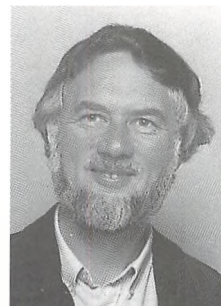
Lektor 1974
Curt Sloth
Geografi

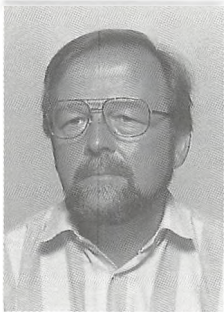
Lektor 1964
Johannes Sparre
Latin, græsk,
oldtidskundskab

Adjunkt 1979
Birgitte Svenbæk
Engelsk, tysk

Lektor 1969
Kjeld Juul Sørensen
Dansk, musik

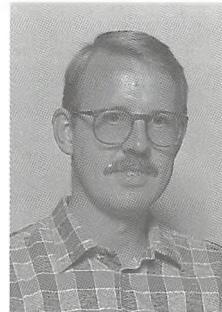
Lektor 1967
Orla Winter Sørensen
Fysik, kemi, matematik

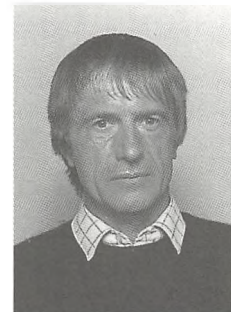
Lektor 1965
Hjørdis Volsing
Engelsk, fransk

Adjunkt 1975
Peder Vrist
Samfundsfag, datalogi
matematik

Adjunkt 1974
Jens Peter Weibrecht
Fransk, dansk

Lektor 1967
Bjarne Wærness
Tysk, idræt

Lektor 1967
Inger Wærness
Tysk, latin,
oldtidskundskab

Tabula Gratulatoria

Nørresundby Gymnasium og HF-kursus takker nedenstående bidragsydere for økonomisk støtte, der har gjort det muligt på forskellig vis at fejre skolens 25-års-jubilæum. Hjertelig tak for støtte til dette årsskrift, til udskrivelse af prisopgaver, indkøb af kunstværker, indstiftelse af jubilæumslegat og afholdelse af jubilæumshøjtidelighed.

Agfa-Gevaert A/S, Vejle
Brems Foto
Købmand K. Bonderup
Botium
Vinther Buus, rådgivende ingeniørfirma A/S
Carlsberg Depot, v/ Martin Bonderup
Coca-Cola, A/S Wilian og Madsen
Mogens Daarbak A/S
Knud Engsig A/S
Knud Eskildsen Musik A/S
Eurogran
Expert, Jens Johansen
Faber Ventilation A/S
H. Gadegaard og Søn ApS
Hedegaard og Christensen eftf. A/S
Søren Hempels Eftf. A/S
Honeywell
ISS, Servicesystem a/s, Frederikshavn
Johnsens Foto

E. Badstue Jørgensen, frugt en gros
Lindholm Boghandel ApS
Lindholm Rør og Sanitet A/S
L. R. DATA A/S
Nisax Alarmsystemer
Nr. Uttrup Installationsforretning
Nr. Uttrup Maskinsnedkeri
Nørresundby Bank A/S
Nørresundby Dampvaskeri ApS
Det Obelske Familiefond
Orlas Taxi og Busser
Jes Porsmose, murermester
A/S Regnecentralen af 1979
Schmidts Bogtryk/Offset
Schultz Kontormøbler
Sparekassen Nordjylland
Jens Therkildsen A/S
Thinggaards Busser
Wittrup's Bageri

Danmarks Pædagogiske Bibliotek

450004881570